پرښته

محمدآصف عمر

د کابل د غازي سټېډيوم په پای کې د لويو نغريو او رتيت او ديګونو چپه وو. له خاورو او ايرو څخه د کباب او پلو بوی پورته کېده. په چمن کې زرګونو خلک جمع وو. هغوئ ستومانه ښکارېدل. د ټولو سترګې ځلېدلې. لکه همدا شېبه چې يې بد خوب ليدلی وي. هغوئ د نندارچيانو لپاره د زينه ډوله چوکيو منځ ته کتل. هلته څو تنه ولاړ وو. زخمي زخمي، ټوک ټوک بربنډ ښېدل. په منځ کې يې نرۍ سپينه پېغله هم وه. سا يې سوزېدله. د مخ وينې يې په لستوڼي پاکولې. يو ځوان د خلکو له منځه غږ کړ:

– ای خورې! دا په موږ څه بلا لګېدلې؟ اخېر به څه کېږي؟ لږ خو مو پوی که کنه!

له هرې خوا نارې شوې «ربښتيا وايې. ربښتيا وايې» پېغلې په مايکروفون کې وويل:

– جنتي شئ! د بنيادم تاريخ د نېکۍ او بدۍ د ټکر کيسې دي. يوه پکې بله زياته شوه. دغه تېره جوزا وه. د عيدګاه مخ ته لکه د موټرو سيالۍ چې وي. د زينتي لوښو د کراچۍ هلک له سرک څخه د اوښتو موقع کتله. سپينه ټوپۍ يې پر تندي کېکاږله. له وروځو يې خولې وڅڅېدلې. د پنجرې دننه په شين جومات کې نه انسان ليدل کېده، نه مرغۍ، نه حشره. فضا ډېره وه ډېره. تا به ويل له ډېر فشار څخه به وچوي. مګر د دېوالي ساعت نرۍ ستنې لاهم د چيندرو ټوپونه وهل. درېواړه ستنې په دولسو بجو ودرېدلې. وچه فضا ولړزېدله. په جومات کې لکه آسماني ستورې چې راپرېوځي، سپينه رڼا شوه. د خلکو سترګې وبرېښېدې. شمال ولګېد. پر سرک ځينې موټر له واکه ووتل. باربري ګاډی د زينتي لوښو په کراچۍ ورغی. هلک ځان بچ که. د لوښو ټوټې پر سرک وشرنګېدلې. هلک په موټر پسې لنډه منډه واخېستله. له ډک ستوني يې نارې کړې:

– ای ای! ودرېږه! ای د سپي زوه!

زه له جوماته ووتلم. شمال مې شيرچايي جامې او ټيکری کشوه. ځان راته درونډ ښکارېده. ځمکه مې په پښو شخه لګېدله. قدمونه مې ټکني وو. د خلکو سترګې را واوښتلې. ببرسرې ټکسيوان لکه چرسي وښنګېد «قسم چې سمه د ګلو لښته ده» ما ځان ناکاره ونيو. هلک په ځمکه پوخ ناست و. تخته تخته يې ژړل. زه را چنګه شوم. ما ويل جنتي شې! ولې؟ هغه غلی شو. زه يې سرترپايه وڅېړلم. سپينه ټوپۍ يې په ګنجي سر کېښوده. په وړو وړو سلګيو يې ماتو لوښو ته اشاره وکړه:

– امدا مې زيندګي وه. دادا مې مظايره کې شهيد شو. د تقاود پيسې وې.

زما يې هم زړه راډک که. د زرګونو کاغذ بوجه بسته مې وباسله. ما ويل شوک چې ته راغلې. هه، را واخله! بل [illegible] جوړ که! د هلک باور نه کېده. لکه لمړی [illegible] موبايل غوړ ته ونيو. لېرې لاړم. هغه کړه کراچۍ ټېل وهله. کړينجي شو. ما د مټک راډيو خاوند ته وويل زرګله وروره زر راشه! تازه خبر دی. په عيدګاه کې عجيبه رڼا شوه. هغه پوښتنه وکړه چې ته څوک يې؟ ما ويل بيا غږېږو. شاته مې وکتل. هلک لاړ. مات لوښي يې په سرک پرېښودل. نور خلک هم بې غمه تېرېدل. زه يې په ټولو لو اخته شوم. خبريالانو ته نو خدای ورکړه. ډله ډله عيدګاه ته راخوشې وو. د خړو جامو چاغکی ځوان هم له سپين سراچه موټر څخه کېوت. د کميس د تنۍ په شان ګردې ورې سترګې يې ګرځولې. ما غږ که:

– زرګله وروره! ټلېفون ما کړی و.

د ځوان وروځې بره لاړې. د تندي دپاسه ګنجی سر يې وسولوه. په چټکو ګامونو نژدې راغی. غږېدل يې هم چټک وو:

– زه تا نه پېژنمه. او دونه مشهور ام ولاکه يمه چې جينکۍ سيلفي ته رۍ شي.

ما وخندل. يوه منګوله د لوښو ټوټې مې په ډېرۍ وغورځولې. په آرامه مې وويل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! زه دې پېژنم. د لغمان يې. دوه بچي لرې.
– دقه سې! که زما د خوښې خوراک دې وو ایه ضوف کومه.
– ماهیان.
د زرګل خندا نه وه سم د آس شیشني و. ما د لوښو پاتې ټوټې راوړې. هغه رانه سترګې نه اړولې. ما شاوخوا وکتل. هلته نژدې د تورې لونګۍ او تورو عینکو سړی په موبایل کې چوخ و. هاخوا ډنګر هلک د یو ټایروالا کراچۍ ګرځوله. په وچې ډوډۍ یې لکه وړی لېوه، چکونه لګول. ما ورته زرګون ونیو:
– ای وروره، هه! دا مات لوښي ډېران ته وېسه!
هلک لاره دوه ګامه کړه. د زرګل وروځې بره لاړې:
– وه بابا صیبه ی! چې دونه دې ورکولې ما په لمنې کې چلول.
ما ته بیا خندا راغله. زرګل سر نژدې که. وپسېد:
– ای خورې ای! ربښتیا وو ایه! ابا خو مې بله پیسه داره ښځه نلرله؟ څنګه مې پېجنې؟
ما ته د هغه طنزي لهجې خوند راکوه. له هلک سره د کراچۍ په بارولو لګیا شوم. زرګل ته مې کړ:
– په یاد که! د هارون کتابچه چې دې پټه کړه. معلم هغه په لښته ووهه چې ولې دې نه ده راوړې. لاس یې وینې شو.
د زرګل ګردې وړې سترګې لکه د اوبو پوکانۍ راووتلې:
– وه بابا صیبه ی! لس کاله مخکې و. ما بیا د کارخانګي کتابچه ورکړه کنه.
– جنتي شې! هارون په قهر شو چې نه به دې راکوله. ته خو به بچ وې.
د زرګل سترګې او تندی راټول شو. وبنګېد «څه د کُفر لور ده؟» د شهادت پېره ګوته یې وښنډله:
– هی هی هی چلبازې! هارون درته ویلي دي. ما نشې غولولی!
ما ونه خندل. سودا مې وه چې په خپل باور پښېمانه نه شم. له خلکو مې لېرې بوت. ومې ویل:
– وعده وکه چې زما راز چاته نه وایې!
– ویمه په بابا صیب قسم ده! زما دې زړه کورت کورت راتوی که. ترې دې کړمه.
ما ورته له سیار دکان ګوټي څخه د اوبو بوتل راوړ. زرګل رډ رډ وکتل. توکل مې په خدای که. ما ویل:
– وروره! زه آسماني پرښته یم. دا رښا چې شوه، دا زه ځمکې ته راغلم.
زرګل یخ وهل. اوبه یې له خولې وشیندلې. نژدې یې په ستوني کې بندې شوې وې. وټوخېد. سر یې کوږ ونیو:
– ډېره ورانه یې. زه درسره دسې ټوقې لرمه؟
ما ټیکری ښه په ځان تاو که. لاس مې د تخرګ په تیارې کې وښود. رښا یې کوله. هغه بیا وخندل:
– دقه سې! ته خو سمه جادوګره یې.
ماویل وه خدایه دا څه مصیبت شو؟ څنګه یې وپوهوم؟ کوشش ته مې دوام ورکه:
– وروره! زه له کرام الکاتبینو څخه یم. ما د لکونو بنیادمانو عملپاڼې لیکلې دي. اخېرنی کار مې هارون و.
– ههه. دا د هوسۍ سترګې، په وروځو لګېدلې باڼه، ښایسته پوزه، تازه شونډې. دا نو د چا وي؟ د زړې بوډۍ وي کنه.
– جنتي شې! پرښتې نه زړېږي.
– نه نا، کله؟ دا پوست غېږ. دا صفا مخ. کالي دې ام لړلړ بلېږي. د کشمیالي بوی ده پکې. پرښته څه ښکر لري؟
زرګل بیا د آس د شیشني په شان وخندل. زه خوشحاله وم چې دغو فرقونو ته یې پام شو. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما د هارون غوندې پاک زړه په بل بنیادم کې لیدلی نه و. پې مېینه شوم. ما ویل کاش چې ما وويني. چې خو بنه يې شم. پرښتې خو داسې نه وي. په ما بل څه کېدل. د هارون نیکه چې مړ شو ما هم ژړل. پرښتې راته حیرانې وې. بیا زما سودا هارون ته شوه. د خدای پاک نه مې د هغه د تقدیر پوښتنه وکړه. د الله غږ مې واورېد. ویل د جوزا په شلمه په مظاهره کې سخت ژوبلېږي. خو بېرته روغېږي. د میزان په اتلسمه په یوولس نیمو بجو په مظاهره کې مري. په ما قیامت شو. ما ویل تقدیر یې څنګه بدلېږي؟ ویل چې دغو مظاهرو ته لاړ نشي. یا سیاسي ډلې سوله وکړي. ما ویل اجازه راکه چې بنیادم شم. له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې کومک وکم. ویل هاروت او ماروت په یاد که! زما په امر ځمکې ته د کمک لپاره کېوتل. مګر بنیادم یې له درسونو غلطه ګټه واخېستله. ستا به مشکلات لا زیات وي. که هارون سا اخېستله ته به یې هم اخلې. که نه ته هم مرې. بېرته آسمانو ته هاغه وخت راتلی شې چې د هغه تقدیر بدل شي. ما ویل هرڅه مې قبول دي.

په زرګل کې وینه وچه شوه. په تندي يې خولې راغلې. د تورو عینکو او تورې لونګۍ کس موبایل غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! دا جینۍ موږ ته خطرناکه ده.

ما واورېدل. پوه نه شوم چې څوک یادوي. خو چې کتل مې سړی تللی و. د زرګل سا سوزېدله. غږ یې وکه. غږ یې نری شو:

– ته ربښتیا پرښته یې؟ عقل یې نه مني. نو دا ولې ماته وایې؟ هارون ته به غږ کمه.

– نه کنه. هغه به تر احسان لاندې شي. مینه به ونکي. بې مینې ورسره ژوند نشم کولی. بل، زه دا رازيو بنیادم ته ویلی شم. دا دی تاته مې ووایه. که دويم بنیادم پوه شي، د پرښتو طاقتونه مې ځي.

– د پرښتو طاقتونه؟

– هو، لکه ټیټ غږ اورېدل، شیطانان لیدل، نه خیرنېدل، نه وږي کېدل. نو په تا باور لرم.

د زرګل ګردې وړې سترګې وځلېدلې. چې پرښته پرې باور لري نو خدای پاک هم ترې راضي دی. موسکی شو. لکه د جنت ټکټ چې اوس په لاس ورغلی وي. بوتل یې په یوه سا تش که. خو زما سودا وه. ومې ویل:

– وروره! د جوزا شلمې ته ټولې پینځه ورځې دي. چې هارون بچ کو.

– ری مه وهه! سیاسیونو ورته ډېپېر ویلي. اغه خیریه کارونه نه پرېدي. ځکه خو ورته ټیکټر ویمه. ههههه.

– جنتي شې! په تقدیر کې چې دي.

د زرګل اوس پام شو. خبره ډېره جدي وه. خندا یې بیا وتښتېدله. ګردې وړې سترګې یې تېرې شوې:

– چې مظایرې ته لاړ نشي تقدیر یې بدلېږي، کنه؟ څه چې ځو! زمونږه وروري ده. زما مني.

هغه موټر ته وخوت. زه اوس پر ځمکه سمه تللی شوم. دې کې مې يو غږ واورېد. لکه له ډېرې ستړیا چې سوزېدلی وي:

– ای بچې! دا ځوان وایي چې رېا شوه ته عیدګاه کې وې.

شاته مې وکتل. په شنه چینه کې پوخ سړی و. شمال یې د شناوۍ لونګۍ شمله رپوله. چپ لاس یې د ببرسري ټکسیوان پر اوږه و. په بل یې تورې عینکې سمې کړې. په برګه اوږده ږیره یې راکاږه. شناوۍ تسبیح وشرکېدلې. دا پیرالسبي و. خلکو ویل له عربستانه راغلی. د پیغمبر اولاده ده. هاغه ډېښې یې ټکي په ټکي ویلې چې پکې حاضر نه و. له ولسمشره تر ولسکشره ټولو یې لاسونه ښکلول. ما سترې مشي وویله. پیرصیب په موسکا سر وخوځوه:

– خیر یوسې بچې! ښه نو رېا د څه شي وه؟

زه راګیره وم. نه مې ربښتیا ویلی شول نه دروغ. د خپلې وارخطایۍ د پټولو چل هم نه راته. زرګل د اوبو تش بوتل په موټر کې وغورځوه. تېز راغی. د پیر السبي لاس یې ښکل که. ویې ویل:

– رېا ته ددې شا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه دې کېږي بچې؟

– ابېڅ. د اسلامي همکاريو د سازمان ماموره ده. غواړي عيدګاه سمه جوړه کي. د ثواب دپاره.

ما د هغه له دروغو مخ واړوه. پيرالسبي هم وخندل. د زرګل رنګ زېړ شو. پيرصيب ماته ټيټ او پاس وکتل:

– ثواب ګټې بچې؟ راشه لاس مې مچو که!

ما ويل دا څه وايي دا؟ ثواب په لاس مچولو کې نه، په لاس نيوي کې دی. زرګل ته مې د کمک په اميد وکتل. مګر هغه لکه د مېرمنې او مور په منځ کې چې وي. نه دېخوا کېده، نه ابخوا. پيرصيب موسکی شو. برګه اوږده ږيره يې ورپېډله:

– هسې ټوکه مې وکړه.

زه وويرېدلم چې ويې پېژندلم څه بلا؟ دلته و چې شيطان مې وليد. د عيدګاه پنجرې ته لکه سکروټه ولاړ و. زړه مې ولګېد. که پيرصيب پېژندلې وم شيطان به مې نه ليد. په آسمان کې تورې وريځې راغلې. ما زر لاس ته وکتل. ښه و. د بدن رڼا مې پام نه اړوه. ساتونکو عام خلک پيرصيب ته نږدې نه پرېښودل. خو خبريالان لکه شوخ ماشومان ترې راتاو شول. مايکروفونونه يې جيګ ونيول. سترګې او غوږونه يې بند او خولې يې وازې کړې «تاسې څنګه خبر شوئ؟ ولې دلته راغلئ؟ دا رڼا د څه شي وه؟ تاسې ته ولې مهمه ده؟» داسې شور يې جوړ که لکه د مکتب د رخصتۍ زنګ چې ووهل شي. پيرالسبي وخندل:

– وه بچيانو! يوه دېقه مې پرېدئ! دغې جينۍ سره دوه خبرې کوم.

د هغه مخ ته نو څوک دربده؟ ګناه وه. ټول شاته شول. پيرصيب داسې کتل لکه زما ماغزه چې لولي. نه پوهېږم ولې مې په زړه کې ګرځېدل چې را خبر دی. هغه راروان شو. ورسره آسمان وغورېد. د باران لا ښنبه نه وه. ساتونکو ورباندې لويه چترۍ ونيوله. هغه يو دم لاره بدله کړه. موټر ته ننوت. زما پر ذهن بوج هم کم شو. پيرصيب لاړ. خبريالان وازه خوله پاتې شول.

زه او زرګل «مهرباني موسسې» ته ورسېدو. غريبان شولې ته په قطار کې ولاړ وو. باران د څپرې او سپنيزې تختې ټکولې. موږ سپينې ودانۍ ته ننوتلو. پر دېوالونو د سوېې تغذي بنيادمانو تصويرونه وو. هارون په تنګ دفتر کې د کار پر مېز شوله خوړله. تر پيکي لاندې غټو خړېخنو سترګو يې زما په سينه کې دربه هار جوړ که. غلی کولی مې نه شو. ما ويل دا زړه لا څه بلا دی؟

هارون د کوچ او وړوکي ميز تر منځ راغی. زرګل يې په خپله پراخه غېږه کې ونيو. ماته يې سر وخوځوه:

– په خير رالئ! زه هارون يمه. د مهرباني موسسې ريس.

ما په زړه کې ويل «اخ قوربانکه دې شم! معرفۍ ته ضرورت نشته» مګر په خوله مې جواب ورکه:

– جنتي شې! زه پرښته نومېږم. مورکۍ، پلارجان، عايشه خورکۍ، دواړه خوريان ښه دي؟

هارون په خندا شو. ما يې ټوله کورنۍ پېژندله. هغه د شولې له قاب سره تېز ووت. زما زړه ايله لېږمهار شو. د وړوکي ميز په ښيښه دوړه پرته وه. په کاغذي دسمال مې پاکه کړه. زرګل ته مې کړ:

– د خوار کار ډېر دی. دې ته يې پام نه کېږي.

– دقه سې! ما خو چيشی ويلي ندي.

د زرګل له رمزه ډکه څېره موسکۍ وه. ما نه ورکتل. شېبه پس هارون د ملګري د خوښې ماهيان او مستې راوړې. مخامخ کېناست. زه يې په ديدن نه مړېدم. زرګل وبنګېد «دسې مه ګوره!» سترګې مې دسترخوان ته کړې. يوه قاشقه مستې مې وسکلې. خوله مې يخه او تروه شوه. ټوله ورپېډېدلم. حيرانه وم چې بنيادمان دا څنګه خوري. زرګل غږ که:

– مايان وخوره! چې د ځمکې د ډوډۍ په مزه پوه شې! تا الته...

ما ويل هله خدايه! ده خو رسوايي را اخېستې ده. په خبرو کې ورګډه شوم:

– غلی کېنه وروره! په بوی او خوند کې خپلوي نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګل پام شو. رنګ يې وتښتېد. هارون ته يې په خندا خوله جينګه کړه:
– ټوقې ورسره کومه. دا د اسلامي همکاريو د سازمانه راغلې ده. اصل کې پښتنه ده.
ما ويل وه پاکه خدايه! دروغو ته څه حاجت؟ لوی لاس يې پام اړوي. مګر نه، هارون تازه شو. شروع يې وکړه چې څو پروژې لرو؟ له څومره بې وزلو سره مو مرسته کړې؟ څومره مو د عايد خاوندان کړل؟ که ستا سازمان پروژه راکي څومره بې کاران به په کار شي؟ زه پوه شوم چې په ما يې د ډونر خيال کړی. خندا راغله. هارون د ميز له جعبې لپټاپ واخېست چې د خپل کار ساحې وښيي. له ډېرې وارخطايی يې فولډر نه مونده. ما ويل:
– جنتي شې! د «روان کارونه» فولډر ته لاړ شه! په «اي» ډرايف کې دی.
هارون او زرګل رډ رډ را وکتل. زه شاته شوم چې دا مې څه بد وکړل. زرګل بيا کمک ته را ودانګل:
– دا خپلو کارو ته امدقه نوم ورکوي. وايي ستا به ام امدقه سې وي.
هارون په شک کتل. ما له زرګل څخه په سترګو کې مننه وکړه. خو هغه پټ پټ خندل. هارون نقشه ومونده. لنډه يې تشريح کړه. زرګل يې په اشاره دهلېز ته بوت. وپسېد:
– دا دې څوک راوستې ده مړه؟ ماله يې مخ کې ځان لوڅ لېږ ښکاري. چې جاسوسه نه وي.
– دقه سې! بله خبره نه وه؟ تا ښه په رسمياتو پېژني. بېخي درپسې مړه ده. ههههه خدای درکړي.
هارون کټ کټ وخندل:
– ته خو دسې لګيا يې لکه رېبار. او ناوې دې ام له مخې راوستې ده.
– ای! لېځان ته ام جوند وکه! څو پورې به ټيکټر يې. دسې ښايسته جلی بيا نه پيدا کېږي؟ پاکه ده لکه کمکی حيوان.
– وه ميالي صيبه ی! دا خو جدي دی. کېنه مړه! اغه په نااشنايی کې زما جوند ته دونه ننوتې ده. روستو به څه حال وي.
زرګل يې له لاسه کش که. دواړه دفتر ته وګرځېدل. خو هارون اوس را ته مخامخ نه کتل. ويې ويل:
– خير ويسئ چې ماله رالئ! زه ولا د ډاکټرصيب د قيق سره غونډه لرمه.
خو ما د ديدن تنده ماتوله. دا مې لويه آرزو وه چې د خپلو آرمانونو له شاهزاده سره کېنم. خبرې وکم. خوږ آواز يې واورم. ښايسته سترګې يې وګورم. دا آرزو مې پوره شوه. د نن لپاره همدومره خوښي بس ده. بيا به يې وړلی نه شم. مخ مې زرګل ته کړ چې اصلي خبرې ته راشي، چې له مظاهرې يې منع کي. مګر هغه ژوره سا اخېستله. د جامو د ټنی په شان ګردې وړې سترګې يې بې واره تاوېدلې. ما اشاره وکړه چې څه خبره ده؟ زرګل مخ هارون ته وګرځوه. ويې ويل:
– د سيکولر غورځنګ د مشر سره دې چيشی کار ده؟
زما په مغزو کې کړنګ شو. وی خدايه، هارون سياست ته ځي. د زړه مراندې مې سستې او سينه کېکاږل شوه. لکه د هوا اکسيجن چې کم شوي وي. د هارون غږ مې پام واړوه:
– له ډاکټر صيب د قيق سره؟ الته په خيريه کارونو غږېږو. پير صيب تشويق کړی دی.
زما له خولې بې واکه ووتل:
– مه ځه! هيله کوم!
هارون په غټو غټو وکتل. ما نو کله ويلی شول چې د جوزا د شلمې په مظاهره کې سخت ژوبلېږې، او د ميزان د اتلسمې په مظاهره کې مرې. وايي به ته څه خبره يې؟ ما ويل:
– جنتي شې! تا ته ښه ندی.
هارون وخندل. دې کې زرګل رامخ ته شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مطلب يې دا ده چې بې طرفي به مو تا واني شي. ډونران به کومک ونکي.
– مو شکل نيشته. په خيريه کارو کې هرڅوک برخه اخېستلی شي. نه شي؟
– دقه سې! سياست ته دې کاږې ګوره. زما همصنفي دې هېر ده؟ امقه سې به دې کافر کي. جوندی به دې خښ کي.
هارون دا ځل کاږه وکتل. سترګو يې ويل ما خپل کار ته پرېږدئ! زرګل نه پرېښود:
– وه خدايه پاکه، مونږه خو پوهېږو کنه. نه تګ ستا په ګټه ده.
هارون خپل تېره نظر د هغه په سترګو کې خښ که:
– تاسې د پيرصيب نه ښه پوهېږئ؟
– په دې کې؟ هو.
هارون کړس کړس وخندل. ويې ويل:
– ولا وبښئ! زه درسره وتلی نشمه. غونډې له بايد ځان تيار کمه.
سخته بې وسي وه. زړه مې وپرسېد. زرګل وروستي زورونه وهل:
– ای ای! مه کو ګوره! خبره ومنه کنه! په بالله، په ثمت الله، په جوند کې چې لويه غلطي کوې امدا ده.
هارون موسکی و. لکه له ضدي ماشوما نو سره چې ګير وي. دروازه يې خلاصه ونيوله. موږ مجبور وو چې ووځو. زه په خپل عمر کې اول ځل په لانجه اوښتې وم. له خولې مې سوړ اسويلي وخوت «اخ خدايه! هيڅ کار دو نه سخت ندی لکه بنيادم په خپله ګټه پوهول» زرګل مړه موسکا وکړه:
– دسې ام نده. وخت ورته لرو. زما دفتر امدلته قلعه فتح الله کې ده. راځه يو چای مای به وسکې!
زما زړه ستړی و. خدای پاماني مې وکړه. په سېرېنا هوټل کې د خپلې کوټې کړکۍ ته ودرېدلم. د لمر اخېرنۍ پلوشې د ملي بانک او د افغانستان بانک په لوحو لګېدلې. نه پوهېدم چې د پيسو او قدرت حرص هارون سياست ته کشوي، که زړه ته يې کينه ننوتې ده؟ چې د زرګل خبره نه مني، نو د چا مني؟ پيرالسبي رایاد شو. په وړوکي مېز باندې لپټاپ ته کېناستم. په ښېټ کې هم د پيرصيب توري عينکې وې. خلکو په خورا شوق ده د بزرګۍ او سخاوت کېسې کولې. مګر د ټلېفون شمېره يې نه وه.
سهار زرګل ټلېفون ته جواب نه وايه. ما د هوټل اعتمادي ټکسي را وغوښت. مټک راډيو ته لاړم. زرګل نه و. له مظاهرې څخه يې ګوزارش ورکوه. زه کوټې سنګي ته پسې ورغلم. مظاهره ختمه وه. د وينې بوی مې زړه سست که. د ترکاريو، بوټونو او جامو کراچۍ دړې وړې پرتې وې. خاوندان يې ګرځېدل که کوم دکار شی روغ پاتې وي. شمال کاغذونه او پلاستيکان ځغلول. ما شيطانان ليدل. تر هوايي سرک لاندې مستې موسيقۍ ته نڅېدل. زرګل له ماتې چوکۍ څخه پاڅېد. نږدې راغی. ويې ويل:
– جنګ لاړ. په جای يې بل غضب پيدا شو. ګوندونه په سيکولر او بنسټپاله غورځنګ ووېشل شول. هريو خپل پلويان دسې کړي چې د بل وينې سکي. مظايرې ام په امقه وخت په امقه جای کې کوي. بيادا حال شي. مونږه يا نه کوو، يا د خره کوو.
– جنتي شې! په دې کې د مظاهره چيانو ګټه څه ده؟
– چې مشران يې قدرت واخلي.
– ورورېه پام پام! ښيېښې دي. پښو کې دې لاړې نشي. نو مشران دومره پې ګران دي؟
– نه، دو نه د بل غورځنګ نه کرکه لري.
– بيا زور يې د کراچيوان نه باسي؟ دوئ خو په دغه کار هم خپله دونيا خرابوي هم آخرت. څوک نشته چې پوه يې کي؟
– دقه سې! خبره کله اوري؟ هارون ته ګوره کنه! دا يې اغه او ښيار ده. بېګاه بيا ورسره وغږېدلمه. نه يې مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته شیطان روان و. خو ما ورکتل هم نه. خپله په لانجه ککړه وم. د جوزا شلمې ته څلور ورځې وې. باید د هارون مخه ونیسم. ټانکر راغی. په اوبو یې سرک پاکوه. شیطان ترپ وهل. موږ هم حرکت وکه چې لامده نه شو. ما زرګل ته کړ:

– پیر صیب هارون له سیاسته ګرځولی شي. خو هغه ته به دوه میاشتې مخکې وار نیسي. زر نه کېږي؟

– کېږي. مونږه خبریالانو ته یې خاصه شمېره راکړې. زه به یې درکمه. خو ګومان نه کومه.

ما سمدلاسه ټلیفون را واخېست. پسته بیا پیر السبي کیسه وکړه چې هغه دا وخت د کوټې په سر کې په شنې چپنې کې تاو ناست و. تورې عینکې یې سمې کړې. ګرد چاپېر ټولې نالې مریدانو نیولې وې. یوې معلمې له ذهني ودې څخه پاتې زوی راوست. په سترګو کې یې شک و. لکه چا چې په زوره رالېږلې وي. پیر صیب په سوزېدلي غږ وویل:

– بچی! دواړه کربټه ناک دې ببرته ویسه! د معلمی څونه ماش دی؟ خپلو اولادونو ته یې ورکه!

هغې ناک په اوله تلاشی کې ورکړي وو. حیرانه وه چې دی چا خبر که؟ پیرصیب ته زما زنګ راغی. هغې دا سې کتل لکه د غولولو راز چې یې کشف کړی وي. خو پیرصیب موبایل بند که. د ښځې د زوی په سر یې شناوی تسبیح ووهلې. ویې ویل:

– څه خدای دې جوړ که بچی!

معلمې په شک کتل. دا وخت د غټ تور ټیکري ښځې خپله لور راوستله. کلیوا له ښکارېدله. پیر صیب غږ که:

– دغې بچی یو کوټ ناک راوړي، او تا پینځه کولچې لغمانی پنیر. څه ضرور؟ تش لاس راتلی نشئ!

د معلمې سترګې له خپلې دایرې راووتلې. په پیر صیب یې عقیده پخه شوه. په ښنو کې یې پرېوتله. مریدانو په زوره له کوټې وویستله. ما بیا زنګ ووهه. دا ځل پیرصیب موبایل غوږ ته ونیو. موسکی شو:

– د پاسته غږ نه مې وپېژندلې بچی. اغه د عیدګاه مخ ته چې وې کنه؟ امر وکه!

– نامه خدا پیرصیب! دغه دی ذهن! امر نه دی، هیله ده. ما ویلې د مهرباني موسسې مشر بې وزلو ته غنیمت دی. اوس یې په دماغ د سیاست شمال لګېدلی. د چا خبره نه مني. که تاسې یې راوګرځوئ ثواب به وګټئ.

– هههه، په دونه ثوابونو څه وکم بچی؟ وېشل کېږي ام نه. څه خیر! سبا اته بجې دواړه ورځو. زه یې پې منم.

د زرګل خوله وازه شوه. پیر السبي د هېچا لپاره دومره وخت نه درلود. زه په موسکا تر ماتو پېټیو واوښتم. وړاندې د برق د پایې پناه د تورو عینکو او تورې لونګۍ سړي ټلیفون غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! که اجازه وي، د هارون کار به د حوزې آمر ته وسپارم!

زه پوه نه شوم چې کوم هارون یادوي؟ او دا پاچا څوک دی؟ ماته د هوټل په کوټه کې تر سبا انتظار سخت و. په تروږمۍ کې مې هنداري ته وکتل. بدن مې ځلېده. څراغ مې ولګوه. د بدن رڼا مې پټه شوه. په توره چپنه کې مې ځان تاو که. د هوټل د هرکلي ځای ته لاړم. له یو خارجي سره په ویتنامي، له بل سره په هندي وغږېدم. د هرکلي د ځای مسئول هزاره ځوان وخندل. په انګلیسي یې وپوښتل چې څو ژبې موزده دي. ما ویل د افغانانو په هره ژبه غږېدی شم. ځوان هزارګۍ لهجې ته شو. په کیسو کیسو کې یې وویل چې زه او د ماما لور سره مینه لرو. خو ماما مې هغه بل چاته په پیسو ورکوي. ځینې دوستان وایي وتښتئ. ځینې وایي عریضه وکړئ. حیران یو د چا ومنو؟ ما ویل د زړه ومنئ!

سبا زه او پیر السبي د هارون دفتر ته ننوتلو. لکه د منډې د مسابقې شپېلک چې وشي. هغه او پیت پزې نجلۍ سره وغورځېدل. د پیر صیب په لاسونو پرېوتل. لار ترې ورکه وه چې څه خدمت وکي. پیرصیب کېناست. هارون ته یې کړ:

– ای بچی! وایي د سیاست هوس دې ځان ته راکاږي. مه کوه! خیریه کارونه مه پرېږده!

هارون ما ته په شک وکتل. خو پیرصیب ته دومره خوښ و لکه د کلونو مجرد ته چې دسمال راوړي. ویې خندل:

– نه چرته یې پرېږدمه. زه د سیاست نه د خیریه کارونو د پراخېدا دپاره کار المه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیټ پزې نجلۍ زرزې سترګې وربولې. چای یې واچوه. پیرصیب سمدلاسه ګیلاس پر سر واړوه. ما پزه مونجه کړه چې ستونی به یې وسوزي. مګر هیڅ پېښ نه شول. ما ویل که نور نه وي غږ خو یې خراب کړی دی. مخ مې هارون ته کړ:

– جنتي شې! چې خیریه کارونه سیاسي شول بیا نو خیریه ندي.

هغه کاږه وکتل. پیرصیب سر وخوځوه:

– پرښته بچې ړښتیا وایي. مه کلکېږه!

– په سر سترګو پیرصیب. څه چې تاسې وایئ.

دا خبره په ما لکه په غنم لو کې د اوبو غړپ ولګېدله. ما ویل هارون به د جوزا په شلمه په مظاهره کې برخه وانخلي. تقدیر به یې بدل شي. اوس نو باید زه د بنیادم د ژوند له خوږو او ترخو سمه خبره شم. څو خپل ګران ته د نزدې کېدو لار پیدا کم. سبا غرمه اول ځل د هوټل رستورانت ته ننوتلم. د پکتیاوالو ډنډکي مزه کوله. ایله پوه شوم چې بنیادمان ولې د ډوډۍ په خوند پسې ګرځي.

ړیرور سړي ته مې پام شو. د غټو سترګو ښایسته ښځه یې وه. مګر ده غلي غلي ماته کتل. د بنیادمانو بې وفایۍ خفه کړم. د هارون لیدو ته مې زړه وشو. حرکت مې وکه. خو نصیب خپل کار کوي. د هر کلي په ځای کې د حوزې خېټور آمر ودرولم.

پاسپورټ او ویزه یې وغوښتله. ما ویل زه خارجۍ نه یم. آمر نه منله. فورمې یې ډکولو ته راکړې. ویل څو موږ اجازه درکړې نه وي له هوټله به نه وځې. زما لاسونه لکه لستوڼي وځړېدل.

د جوزا شلمه وه. ما له کړکۍ څخه په پښتونستان واټ کې مظاهرې ته کتل. له تودې هوا سره د «الله اکبر» نارې راتللې. زما سودا وه چې بیا به جنګ وشي. خو د هارون له خوا بې غمه وم. هغه د پیرالسبي خبره په ځمکه نه غورځوله. د بنسټپالو د مظاهرې په سر کې موټر ښکارېده. په خلاصې باډۍ کې ړیرور کسان ولاړ وو. د سپینې لونګۍ والا په لوډسپیکر کې چیغه کړه:

– قسم په خدای چې شرعیت بالکل کامل قانون دی. خو سیکولران د دین او حکومت بېلول غواړي. موږ دا د یهودو او نصارا جاسوسان پېژنو. د پرمختګ تر نامه لاندې فحاشا او اخلاقي فساد خپروي. اصل هدف یې د اسلام ختمول دي...

د هغه د خبرو په منځ کې به بل سړي غاړه اوږده کړه «نارهٔ تکبیر» د الله اکبر درنده چیغه به پورته شوه. ماته د عیدګاه په مخ کې هاغه ډنګر دکاندار رایاد شو چې زرګل ته مې د اوبو بوتل ترې واخیست. ما ویل کاش چې له هغه ځایه تللی وي. مګر نه. هغه ویل په دې خیال کې وم چې مظاهرې به مخامخ مکرویانو ته ځي. هارون بیا ویل د میوند د جادې د سیکولرانو مظاهرې ته زه هم شوقي راغلی وم. یو تن په لوډسپیکر کې خبرې کولې:

– خویندو او ورونو! بنسټپال خو تل ټاپې لګوي. موږ شوکر مسلمانان یو. لمونځ کوو، روژه نیسو. خو موږ وایو هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه. لکه په کلي کې ملا او ملک، په دولت کې به هم علما د خلکو د عقایدو اصلاح کوي. او حکومت به نورې چارې مخ ته وړي. ټکر به نه راځي. دواړه به یو بل تکمیلوي. امدا د پرمختګ یوازینۍ لار ده...

هغه د پرمختګ باټې ویشتې. شاته یې پلویانو د موټرو ښیښې ماتولې، د کانونه یې چورول. ډنګر دکاندار ویل بنسټپال په پُلې محمود خان کې د عیدګاه لور ته راتاو شول. زه ګېرۍ ونیولم. پر خپل سیار دکان مې زر زر ترپال کشوه. مګر هغوئ را ورسېدل. د سپینو جامو او تور واسکټ شیخ را وګرځېد. ما ویل خیر کې خدایه! شیخ په شور کې نارې کړې:

– معدني اوبه!

ما د ترپال څنډه جیګه کړه چې بوتل ورکم. د ښځې میراثمړې تصویر ښکاره شو. مټې او پښې یې لڅې وې. شیخ چیغه کړه:

– ای دا خبیث ام سیکولر دی.

څلورو ړیرورو سوټیان را واړول. ما سر په لاسونو پټ که. چیغې مې وهلې. بنسټپالو دکان چپه که. د انرژیانو بوتلونه وکولېدل. د سګرېټو، ژاولو او جوسو قطیان ډېرۍ شول. هرچا د خوښې شی چوروه. دې کې زه عیدګاه ته ننوتلم. د پنجرې دروازه مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې وتړله. چنګ ودرېدم. هم مې دکان ته ژړل، هم دتشي او ملا درد ته. بنسټپال راته سره او شنه کېدل. لکه زه چې يې د پلار دښمن يم. دروازه يې وچړکوله چې راپسې ننوځي. په لوډسپيکر کې غږ شو:

– زما مومنانو! موږ په چمن کې د مظاهرې رسماً اجازه لرو. سيکولران که په پينځو ديقو کې ونه وځي په زور يې باسو.

د عيدګاه د مخ بنسټپالو هم «الله اکبر» که. د حضوري چمن په لور وخوځېدل. په سيکرولرانو کې د سرې درېشۍ ځښور ځوان پر بنسټپالو غږ که «ای ځناورو! که چمن ته ننوځئ وهل به وخورئ!» يو دم په زرګونه خلک سره ونښتل. منډې او کريکې شوې.

يو پوليس هوټل ته زما موبايل راوړ. ويل «ته آزاده يې» ما هارون ته زنګ ووهه. ټلېفون يې بند و. زرګل په وزير اکبرخان روغتون کې د راډيو لپاره مرکې کولې. ټلېفون يې نه جيګوه. زه پسې ورغلم. هلته د چا سر تړلی و. د چا لاس په غاړې پسې زانګل. ځوک ګوډ ګوډ کېده. پخې ښځې په چيغو د زوی قاتل ته ښېرا کولې. ما غېږه ورکړه. هغې اول ځان کشوه. وروسته يې سر پر سينه راکېښود. موږ لکه مور او لور سلګۍ ووهلې. په پای کې مې د اوږد ګلدان پر دېوال نرمه کېنوله. زه ودانۍ ته ننوتلم. په دهلېز کې مې د پايوازانو ترمنځ لار باسله. دې کې مې د خوک په څېره شيطان وليد. له لويې کوټې څخه ووت. بدن يې لکه سکروټه سور و. ما ته موسکی شو. زه په منډه هماغې کوټې ته ننوتلم. ورسره سم مې زړه لااااړ. پښې مې سستې شوې. هلته هارون پروت و. ټولې کورنۍ ورته ژړل. خور يې خوله بنده کړه. له خوشې کولو سره بېرته وازه شوه. د هغې اوښکې د غومبرې پر غټ تور خال وکولېدلې. دوه نرۍ نرۍ بچيان يې سونګېدل. نجلۍ د مور توره لمن کش کړه. ويې پوښتل چې په ماما يې څه شوي؟ هغې يو ازې په سلګيو جواب ورکه. سپينږيري اوږده پزه په غټو ګوتو کېکاږله. مخ يې آسمان ته که:

– يا الله! زوی مې مېړی ندی ځورولی مېړی. دا نو ولې؟

زما ستونی ډک شو. زرګل نمجنې سترګې کړکۍ ته واړولې. زړې ښځې په وچ او ګونجې لاس هارون وښوروه:

– ای زويه! پاڅې! خوريان دې وايي مونږ سره مستې وکه!

د هارون يو رګ ونه خوځېد. ما د ژړا له حملې سره مقاومت کوه. د هارون مور سلګۍ ووهلې. غږ يې بيا جيګ شو:

– ستا خو موظايرې ميراتمړې نه خوښېدلې. خور دې پکې کونډه شوه. چا وغولولې؟ الله دې تبا کې!

ما خپل حواس کنټرول کړل. د دواړو يتيمانو پر سر مې لاس راکاږه. ټولو ته مې سلام واچوه. د هارون پلار ته مې کړ:

– غفورماما! جنتي شي! ته لاره وکه چې زه او عايشه هارون په بل اړخ کو! خوبانې ترورې! ته دېخوا شه!

هغوئ حيران وو چې دا نجلۍ مو څنګه پېژني. د هارون خور عايشې راسره ورور ونيو. ما چاغې نرسې ته وويل:

– جنتي شي! نيم نيم ساعت پس يې بل پله اړوه! شخېږي.

هغه موسکۍ شوه چې دا خبرې موږ درښيو. سېروم يې وباسه، لاړه. غفور ماما مړاوی مخ ما ته کړ:

– ډاکټر صيب! خدای له وګوره! هرڅنګه چې کېږي زوی راله بچ که!

ما ويل ډاکټره نه يم. خو پوهېږم. دا ډول مريض سل په سلو کې جوړېږي. هغه ټول راوګرځېد. ويې ويل:

– ښا؟ ډاکټران خو وايي دسې فلج دی چې د بچېدو امکان نيشته.

– نه ماما. ډاکټران بنيادمان دي. اشتباه کولی شي.

زرګل تېز وکتل. ټول د هارون د جوړېدو امکان ته خوښ وو. زما د خبرې راز ته يې پام نه شو. غفور مخ مړاوی که:

– خير ويسې لورې! اغو خو راله زړه باسلی و.

ما سر وښوروه. ماشومانو راڅخه سترګې نه اړولې. ورته موسکۍ شوم. هغوئ هم وموسل. خوبانې ترور دعا وکړه:

– خدای دې ښاده که لورې! آرمانونه دې پوره شه!

زما آرمانونه په هارون پسې تړلي وو. زړه مې لا ډک شو. د ځان د کلکولو لپاره مې له ترور سره غاړې واچوله. ما ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځئ تاسې ډوډۍ وخورئ! غم مه کوئ! زه دلته يم. همدا مې وظيفه ده.

– وې، ډوډۍ مې دې زهر شي!

– خدای دې نکي! خير دی! اتل او زلما به وړې وي. خوريان په هارون جان ګران دي.

کله چې هغوئ ووتل، زه يو دم سلګيو په مخه کړم. د هارون لاس مې ونيو. خوله مې غوږ ته ورنژدې کړه:

– ای ګرانه! که په ځان نه يې، لږ په ما مهربانه شه! ستا د غم زور نلرم. زړه مې اوراخلي.

د زرګل اوښکې وبهېدلې. مګر هارون سترګه هم ونه رپوله. ګنجی ډاکټر راغی. د هارون نبض يې وکوت. ما ته يې کړ:

– جړا پرېږده جلکۍ! دوعا کوه دوعا! مېړه دې پېژنم. ښه سړی ده. خو سر يې داخيلي خونريزي کړې.

د مېړه کليمې زما ټټر تود که. له موسکا سره مې اوښکې لا زياتې شوې. ومې ويل:

– جنتي شې ډاکټر صيب! د منې اوبه يې خوښېږي. که نرسانو ته وواېئ چې ور يې کي!

– داه! ساده کېږه مه جلکۍ! دا ايچای نسي خوړی. چې د بلې دونيا عاجل ټيکيټ ورنکې!

ډاکټر لاړ. زه هم ووتلم. له جوسو ډکه کڅوړه مې راوړه. دروازې ته نژدې سپينږيري مريض د «مرم، مرم» نارې وهلې. کورنۍ يې وارخطا تاوېدله. يو کس يې په ډاکټر پسې ولېږه. ما د سرې ټوپۍ له ځوانه وپوښتل:

– وروره! پلار دې څه تکليف لري؟

– زړه يې تاښتي. شېربت توثير نه کا. نه پېږو څخلې کورو کو؟

ما د مريض په تندي لاس کېښود. ومې ويل:

– جنتي شئ! دا جوړ تيار دی. دوا پې زور اچولی. د منې اوبه ورکئ ټک او پټری به شي!

له کڅوړې مې جوس ورکه. سړی ورو ورو آرام شو. ډاکټر هم وکوت. ويل خير و خيريت دی. هغوئ په ما راوګرځېدل. دومره پاتې وو چې پښې مې ښکل کي. ځوان وپوښتل چې ته څنګه پوه شوې؟ زه يې په غوږ کې وپسېدم:

– پلار دې ويرېده چې مري. ما تش زړه ورکه.

ځوان کټ کټ وخندل. ما په زړه کې ويل د خدای نه جار شم. دلته په ځمکه خلک بل ته ښې مشورې ورکوي. خو ځان ته حيران وي. زرګل د هارون د پښو تلې سولول. د تندي دپاسه نيم ګنجي سر يې ځلېده. چاغ لاس يې وغځوه چې کڅوړه واخلي. ما ور نه کړه. خپله تاوه شوم. د وړې الماری دپاسه مې کېښودله. زرګل په ګردو سترګو مړې کتل. ويې ويل:

– اسې نده چې ما کوشش نده کړی. زه کاله ته ورغلمه. په کوټه کې مې بندي که.

– همالته به ناست وې! مظاهرې ته به دې نه پرېښوده!

– دقه سې! ناست ومه کنه. ټولو راسره جنګ وکه. وارونه، کنځا. پوليس غيبي پيدا شول. حوزې ته يې بوتمه.

ما په غټو غټو وکتل. دا خوار بندي شوی دی. ښځه او بچي به يې څومره وارخطا وو؟ زرګل دوام ورکه:

– غفور کاکا اوس پښېمانه ده. مونږه افغانان په خپلو ښو او بدو پسته پوپېږو.

– جنتي شې! که بې ځايه غرور پرېږدئ، او په خپلو باورونو شک وکئ، دا مشکل به کم شي.

زرګل تلې سولول ودرول. په چورت کې لاړ. هارون شټ وهل. ما يې ورغوي سولول پيل کړل. زرګل وپوښتل:

– تا ويلې تقدير يې بدلومه. ونشوه؟

– نه کنه، د تقدير بدلول د بنيادم خپل کار دی. بل کس يوازې کومک کولی شي.

زرګل زما خبرې ته بيا چورت يوړ. ما ته خپله کم عقلي را ياده شوه. ومې ويل:

– پوليسو زه هم کوټه قولفي کړم. ما ويل څه هارون د پيرصيب سره وعده نه ماتوي. بې غمه کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل د هارون پښې پټولې، تندی یې راټول شو. وبنګېد «لکه لوی لاس» زه پوه نه شوم. هغه وپوښتل:
– پولیسو ولې مونږه دواړه بندي کړو؟ او چې مظايره وشوه بېرته يې خوشې کړو. آ؟
ما ويل له ده څخه هم لاره ورکه ده. خپلو کمزوريو ته پردي علتونه لټوي. موسکۍ شوم. زرګل جدي و:
– ټوقې نه کومه. تقدير خو هوايي نه راځي. لاره ورته جوړېږي کنه.
زما په زړه کې وګرځېدل «رښتيا وايي. لاره بدله که، تقدير خپله بدلېږي» زرګل د هارون په مخ لاس کېښود. ويې ويل:
– مرۍ مې بنده وه. ده په يوه سا ډاکټر ته ورسولمه. چې دا مريض ده، زه ورته رپې رپې ګورمه. ته خو چيشي وکه کنه!
– جنتي شې! زما څه په وس دي؟
– ته ام ورسره مرې کنه.
– پرېږده يې! د ميزان اتلسمه لېږې ده. او ما په بلا وهه! دا دې زر جوړ شي! چې خپلوان يې ځورېږي. زما څوک دي؟
– ولې زه دې ورور نه يمه؟
زما په رګونو کې اول ځل د خپلوۍ عاطفي تارونه وځغلېدل. اوښکې مې وبهېدلې. سر مې وخوځوه. وبنګېدم «ورور. هو، ورور» غږ شو چې د پايوازانو وخت ختم دی. زه وروستۍ ووتلم.
د جمعې په سهار پايوازان جوپې جوپې ننوتل. د غفور ماما کورنۍ هم راغله. هارون بې حاله پروت و. هغوئ يې د غږولو کوشش کوه. زه په کونج کې په جاينماز کېناستم. په غرمه کې پايوازان ووتل. ما زرګل ته اشاره وکړه چې ته هم ځه، زه يم. د امام په غږ پسې مې د ماسپښين لمونځ وکه. وروستۍ دعا مې کوله. زرګل له جوماته راغی. هارون ته غلی کېناست. په چورتونو کې يې د هغه مخ ته کتل. ناڅاپه هارون په چيغه پاڅېد. زرګل شټ وهل. سترګې يې ټېغې ټېغې وختلې. ما ته يې غږ که. زما له خندا سره سترګې ډکې شوې. هارون تېزه تېزه سا اخيستله. سترګې يې شا وخوا ګرځولې چې چېرته دی. ډوډۍ يې وغوښتله. زه په منډه ووتلم. د چرګ يخني مې راوړه. زرګل ډاکټران راوستل. ګنجي ډاکټر د ځټ وښتان وګرول. په خندا يې وويل:
– نه، په خدای که يې ومنم! ای خيرات وکئ ظالمانو! دا ډول زوبل په دونيا کې جوړ سوی نده.
سپين سري ډاکټر غږ که:
– ما يې دوا بدله کړه.
ګنجي پرته له مخ تاوولو وويل:
– ښه ده چې زبه د غوښې ده. په اسانه اوړي را اوړي.
ډاکټرانو هررر وهل. سپين سری تريو شو. ما په ټيليفون کې غفور ماما خبر که. هغه ويل نزدې يو. د شفاخانې مامورين لکه د معجزې ليدو ته راتلل. خو هارون وږی و. ډوډۍ يې وخوړه، وغځېد. زرګل د منې جوس ورکه. ويې ويل:
– ای ټيکټړه! په خبره نه يې کنه. ودې ليدل؟
هارون د مظاهرې کيسه وکړه. په پای کې يې سر وځنډه:
– کاش چې مې ستاسې منلې وه.
– خير ده. دې نه پس سړی شه! چيشي چې درته وايو امقه کوه! جوند به دې کوچ او پېروی شي.
موږ دربواړو وخندل. زما غوږ ته د غفور ماما غږ راغی. دهلېز ته لاړم. ټوله کورنۍ تېزه راروانه وه. ما ته يې ويل ستا خبره رښتيا شوه. دوعاګانې يې وکړې. دننه زرګل له هارون څخه وپوښتل:
– درد مرد خو نشته؟
– په سر کې مې ځړيکه ده. او بدن مې هډو زور نه الي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دقه سې! ټيکټر وي. ز ړه قچره شوي. زور د کمه شي؟
– ای وروره! مړی جوندی شو مه په ذالجلال.
– د پرښتې د برکته کنه. دوعا يې درته د اسرافيل شپېلۍ شوه.
هارون سترګې تنګې کړې. موسکی شو:
– يره نووو و...
– وه بيا يې نه منې؟ څنګه دې پوی کمه؟ اغه په تا بل ډول مهربانه ده. که ته مړ شې اغه ام مري.
هارون پخ وهل. موړ ورسېدلو. خوبانې ترور زوی کلک ښکل که. شکرونه يې ووېستل. غفور ماما، عايشې او خوريانو هم غاړې واچوله. زما پام شو چې هارون رانه سترګې نه اړوي. له ما لاره ورکه شوه چې څه وکم؟ هغه وويل:
– خير ويسې چې ماله دې دوعاګانې کولې.
زما بدن له خواږه احساسه ډک شو. سترګو مې نم وکه. موسکۍ شومه:
– وی، ته نېک بنيادم يې. هرڅوک درته دوعا کوي. په تېره غريبان.
زرګل نېغ شو:
– دقه سې! د غريبو دوعا ته خو مه کېنئ! د اغئ پرونۍ نېکي هېره وي. ننني يادوي.
– جنتي شې! نور پرېږده! ستا نېکي ستا خپل زړه او وجدان خوشحاله کوي. په دونيا کې تر دې لويه ګټه نه شته.
خوبانې ترور اوږد مخ راوړاندې که. ګونجې شونډې يې زما په مخ ولګولې:
– ښاده شې! ته څونه ښه جينۍ يې؟
ما اول ځل ښکلول احساسول. په بدن مې خوږه څپه تېره شوه. بېرته مې د هغې لاس ښکل که. مخ مې هارون ته واړوه:
– دوئ وېرېدلي وو. سا پکې نه وه. تر دا ناڅاپي شوقونو تېر شه! خپل خيريه کارونه کوه! تاوان دې څه دی؟
– بد به وکمه.
– وعده ده؟
– سل په سلو کې.
ټولو وخندل. خو هارون ماته په مينه کتل. ما ويل او س به يې د نظر په خوږو کې ويلې شم. کړکۍ ته لاړم. تر شا مې د هغه نظر احساسوه. د روغتون ونې تر پخوا ډېرې شنې ښکارېدلې. د هوا په تنفس کې هم بېل خوند و. مخ مې بېرته را وګرځوه. ټول په خپلو کې غږېدل. هماغه د خوک په څېره شيطان راغی. بدن يې له قهره لمبې کولې. په سوکانو يې د هارون د وهلو تمثيل وکه. زه ورته له لېرې وبنګېدم «شيطانه په لعنت شې! ځه!» هغه غابنونه وچيچل، لاړ. هارون وليدلم. زرګل ته موسکی شو. وپسېد:
– مړه! دا څه وو؟ لېونۍ خو نده؟
ما واورېدل. ما ويل کاش چې زرګل يې شک لېرې کي. مګر نه، هغه تش وخندل. هارون دوه ورځې نور بستر و. زه لکه د ديدن ملنګه، شپه او ورځ په حويلۍ کې پرته وم. له هرې موقع سره دننه ورتللم. د هغه زړه تنګ و. د وخت تېرولو لپاره يې خپلې کيسې کولې. که څه هم ما ته معلومې وې، لېکين دده له خولې يې بېل خوند کوه. بله ورځ يې رخصت که. بې اندازه خوشحاله و. په سبا يې زه او زرګل له ځان سره دفتر ته بوتللو. همکارانو يې د کېک په غوڅولو ولمانځه. ماته يې په خپلو ګوتو د کېک ټوټه راکړه. اخ! عجيبه خوند پکې و. بس، ژوند هماغسې روان شو چې ما غوښت. بل سبا مې کاغذونه په مېز وغړول. ما ويل:
– دا د يوې پروژې طرحه ده. ته يې وګوره!
هارون پاڼې واړولې. ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیرویسي ! پروجه به راله څوک راکي ؟ د اسلامي همکاریو سازمان؟
– نه نه. د خوراک نړیوال سازمان.
– ښه ښا . دا خو ماله زبردسته ښکاري. لږ کار پکې شته. زمونږ د موسسې قوتونه سم ندي راغلي. زه مصروف یمه...
– جنتي شې! زه یې تکمیلوم. ته بس، مشورې راکوه!
ما ځان ته بیا پلمه جوړه کړه. هره ورځ دیدن ته ورتلم. د هغه له نزدېوالي مې خوند اخیست. بالاخره طرحه تکمیله شوه. زه پوهېدم چې هغه به ډېر خوښ شي. ما ویل نن یې ورځ ده. لږ ذره به د مینې خبره هم وکم. وګورم چې څه وایي؟ تېوله لار مې زړه ډبېده. مګر هلته بل ښویه سړی ناست و. پر مېز پخوانۍ دوسیې او کتابونه نه ښکارېدل. دفتر له ډېر پاکوالي ځلېده. سړی په موسکا پاڅېد. لاس یې روغبړ ته وغځوه. د بُست د دروازې مرمرینه نمونه ولګېدله. هغه چټک ونیوله چې ماته نه شي. ما وپوښتل:
– جنتي شې وروره! ریس صیب چېرته دی؟
– هارون؟ اغه استېفا وکړه. زه ریس یم. امر وکئ جان!
زما رنګ بدل شو. وه خدایه زه یې ولې خبره نه کړم؟ کاغذونه مې په مېز کېښودل. ومې ویل:
– موږ د پروژې طرحه جوړه کړې وه.
ریس کاغذونه خلاص هم نه کړل. ما ته یې خواږه خواږه کتل:
– په سترګو جان! د داسې ښایسته جینۍ طرحه به وي زه به یې ردوم.
زړه مې ویل لاړه د موسسې ادې بوره شوه! کارونه هاغه وخت شړېږي چې مخ تر مغزو مخکې شي. خدای پاماني مې وکړه. دروازه وازه شوه. هماغه پیت پزې نجلۍ راغله چې له هارون سره مې لیدلې وه. زرزې سترګې یې ورېپولې. نری غږ یې نرم که:
– ایجازه ده؟ باح باح! موبارک موبارک!
له موسکا سره یې په ګرد مخ کې غټې شونډې ویتې او وړه پزه لا پیته شوه. ویې ویل:
– مال یو ازې ریس صاب بدل سوی دئ. دا خو ورسره تېوله دفتر فیشن کړی دئ.
– غریبانه هڅه ده جان.
– شه؟ دا غریبانه ده؟ دفتر ګرسره نوی نزی سو. مال زه ساجیده نو مېژم. هره میاشت د بې وزلو دپاره مرستې اخم.
– وبه ګورو جان. کېدی شي مرستې زیاتې کو. چای، قهوه؟
ساجدې سترګې په ناز ورېپولې:
– بلا دې پر چای سې! په هر کور کې سته.
دواړو کټ کټ وخندل. زه ووتلم. هارون ټلیفون ته جواب نه وایه. ما ویل خدای دې وکي چې روغ وي. زه مټک راډیو ته لاړم. ځوانان پر جیګرې کوچونو شخ ناست وو. زرګل د مېز له شا څخه سپاربښتنې کولې. زما په لیدو پاڅېد. ویې ویل:
– نن امدقه کار ضرور ده. ځئ نو ویې کئ!
هغوئ سخ سخ ووتل. ما په دېوال باندې د کلیوالو تصویر ته کتل. د غنمو لو یې کوه. د زرګل غږ مې واورېد:
– هارون سیکولرانو ته لاړ. د ارتباطاتو د څانګې مشر دی. ډېرې پیسې اخلي. ما کوشش وکه. نه راګرځي.
زه د همدې پتې اخیستلو ته راغلې وم. ښننه مې وغوښته. چټک ووتلم. هارون مې د سیکولرانو په مرکزي دفتر کې د لوی مېز شاته وموند. له څو تنو نېکټایي والو سره یې د پوستېرونو نمونې غوره کولې. ما وپوښتل:
– جنتي شې! تاسره یو ازې غږېدی شم؟
نور کسان ووتل. هارون موسکی و. موږ په کوچونو کېناستو. هغه له ترموز څخه چای واچوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خوشاله شومه چې دلته رالې ښاپېرۍ!
– زه پرښته یم.
– پوهېږمه مرې. واله چای واله! ښځې د ښایست په صفت چاغېږي.
– جنتي شې! اصلي ښایست پاک زړه دی. تا وعده کړې وه چې خیریه کارونه به نه پرېدې. هېره دې شوه؟
– هههههه تاسې جونې چې هره وعده ماتوئ هډو خبره نده. چې الک یوه ماته کړه آسمان پرېوتو؟
– نه کنه. تاته خدای پاک بیا ژوند درکه! شوکر وباسه! مه یې بربادوه! خپل کار ته بېرته لاړ شه!
– اغه کار ته؟ ګټه مې څه ده؟
– ګټه دې بې اندازه ډېره ده. پسته پوهېږې.
– ولا زه دستي ګټه غواړمه. دلته پیسې دي، بره تنګ دی. مزې دي.
هره خبره یې زما په زړه ګوزار و. ما له بدن څخه د قوت وتل احساسول. ژوره سا مې واخېستله. ومې ویل:
– جنتي شې! دړې زره کاله مخکې په ګندهارا کې یو عادل مشر و. قوم یې هره خبره منله. بله ورځ یې زړه ته هوس راغی. ویل زور لرم، زر لرم. پېغلې مې خوښېږي. ولې یې نه کوم؟ نو هره میاشت یې یوه په زور ودوله. سپینږیرو که څومره ویل مه کوه، نه یې منله. بالاخره دخلکو د زغم تناکه وچوه. سره کېناستل. جرګې ځوانانو ته امر وکه چې کور یې وسوزوئ او له ملکه یې وشړئ.
هغه چیغې وهلې چې تاسې زما عسکر یئ. زما خبره ومنئ! ځوانانو ویل موږ د عدالت عسکر یو. هغه په تا کې نشته.
هارون وخندل:
– څه مرې! دا خو شې افسانه ده. زه نه د چالوښې په زوره المه، نه مال.
– د زر او زور دپاره سم کار پرېدې کنه؟
– هه، ستا سم کار ماله څه راکړل؟ نه مې څه ولیدل، نه وخوړل. ځان مې هېر و. شپه او ورځ مې نه پېجندله. چې مړ کېدمه څوک مې تپوس له رانغی. ښه، که مړ ومه؟ اغې دونیا کې به ملایکو امراپورې خندل. نه نه، بس دی. نور ځان له جوند کومه.
مالیدل چې هارون د خپل ضمیر خلاف غږېږي. ومې ویل:
– جنتي شې! ته خو پوهېږې؟ ښه ژوند په عزت کې دی.
– ههها او ایزت په پیسو کې دی. که چرته وزګاره یې کېنه چای وسکه! زما کارونه دي. اوبو سکلو له وخت نیشته.
هغه مېز ته تاو شو. زما د پښو لاندې ځمکه وزانګېدله. سربداله ووتلم. سیخ د هارون مور او پلار ته ورغلم. هغوئ وویل چې زموږ هم سودا وه. خو زوی قناعت راکه. ما په ټلیفون کې له پیر السبي څخه کمک وغوښت. هغه وخندل:
– بچی! زه فکر کوم انتخاب د هارون حق دی. دلته خو دېموکراسي ده.
زه بیخي ناامیده شوم. یوه هفته له هوټله ونه وتلم. ټلیفون مې هم بند و. زرګل پوښتنې ته راغی. د هرکلي مسئول وویل:
– بلا جینۍ ده. دوه ورځې شخه پخه ناسته وي. لکه ناځکه. نه ولړه، نه تنده. ههههه.
زرګل کوټې ته راغی. د تخت په ژۍ راسره کېناست. ما له یخچاله اوبه ورکړې. هغه بوتل ته کاږه وکتل:
– په دونه نام او نشان کې تشې اوبه؟ اینرجیانې، جوسان وباسه! زما وړې خورې!
– وبښه وروره! ماته الله پاک د میاشتې خرچه مقرره کړې. هغه خلاصه ده.
– ښه ښا. ټوقه مې وکړه. پیسې به زه درکمه. ورور نو چیشته په کار یږې؟
– نه خیر یوسې! هسې خو لږې راسره شته. خوراک ته خاص ضرورت ام نه لرم.
– هو، تا ویلې پرښتې نه وږې کېږي. ای راځه دا معده بدله کو. ههههه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورسره وخندل. سر مې وخنډه:

– جنتي شي! تاسې عجيبه مخلوق يئ. په دونه غمونو کې خاندئ.

له هارون سره د ليدو مې ورته وويل. په پای کې مې په دې ختمه کړه:

– هاغه پخوانی هارون ندی. چې ټولو ته يې په يوه سترګه کتل. اوس د يو چا په ضد د بل چا سره ودرېد.

– زه ويمه امقه کس يې بيا د مغزو سويچونه بدل کړي دي. د خوبانې ترور ښېرا ته دې پام نه و؟

– تا د هارون نه پوښتنه ونکړه؟

– ومې کړه! سور شو. ويلې زه خپله ښه پوهېږمه او، ماستړي لرمه، داده او اغه ده. مګر نه، څوک شته.

– جنتي شي! که دا کس پيدا کو ېېرته يې ګرځولی شو.

– بالکل. ګوره خوري! کار کوه، خبرې زړه ته مه اچوه! زمونږه زياتره مرضونه د غمه دي.

د سرطان پينځمه شوه. د ميزان اتلسمه په منډه نژدې کېدله. ما په پوښتنو پوښتنو ډېرې کوڅې سترې کړې. د هارون تشويقګر پيدا نه شو. نو په چادري کې مې ځار پيل که. سر مې دروند و. خولې مې کولې. زړه مې تنګېده. لاره مې سمه نه ليدله. ما ويل آفرين هاغو ته کې چې ټول عمر چادري ګرځوي. ماسپښين د هارون موټر له دفتره ووت. زما ټکسي هم حرکت وکه. هغه زاړه ښار ته لاړ. ځادر يې له ځانه تاو که. په تنګو کوڅو ګډ شو. زه ورپسې وم. هغه د دېوال له کونجه ګلابې دروازې ته وکتل. خلک راغلل. هارون شاته لاړ. زه يې په هدف پوه نه شوم. همدا کار سبا بيا تکرار شو. ما له زرګل څخه وغوښتل چې د کور په باب معلومات وکي. هغه ماښام ټليفون وکه. له خندا شين و. ويې ويل:

– ګل دې په مخ، الته ښځې ځان خرڅوي.

زه خوشحاله شوم چې هارون هلته په تګ شرمېږي. لا يې د اخلاقو دېوال ساتلی دی. که نه، زما د مينې د کلا دېوال به هم چپه و. بله ورځ د فراغت د کليزې په پلمه دفتر ته ورغلم. سور چرګ مې اخيستی و. د دفتر مامورينو وخندل. هارون راته حيران شو چې دا نېټه مې څنګه په ياده ده؟ په خندا يې چرګ په غېږ کې ونيو. لاس يې ورباندې نرم کش که. ويې ويل:

– په ورکوټوالي کې مې امد غه شان چرګ لرلو. سخت راباندې ګران و.

ماته ياد وو. هاغه چرګ بيا ورک شو. هارون ورپسې پوره يو کال خفه و. ما سر وخوځوه:

– خبره يم. ستا دوه شيانډېر خوښېږي– له غريب سره کمک کول، او چرګ ته په ورغوي کې دانه ورکول.

هارون له خندا شين شو. پخې ښځې د مڼې جوس او رنګارنګ وچه مېوه راوړه. موږ مخامخ کېناستو. هارون نه را کتل. د چرګ په شا يې لاس کشوه. موسکی موسکی کېده. شونډې يې ورپېدلې:

– ما ويلې ته دونه پې مخې د کومه شوې؟ د آسمانه خو راکېوتې نه يې؟

زما زړه وښوېيد. چې زرګل مې راز افشا کړی که څنګه؟ د هارون غږ مې واورېد:

– که د اسلامي همکاريو په سازمان کې ټولې جونې امداسې خياليګرې دي؟

ما د هوسايې سا واخېستله. شکر چې خبر نه دی. هغه سر په موسکاکوږ ونيو:

– ولا چې ريښتيا شي دا زړه مې په تا خدايي باور لري.

اخ، ما همدا له خدايه غوښتل. ستونی مې ډک شو. ځان مې ټينګ که. ومې ويل:

– زړه دې غلط شوی ندی. خو زه د اسلامي همکاريو په سازمان کې نه يم.

هارون ته ټوکه ښکاره شوه. ما ويل رښتيا وايم. هغه بيا وخندل. چرګ يې خوشې که. زما لاس يې ونيو. محرمانه وپسېد:

– دا پرېده! زما او ستا خبره کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لاس لکه وینه سور شو. پوستکي مې له ناپاک تماس سره حساسیت وښود. ما ویل د خدای تعالی له کارونو جار شم! په دونیا کې هر خوسا شی یا رنګ لري یا بوی. یوازې خوسا فکر نه لیدل کېږي، نه بوی کېږي. لاس مې کش که:

– جنتي شې! ځان مه ګوناکاره کوه!

– کېنه مرې! دې کې نو څه ګونا ده؟

– ده کنه. ته پاک زړه لرې. په ناپاک فکر یې مه ځوروه! هاغه په زوړ ښار کې خراب کور ته هم مه ځه!

هارون تک سور شو. اول ځل ورته د بداخلاقۍ ګوته نیول کېده. دروازې ته یې وکتل چې چا اورېدلي نه وي. غړېږې ټیټ که:

– ای چاله ونه وایې! الته مې کار و. دې کې نو څه خبره ده؟

زه د هغه د پاک ضمیر وارخطایۍ ته موسکۍ شوم. خو د هارون په مخ کې یو دم قهر راوخوټېد:

– ودرې ودرې! ته څنګه خبره شوې؟ ما څارې؟آ؟ بل ډول جینۍ یې ولا. تاله یې څه؟آ؟ پاڅې وځه! چرګ دې ام وله! وځه!

– جنتي شې! ته خبره واوره! ته کېنه!...

خو هارون خبره نه اورېدله. له متې یې کلکه نیولې وم. دروازې ته یې کشولم. زما هم حوصله تنګه شوه. ټېل مې وهه. ما ویل خوشې مې که! د هارون غټ ځان لکه توپ وار شو. د چرګ کټکټاک وخوت. ترڅو پخه ښځه رسېدله، ما جیګ که:

– وی خدایه! ژوبل شوې؟ زما دې لاس مات شي...

د هارون سترګې له خپلو دایرو راوتې وې. سا یې سوزېدله. په څخېدو شاته لاړ. ویې ویل:

– لرې شه! ته جینۍ نه یې. شیشکه یې. وځه!

څه مې کولی شول؟ ووتلم. ما ویل خدایه نو! دلته خوښې ولې تل مېلمنه وي؟ له راتګ سره سم د تګ فکر کوي.

سبا هارون د ښهرنو پارک کې منتظر و. ساجده راغله. زرزې سترګې یې ورپولې. څه یې وویل. دواړه له خندا چپه چپه واوښتل. ترڼګه څېرې لاندې آیس کریم ته کېناستل. ما له لېرې څارل. اورراباندې بل و. په خولو کې جېپه جوپه وم. آیس کریم ختم شو. هارون د موټر دروازه خلاصه کړه. ساجده ونه ختله. روانه شوه. هارون یې مخه ونیوله. ما پولیس ته غږ که:

– ډګروال صیب! ډګروال صیب! هلته څه خبره ده؟

پولیس سیخ ورغی. ویې پوښتل چې مشکل څه دی؟ هارون له ناراحتۍ سره سره موسکی شو:

– ایڅ خبره نیشته. په خپلو کې غږېږو.

ساجدې د رسوایۍ له وېرې زر خدای پاماني وکړه. ما ځان ورسوه. چادري مې جیګه کړه. ایله مې دونیا ولیدله. ومې ویل:

– جنتي شې! ودې پېژندلم؟

ساجدې په تګ کې ټیټ او پاس وکتل. ما وریاد کړل:

– په مهرباني موسسه کې مو دوه ځله لیدلي.

ما خو بده خبره هم کړې نه وه. د هغې ټنډه تروه شوه. ما ویل ځه خیر! خپل مطلب ته راغلم:

– وبښه خورې! تا خو هارون ته ندي ویلي چې خیریه کارونه پرېده؟

ساجدې شونډې ویتې کړې:

– چیشي چیشي؟ زما پشکې څه کار دئ؟

– ښه؟ نو چا ورته ویلي؟

– نېځه.

ما د هغې په خبرو باور وکه. ودرېدلم. ساجده د برګرو له غرفې تېره شوه. بیا مې ورمنډه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وبښه خورکۍ! ما ویلې که هارون دې ځوروي پلار ته یې ووایه!
ساجدې پخ وهل. وره ټیټه پزه یې ښخي پیته شوه. ویې ویل:
– پر ما شه لګېږي.
زما سترګې دوه برابره شوې. له ځان سره مې ویل ځورول څنګه ښه لګېږي؟ ساجدې کاږه وکتل:
– تا ته لکه چې نه ګوري.
ما له شرمه په غومبرو کې ګرمي احساس کړه. ومې ویل:
– وی، جنتي شې! زما هدف دا نه و.
– ځان ملایکه مه کوه بالا. هارون جان راته ویلي دي.
ساجدې پیکي ته څنډ ورکه. تېزه روانه شوه. زه ګنګسه ولاړه وم. یو موټر نابېره زما څنګ ته ودرېد. زه له ډاره شاته لاړم. چادري مې په مخ راغله. هارون کېوت. غټې خړېخنې سترګې یې تېرې وې. برک یې وهل:
– ته لېونۍ یې، که بل شی؟ هرچرته لکه لکۍ راپسې یې. څه وکمه چې ما نه لاس والې؟
– جنتي شې! سیاست پرېده!
زما زړه تنګ و. د چادرې مخه مې بیا جیګه کړه. هارون سور شو. د جیګې پزې سږمې یې وپړسېدلې:
– ځه ځه جېنۍ! چټي چټي مه غږېږه! ځه! بیا په مخه رانشې! ځه!
– هیله کوم! زما او ستا ژوند سره تړلی دی.
د هارون ژامې ورېږدېدلې. یودم یې زما سترګو ته پنجه په تېرو ونیوله. غاښونه یې وچیچل:
– ای ای ای! لاحولو ولا. اوففف. ورکه شه! لېونۍ!
هغه بېرته موټر ته وخوت. لکه زما د زړه زور چې ورسره تللی وي. اندامونه مې سست او ستونی مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
زرګل ته مې کیسه وکړه. هغه پر مېز د برق ساکټ جوړوه. نه پوهېده چې څه مشوره راکې. ما ویل:
– زه باید غورځنګونه پخلا کم. چې سوله وکې. چې د میزان په اتلسمه په مظاهره کې جنګ ونکي. چې هارون ژوندی پاتې شي.
– دقه سې! چې دونه غټ کار ته لاس اچوو. ولې خپله هارون نه راټینګوو؟
– هغه نه، نه یې منې. او ښکاره ورته ویلی نشو. د غورځنګونو خو په سوله کې ګټه ده.
د ساکټ یو پېچ په زېړې ترکۍ قالینې ولوېد. ما جیګ که. زرګل سر وخوځوه:
– مننه. خیر ویسې! ما لې غورځنګونه خو یې ښخي نه منې.
– اوهووو! مه مې ځوروه نو!
– بې ټوقو. نظرونه یې مختلف دي کنه.
– دا دی نو! په دونیا کې دوه بنیادمان هم یو شان نشته.
–آخو ده خو، مونږه په کور کلي کې ولې جنګونه کوو؟ یو د بل نظر نه منو کنه.
– هئ خیر ویسې! خپله دې ختمه کړه. ځکه خو د نظرونو سوله د ټولو سولو مور ده.
–آ؟ چیشی چیشی؟
– ته خپله وایې چې د جنګونو علت د نظر اختلاف دی. نو که نظرونه سره سوله وکي جنګونه هم ختم.
– ناممکنه ده.
– جنتي شې! داسې زر فیصله مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار هسې هم ویښه وم. بام ته وختلم. هوا پاکه او تازه وه. شمال ښه لګېده. لمر نوی راوخوت. سترګې مې وبرېښېدې. ما ویل دلته لمر نه سهار زېږېږي، نه مازیګر. هر کله د طاقت احساس خپروي. خواږه هم د طبیعت په قوت مالامال دي. د وګړو ذهن او ځان په جوش راولي. څکه خو په هر څه کې افراط کوي. هی چې دا اینرژي یې په ابادۍ لګولی. د دونیا هاغه سوکاله خلک به دا وو. تر رنګه چترۍ لاندې کېناستم. د «افغان» په نوم کتاب مې خلاص که. شمال د کاغذ پاڼې رپولې. هارون رایاد شو. هغه په خوله ځان خود خواه ښود. خو په سترګو کې یې مهرباني وه. ما ویل که خوله د کاواکه فکر استازې ده، ښه دي چې د زړه لپاره سترګې شته. اوس زما ټول امید پیرالسبي ته و. مګر هغه په ولایتونو ګرځېده. یو دم شور شو. زه د بام ژۍ ته لاړم. د استقلال لیسې مخ ته سیکولران راټول شول. عام خلک په شا لاړل. چنچڼې بې واره وچغېدلې. آن کوڅه ډېبې سپې وتښتېدل. په سپینې درېشۍ کې ګرد کی سړی مایکروفون ته ودرېد. د خپلې کامیابۍ په صورت کې د هېواد د پرمختګ ژمنه یې وکړه. هارون یې څنګ ته لاسونه پړکول. ښنسټپال هم د زرنګار پارک بلې خواته ورسېدل. زه ووتلم چې هارون له ژوبلېدو وساتم. یو تن راته وویل تشویش مه کوه! د رهبرانو په موجودیت کې جنګ نه کېږي. جالبه وه. ما ویل کاش چې په هره مظاهره کې رهبران وي.
پیر صیب شل ورځې پس د لوګر له لارې راغی. له ځارویو او غلو دانو ډک سلګونه موټر ورپسې وو. د ښار په کونج کونج کې یې د خیرات دیګونه باندې کړل. شتمنو هم د ثواب لپاره یو قاب خوړ. زه په شش درک کې کلا ته ورغلم. آن والیان د جیګ دیوال څنګ ته په قطار کې ولاړ وو. خو پیرصیب زه سمدلاسه دننه وغوښتلم. ښویه میدان ته یې بوتللم. ما پر یو صفاکار غږ که:
– جنتي شئ! د وچې نه په لمده لته ښه پاکېږي.
صفاکاران غلي وو. پیرصیب توري عینکې په ګوتو کېکاږلې. له یو څخه یې پاسپاس واخېست. ویې ویل:
– نه بچیه! دلته لمده صافي نښلي. وچه ښه ده. وینې؟ ښه ته څنګه یې؟ ناراحته غوندې ښکارې.
ما ته د هغه کمیني خوند راکه. له بل صفاکار څخه ما پاسپاس واخېست. پیر صیب ته مې جواب ورکه:
– هېڅ کار مې سرُ نه نیسي. ستا کمک ته ضرورت لرم.
هغه سر وخوځوه چې وایه. ما پاسپاس وهل ودرول:
– که زحمت نه وي ماسره د غورځنګونو تر منځ سوله وکه!
– هههههه تاته لکه چې آرامه ناسته خوند نه درکوي. دا د څه دپاره؟
– د هارون لپاره.
د پیرالسبي تندی راټول شو. ما تېز تېز پاسپاس ووهه چې نزدې ورشم. ومې ویل:
– د غورځنګونو په دوښمنۍ کې د هغه بربادي ده.
– هه، وه بچیه! په سد کې خو یې کنه؟
– نه اوس نه. په آینده کې.
پیرالسبي کټ کټ وخندل:
– ته له غیبو غږېږې. ماسره ډغرې وهې، څنګه؟ خیر، ما ته لکه لورګرانه یې. هر کار ته دې ولاړ یم.
– جنتي شې! د غورځنګونو مشرانو سره کله ګورو؟
– نه مې پرېدې نو. ښه څه، نن اوله د اسد ده. زه دا ډېر وخت نه وم. لږ مصروفه یم. په لسمه به ورشو.
– سمه ده. وبه یې مني؟
– چېرته به لاړ شي؟ دواړه مې مریدان دي.
– اخ جنتي شې! د شیطانانو به زړه وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرصیب موسکی شو. ما یې لاس ښکل که. لکه چا یبرسور و. شونډې مې وسوزېدې. ما ویل دا ولې؟ مخکې خو یخ و.
پیرالسبي اطمینان راکه چې مریضي نه لري. ډاکټران وايي دا یې د بدن خصلت دی. زه بېرته په خندا شوم.
د اسد تر لسمې زما کار هره ورځ د هارون دیدن ته پلمه جوړول وو. په هغه ورځ زه او پیر صیب د سیکولر غورځنګ دفتر ته ننوتلو. په دهلېزونو کې ښایسته وطني منظرې وې. ګردکی مشر په منډه له لوی مېز څخه راتاو شو. د پیرصیب په لاسو پرېوت. هغه یې د څټ ببر وېښتان ونازول. مشر ما ته خواږه وکتل. له موسکا سره یې ګېڼ بربتو نه ارت شول. ما د استقلال لیسې مخ ته په مظاهره کې لیدلی و. د میز په سر په لپټاپ کې چا خبرې کولې. مشر د غړېندولو ته لاس وغځوه. د تورې درېشۍ شنه نېکټایي یې په وړې لړګینې لوحې ولګېدله. هغه په سرې وطنۍ غالۍ ولوېدله. مشر وخندل. لوحه یې ما ته وښودله:
– په ښښنې! دا وايي چې تاسو ځان ندی معرفي کړی.
پر لوحه لکیل شوي وو «ډاکټر محمد عامر دقیق» ما هم خپل نوم واخېست. ومې نه ویل چې څه کار کوم. ډاکټر دقیق سر وخوځوه. ما ته مهربان وبرېښېد. نرم غږېده. په ما یې کېک په زوره وخوړ. خوندور و. پیرصیب هغه باذوقه وباله. ما ځان لکه په خپل کور کې احساسوه. څکه مې کاغذونه په لاس ورکړل. زړوره خپلې خبرې ته راغلم:
– ډاکټر صیب! زه غواړم په دغو شرایطو د غورځنګونو ترمنځ سوله راولم. او دا دوښمني ختمه کم.
د هغه سترګې په کاغذونو کې وې، خبرې یې له ما سره کولې:
– حم، دوښمني چېرته ده؟
– جنتي شې! د نظرونو دوښمني.
– په جمهوریت کې خو دا وي.
– اختلاف وي. دوښمني نه.
– څه فرق لري؟
– اختلاف زغمل کېږي، دوښمني نه. دې کې کرکه وي. چې مخامخ شي زړه یې غواړي په مخالف وار وکي، درد ورسوي.
– په ښښنې! په اختلاف کې پتاسې وېشل کېږي څه؟
– جنتي شې! په اصل کې ټول بنیادمان د یو مور او پلار اولاده دي. دي که ندي؟ اولادونه هرکله د نظر اختلاف لري. بیا هم په مینه کې ژوند کوي. نو چې کورنۍ قوم شي، قومونه ملت او ملتونه بشریت، مینه او خپلوي ولې لاړه شي؟
مشر کاغذونه بېرته راکړل. لاسونه یې وپړکول. ویې ویل:
– پیرصیب! دا خو بالکل سمه خبره کوي.
– ویې منه کنه بچی!
– بله لار نه لرم.
پیرالسبي ما ته وپسېد «وشوه؟» زه له خندا شنه وم. هغه پاڅېد. جومات ته لاړ. ډاکټر دقیق زما لپاره پاتې شو. همدلته یې جاینمازونه وغړول. لمونځ مو وکه. ما جاینماز ټول که. هغه د مننې لپاره زما په مړوند منګوله ولګوله. ویې ویل:
– ستا د سولې شرایط مې ډېر زیات خوښ شول. په خپل غورځنګ به یې زه ومنم. خو د نورو په برخه کې به په ګډه کار کوو. دلته یوازې داخلي اړخ ندی. بهرته به ځو، چې نړیوال همنظره کو.
ما ویل ښېخي سمه ده. دې کې ډوډۍ راغله. مېز ډک شو. هر ډول کبابونه او پلوونه وو. ما ته سوال پیدا شو:
– جنتي شې! دا موږ دړېواړو ته دي، که نور څوک هم راځي؟
– نه. دواړو ته. پیرصیب د بل چا ډوډۍ نه خوري.
– وبښئ! اسراف ندی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر دقیق کټ کټ وخندل. ما ویل:

– زه هم وږې نه یم. زما برخه راکئ! ځان سره یې وړم.

ډاکټر دقیق بیا وخندل. سکرتړې ته یې غږ کړ چې له هوټله نور وغواړي. خو ما ټینګار کوه چې همدا اخلم. ډاکټر دقیق ځان او سکرتړې ته په قاب کې کباب واخیستل. پاتې یې بېرته په قطیو کې واچول. دوه لویې پلاستیکي کڅوړې ډکې شوې. د وروځو په اشاره یې وپوښتل چې صیبي شو؟ ما سر وخوځوه. ډاکټر دقیق د کباب مړۍ خوله ته کړه. ویې ویل:

– زمونږ د همکارۍ مې ویلې. تاته خو افغانان مالوم دي. چې ښځه د سړي څنګ ته راغله بس قیامت شو.

– پروا نه لري. مدا چې د نظرونو سوله وشي!

– ولا په ښښني! ماته پروا لري. زه د لوی غور ځنګ مشر یم. د خلکو خولې رااوړې.

هغه د کباب په مړۍ پسې د انرژۍ غړپ وکړ. ما ته دا ستونزه دومره لویه نه ښکارېدله. ومې ویل:

– وبه وایو خور او ورور یو.

– نه، نه کېږي. خلک زما کورنۍ پېژني.

– جنتي شې! نو څه وکو؟

– واده.

ما جیټکه وخوړه. ډاکټر دقیق ځان ناګاره کړ. لکه زما وارخطایي چې یې بیخي لیدلې نه وي. مخکې لاړ:

– د ټولنې ژغورل قرباني غواړي. او ته تشویش مکوه! دونه مینه درکم چې دونیا ته مو کیسې پاتې شي.

ما هک پک کتل چې دا څه وایي دا؟ دلته مې خپل تک سور مړوند ولید. دده ناپاک تماس ته مې غوني زیږه شول. مګر سوله ډېره مهمه وه. لویه سا مې واخیستله. ځان مې آرام کړ. پیرالسبي له جوماته ورسېد. ډاکټر دقیق د خدای پامانۍ لپاره ټوغ ټوغ تر کوڅې راغی. زه په لاره کې له ټکسي کېوتلم. سوالګرو ته مې خواړه ووېشل. د پیرصیب په کاروان پسې د بنسټپالو دفتر ته لاړم. هرچېرته کلمې او سورتونه ښکارېدل. د مشر پر دروازې «الحاج مولانا اعجاز الحق» لیکل شوي وو. چاغ، جیګ او بېر ږیري مولانا د پیرصیب د لاس مچولو ته ګونډه ووهله. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کړه شوه. په ما د پیرصیب دومره محبوبیت ښه لګېد. مګر د مولانا سترګو ماته پخوانې پاچاهان رایادول. هغوئ به هم د قدرت او هوس په نشه کې خپل لنډ عمر هېر کړی و. چې پاچاهي به یې چپه شوه خپل تېر غرور او تکبر به یې دښمنان شول. هېڅا به پناه نه ورکوله. خو خیر، ښه کار دا و چې مولانا هم پیرصیب ته د «نه» ویلو جرئت نه درلود. سوله یې ومنله. زه دومره خوشحاله وم لکه سوالګر چې یو میلیون ډالر پیدا کې.

موبایل مې وباسه. پر هارون مې زیری وکړ. هغه ورټلم. زه خفه نه شوم. بالاخره به وپوهېږي چې زه یې خیر غواړم. د زرګل دفتر ته لاړم. ما ویل د مټک راډیو به اوله رسنۍ وي چې د سولې خبر خپروي. هغه تر ما زیات خوښ شو.

د اسد میاشت له خوښیو او شوره ډکه وه. له یوې خوا په اته ویشتم تاریخ د آزادۍ جشن ته تیاری نیول کېده. له بلې خوا د غور ځنګونو تر منځ د پخلاینې زیری وشو. په رسنیو کې پیرالسبي ډېر ستایل کېده. غور ځنګونو یو بل ته سپکې سپورې نه ویلې. یوازې یې د خپل اقتصادي، اجتماعي او خارجي سیاست پلانونه بیانول. نه مظاهرو لارې بندې کړې، نه د چا وښتنه ضایع شو. خندا بیا د هر کور په دروازه ننوتله. ما اوس له سیاست څخه د هارون د ګرځولو هڅې نه کولې. ضرورت څه و؟ هسې هم د میزان په اتلسمه مظاهره نه کېدله. هارون به ژوندی پاتې شي. ما اوس یوه ستونزه لرله– د هغه په ځان مېینول. له دغو خیالونو سره د فروشګاه په سیمه کې ګرځېدم. آن د کابل د سیند خوسا بوی بد نه لګېده. د تازه ترکارۍ والا ته ودرېدم. ما ویل:

– جنتي شې وروره! ګوزاره څنګه ده؟

– چټ او پټ. قیمتونه کم شوي. ګټه ډېره شوې. زنده باد پیرصیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د هغه د لا خوښۍ لپاره ترکاري واخېستله، روانه شوم. د خلکو شور او خنداګانو خوند راکوه. لکه څوک چې له مرغیو ډک باغ کې ګرځي. نابېره د پُلي خشتي له خوا زرګونه مظاهره چیان راغلل. د ترکاریو کراچۍ یې چپه کړې. د مغازو او دکانونو ښیښې یې په تیږو وویشتلې. له پُلي باغ عمومي څخه بلې مظاهرې سر ښکاره که. هغوئ هم په لاره کې هر څه تالا ترغې کول. پولیسو د پښتونستان واټ لاره بنده کړه چې ارک وساتي. بې طرفه خلکو په تېښته پیل وکه. دکانداړانو د خپلو دکانونو په مخ د آهن چادر تختې کشولې. رېړو والا له مال سره هر لور ته منډې وهلې. یوازې زه ولاړه وم. هارون ته مې سودا وه. دې کې مې د بدن غړي سست شول. د پُلي باغ عمومي په مظاهره کې تر ټولو زیات هارون واربده. زه ور روانه شوم. ناڅاپه زرګل کلکه ونیولم. هغه مایکروفون د ګوزارش لپاره همکارته ورکه. زه یې موټر ته وخېږولم. خو ما له هارون سره خبرې غوښتې. زرګل برګ شو:

– ته په خبره نه یې؟ خلقو بیا پړې شکولي. دا پربده! غم را ته مه ګوره!

زما زړه ډک و. لاسونه مې وخوځول:

– ولې؟ ولې؟ مشرانو خو یې د سولې وعده وکړه.

– نه پوهېږمه. زه ام امدقه ویمه.

زما زړه تر چوېدو تنګ و. ومې ویل:

– د هارون عقل چېرته دی؟ مشر یې وایي یو څه، کوي بل څه. دا بیا هم ورپسې دی.

مظاهرې په بیړه نږدې کېدلې. زرګل موټر ته حرکت ورکه. زه یې مټک راډیو ته بوتللم. هغه کمپیوټر ته کېناست. شېبه په شېبه له ولایتونو د مرګ ژوبلې خبرونه راتلل. ما هارون ته د ټلیفون کولو کوشش وکه. زرګل را وکتل:

– د مشرانو سره ستا غږېدل نه وو، په انکار تېل اچول وو.

زما زنګ تېرېده. خو هارون جواب نه وایه. زرګل ته مې کړ:

– تاسې بنیادمان ولې داسې یئ؟

– څنګه یو؟ پوه نشومه.

– سړی نه پوهېږي چې کومه خبره مو رښتیا ده کومه دروغ؟

–آ؟ ښه دا؟ دا د خوندیتوب دپاره.

– د خوندیتوب لپاره؟ د چانه؟

– د بنیادم نه کنه. اصلي دوښمن خو همذاته وي. زمریان وګوره! زیاتره په خپل منځ کې د ځمکې د ولکې په سر وجل کېږي.

– جنتي شې! هغوئ خو عقل نلري.

– ښه ده چې نه یې لري. دا به بل غم و.

– داه! ستا فکر دستي جنګ ته لاړ. دا نه وایې چې په سوله کې به مو ورسره ژوند کوه.

– دقه سې! د ځناورو سره؟ عقل یې نه مني.

– عقل یې څنګه نه مني؟ عقل خو د ټولو ژوندیو او بې ژونده موجوداتو د ساتنې مسئولیت دی.

– مونږه بیا وایو ټول موجودات زمونږه استفادې ته دي.

– بالکل دي. مګر له منځه وړلو ته نه.

– دقه سې! ګنګسوه مې مه خورکې! ای الیاسه! اورې! د کابل مظایره ختمه شوه. جلال آباد وصل که!

– جنتي شې وروره! زه تاسې ګنګسه کړې یم. څومره چې له ځان سره مینه لرئ هومره له ځانه کرکه هم لرئ. هارون ګوره!

زرګل د ستېډیو له دروازې بېرته راغی. د هارون مسېج یې راوښود. هغه له اخ و ډبه روغ وتی و. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټيکټېر څنګه لېونی شو؟ چې چا يې د مغزو سويچونه بدل کړي؟ ولې د سې کوي؟ بايد ما لو مه شي.

زه په احمدشاه بابا مېنه کې د غفور ماما دوه منزله کورته لاړم. اتل او زلما د تاک تر چېلې لاندې لوبې کولې. کمکي بنيادمان مې ډېر خوښېږي. هغوئ دونيا نه پېژني. په ژوند ميين وي. زه هم ورګډه شوم. د لاس ګوتې مې په موټې کې ونيولې. څو کې يې ښکارېدلې. ما ويل منځنۍ ګوته مې کومه ده؟ ماشومانو پيدا کړه. بيا هغوئ ګوتې ونيولې. ما قصداً بايلله. د بنيادمانو له ربښتيني خوشحالۍ مې خوند اخېست. وروسته ټول ودانۍ ته ننوتلو. په دهلېز کې د زينې مخ ته تېر شولو. خوبانه ترور او غفور ماما په کوټه کې وو. شنو پردو او شنو توشکو د هارون خبره رايادە کړه. زرګل ته يې په ټوکه ويل دا يې زما ناوې ته جوړې کړې دي. ما ويل چې ځمکې ته راشم نو همدلته به اوسم. د هارون کونډې خور عايشې چای راوړ. ما خوبانې ترور ته کړ:

– جنتي شې! هارون څنګه دی؟

– هی لورې. سترګې مې پې نه مړېږي. د اينځر ګل شو.

– اوس خو يې کار ام ډېر نه دی.

– مونږ ام دا وايو. هاروني دی نو. ځان له يې لانجه وکتله.

– وېرېږي؟

– نه، د چا يې زا من په مځکه منډلي؟

– د هغه کارونه خطرناک دي کنه. مظاهرو ته ځي.

هغوئ يو بل ته وکتل. غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کشه کړه. ويې ويل:

– زما ښځه خبرونه نه ګوري. ما ام څو ځله خپل زوی تلوېزون کې وليدو. خو د سې نه ومه خبر.

زه پوه شوم چې دوئ سياست ته تشويق کړی نه دی. چای مې زر وسکه. ما ويل:

– جنتي شئ! را ويې ګرځوئ! خدای مه که، بيا په بلا وا نه وړي.

د خوبانې ترور د نري مخ ګونجې زياتې شوې. وبنګېدله «وی خدای دې نکي!» غفور ماما غږ که:

– کور له راشي زه به يې خوښ شمه!

په وتلو کې ماشومانو غاړې راواچوله. زه په ټکسي کې له کوڅې ووتلم. هارون په لنډه کروزر کې راغی. اتل را ته کيسه کوله چې پلار او مور ورته ببر وو. غفور ماما پرله پسې سر خوځوه. ويې ويل:

– د کور ملکې ورکې شوې، چونګښې يې ملکې شوې. ته اوس مانه خبرې پټوې؟ هه؟

– وه ابا! کله؟ کومې خبرې؟

هارون له ډکې کڅوړې يو يو شی باسه. ماشومانو بيسکېټ واخېستل. خوبانې ترور غږ که:

– د مظايرو خبرې کنه. ډېر راله اوښيار اوښيار مه کېږه! اوښياره مرغۍ په دوه لومو کې نښلي.

پلار يې د زيتونو د تېلو بوتل له لاسه کش که:

– چالاکي مه کوه! سخی چې د چا په وندر کې لوی شي غابښونه يې نه ګوري.

– وه خدايه پاکه! تاسې د متلونو مسابقه پرېدئ! ښه ښا! پرښته راغلې وه. نور يې څه ويل؟

– نور څه دي؟ ته مو خبر که کنه!

– اغه غواړي ماسره په زوره واده وکي.

عايشې او ماشومانو کټ کټ وخندل. خو خوبانې ترور په خوله لاس کېښود:

– وی ی ی ی توبه! په سپکو به سپک شې په درنو درون. په اسې جينۍ پسې تومت تړي ای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاو، ملایکه ده. ښه نو مانه څه غواړي؟ ته وواېه!
– ستا خیر غواړي.
– په ټوله دونیا کې یو زه یمه؟ نور څوک نیشته؟
خوبانه ترور غلې شوه. له کوټې څخه د نجونو غږ راغی. زلما په منډه ووتله. غفور ماما وویل:
– الکه، دونه بد ستړګې به نه وي.
– ده کنه. هاو، زه مظاهرې تنظیمومه. څه وشو؟ پخوانۍ خطره نیشته نه. اغه یوه پیښه وه لاړه. اوس ښې پیسې راکوي. بې غمه ډبله ډبله خرچه کوو. بره تګ پکې شته. این ولسمشرۍ پورې. جوند خو اسې ام تېرېږي. ولې یې ښه تېر نکو؟
خوبانې ترور نوې شامپو او صابون واړول راواړول. ویې ویل:
– وی، زویه پیسې په بلا وهمه! د سر خیر دې وي.
غفور ماما غږ که:
– امین! څه ورله مه وایه الکه! ته چې بیمار وې زمونږ یې ډېر خیال ساتو.
– زه یې څه کومه؟ چې ما پرېدي. اغه بله بلا ده. د سړو زور پې نه رسېږي. یرېږمه چې لانجه راله جوړه نکي.
سبا هارون د سېرېنا هوټل د هرکلي ځای کې ناست و. لکه مار په سړمو کې پشېده. زما لاسونه تخنېدل چې په غېږ کې یې کلک ونیسم. چې دا زړه مې یخ کم. خو ګناه وه. نرمه یې مخ ته کېناستم. هارون غابنونه وچیچل. په درونډ او پوخ غږ یې وویل:
– تا اوس زمونږ کور له لاس واچوه، هه؟
ما شا وخوا وکتل. هلته دوه کسه نور وو. ما غږ ټیټ که:
– جنتي شې! څه چې کوټې کې وغږېږو!
هارون حرکت وکه. خو بېرته ودرېد. لکه زما ټېل وهل چې وریاد شوي وي. ګوته یې وڅنډله:
– ای ای پوه شه! زما حوصله حد لري. ښا؟
– نه، ما خو ورته...
– تاله ځان څه شی ښکاري، آ؟ ماله شیشکه یې. نه مې خوښېږي، هاو. بیا دې زمونږ کره ونه وینمه! ښا؟
هغه شاکړه. روان شو. ما ورپسې کتل. لکه د ځیګر ټوټه چې مې د زړه له زور سره لېرې کېږي. وجود مې درونډ شو. د تګ وس مې نه و. په کاوا کو قدمو کوټې ته لاړم. پړمخې پرېوتلم. د هارون دا خبرې مې په مغزو کې ستنې چوخولې «نه مې خوښېږې» او ښکو مې بالښت لوند که. موبایل وترنګېد. ما راواخېست. له هغې خوا زرګل په ترنم وویل:
– په سره غرمه کوه خوبونه مینې لېونۍ کړې خورکۍ.
ورسره غنګ غنګ راته. هغه د الماری دروازه مخکې او شاته کوله چې عیب یې معلوم کي. ما وویل:
– ویښه یم.
– هههههه. زه تا نه کم نه یمه ګوره. د ټلېفون هاخوا وینمه. چیشی دې وکړل؟
– څه کولی شم؟ زه ښه کوم. خلکو ته بد ښکاري.
– چیشی؟ ولې؟
ما په ډک ستوني د هارون د راتګ کیسه وکړه. زرګل الماری پرېښودله. ویې ویل:
– دقه سې! ته ودرې! اوس تې پوټکی باسمه که نه. بېراګی!
– جنتي شې وروره! مه یې کوه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل ټلیفون بند کړی و. هغه سیخ د هارون دفتر ته لاړ. هلته ښویه ځوان د کارګوزارش ورکوه. زرګل له دروازې غږ که:
– ای ټیکټړه! ستا مو شکل د پرښتې سره چیشی ده؟
ښویه ځوان ودرېد چې مشر ته یې زیان ونه رسېږي. هارون جواب ورکه:
– وه! وه! تاله یې څه؟
– تاله یې څه. ته نه وینې اغه څونه ښه جلۍ ده؟ په تا څونه مېربانه ده؟
– اغه شیطانه؟ توبه! ته چې یې وینې تاله دې موبارک وي. تاویذ یې که!
زرګل وړاندې ورغی. ځوان یې مخ ته ودرېد. ده هارون ته غاښونه وچیچل:
– غوړ کېده ای بېړا ګیه! دسې جلۍ په دونیا کې بله نشته. ته خو شبخته یې چې اغه دې غمخوره ده.
– کېنه مړه! د اغې نه کچه په جېهان کې نیشته. څه، ډېر راله مه ټنګېږه! حوصله نه لرمه.
زرګل یوه شېبه تېره تېره کتل. وروسته یې وویل:
– ته چیشی یې؟ آ؟ په چیشي نازېږې؟ خریې خر. لکۍ به دې ام شنه شي د خیره.
هغه په غصه ووت. هارون ورپسې تر شا وښنګېد «چمچی» زرګل د هوټل د هرکلي ځای ته راغی. ما ته برګ شو:
– بل څوک نه و؟ ته په چا میینه شوې یې؟
– بل به نو په چا میینه شوې وم وروره؟
– په غوبارې.
موړ په زوره وخندل. حویلۍ ته ووتلو، چې چا ته مزاحمت ونه کو! ما ویل:
– وروره! حالات له لاسه وځي. نن د اسد شلمه ده. د میزان اتلسمې ته تر دوو میاشتو کم پاتې.
د زرګل څېره هم مړاوې شوه. د تندي د پاسه په ګنجې ځای یې لاس وسولوه:
– سړی اوس پوېږي، چې په اغو بندیانو چیشی تېرېږي، چې اعدام یې نژدې وي.
ما خپلې اوښکې ټینګې نه کړې:
– نه، د ځان غم ندی. خدای دې د میین درد په چا نه وینې.
د زرګل ګردې ورې سترګې هم ډکې شوې. ما دواړه ورغوي په سترګو وسولول. ومې ویل:
– وبښه! ما سره ته هم ځورېږې. نه پوېږم. دلته په څمکه مانه هر کار خرابېږي.
– نه نا. تا خپله وسه وکړه! هووو. نه خدای ته ملامته یې، نه وجدان ته، نه خپلې مینې ته.
زما سینه تنګه تنګه کېدله. عمیقه سا مې واخېستله. سر مې وڅنډه:
– دا مې درد نه کموي.
– خو ورته ووایه کنه چې آسماني پرښته یې! بیا خبره مني. سیاست به پرېږدي. قرار به واده وکړ.
– بې مینې؟
– دقه سې! نو مینه خو ونشوه. جوند خو بچ که کنه! بېرته به آسمان ته لاړه شې.
خبره یې منطقي ښکارېدله. خو دا کار سم د زهرو ګوټ و. زما د مینې ټول امیدونه یې لوپه کول. سبا په پښو کشولو هارون ته ورغلم. خدایې مې سا سوزېدله. هغه په حویلۍ کې له پیر صیب سره ګرځېده. شایې وه.همکارانو یې له کړکیو سیل کوه. زه ور نژدې شوم. د پیر صیب سوزېدلی غږ مې واورېد:
– بچی! منم چې کار د ژوند دپاره دی، نه ژوند د کار دپاره. په سیاست کې پرمختګ شته. پیسې دي. قدرت دی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې غټې غټې راووتلې «پیر صیب څه وایي؟ دا خو هارون لاکندې ته غورځوي» هغوئ لېرې کېدل. زه ولاړه وم. پیر صیب موټر ته وخوت. ورسره د کړکیو خلک هم ورک شول. هارون ایله اوس ولیدم. غاښونه یې وچیچل. راغی:

– ته په خبره پوهېږې که نه؟ درله مې ونه ویلې چې بیا مې سترګو له رانشې؟

مخ یې ساتونکو ته واړوه. ما ویل:

– جنتي شې! لنډه خبره کومه. خپله وځمه.

– ښه زر وایه! یوه دیقه لرې.

زما سینه کېکاږل شوه. سترګې مې پټې کړې. لکه په ځان چې ډز کوم. شونډې مې ورپړدېدلې:

– دا سې ده، چې رښتیا شي زه، زه آسماني پرښته یم. ستا د بچولو دپاره ځمکې ته راغلې یم.

سترګې مې ډکې شوې. هارون یو دم په زوره زوره وخندل. په سختۍ یې ساتونکي ته امر وکه:

– الکه! هههههه دا وباسه! هههههه دا آسماني پرښته. آههههههههههه....

یوې نجلۍ له دریم منزل څخه غږ که چې څه خبره ده؟ ده ته خندا د جواب موقع نه ورکوله. ما غلي غلي کتل. د زرګل اټکل هم په ښه ونه لګېد. ناچاره دروازې ته روانه شوم. دې کې یو شیطان د اول منزل په دېوال ښویه ننوت. ما ویل که هارون باور کړی وای شیطان به مې نه لیده. اوس نو له سیاسته د هغه د ګرځولو هیڅ لاره نه وه. د میزان اتلسمه به سل په سلو کې زموږ د ژوند وروستۍ ورځ وي. اول ځل مې پر سر درد شو. حیرانه وم چې دا درد بیا څه بلا ده؟ نه لیدل کېږي، نه نیول کېږي چې له ځانه یې وباسم. د زړه د تشولو ځای خو مې معلوم و. د زرګل دفتر ته لاړم. د هغه خوله وازه شوه. د تندي دپاسه ګنجي ځای ته یې ټس ورکه:

– دقه سې! یانې پیر صیب یې تشویقګر ده، هه‌ء؟ عقل یې نه مني. پسې ورشه! وایه ولې؟

زما ایله اوس پام شو. رښتیا وایي. سبا کلا ته ورغلم. په تاکاوۍ کې جیګه او لویه کوټه وه. پیرصیب په شنه چپنه او تورو عینکو کې پینګ پانګ کوه. سره له ګرمۍ او ستومانۍ خولې شوی نه و. سوزېدلی غږ یې جیګ شو:

– بچۍ! سې شنبه د مراجعینو ورځ نده. تاته خو مې لور ویلې. راځه کېنه! سیل کوه!

هغه د مریدانو په قطار کې تشې چوکۍ ته اشاره کوله. زه ناستې ته راغلې نه وم. ومې ویل:

– پیرصیب! زه درنه خفه یم. تا هم راسره دښمني راخېستې. بېخي مې په سر درد دی.

هغه تېز شوټ وکه. مخامخ مرید بېخي ونه لید چې توپ څنګه تېر شو. پیرصیب ماته نژدې راغی:

– خدای دې نه کې بچۍ! دا څه وایې؟

– هو کنه. تا سې زما مخ کې هارون ته یو څه وایئ، پسې شا بل څه.

نور مریدان لوبې ته په نوبت کې ناست وو. زما په خبره وپړسېدل. پیر صیب په آرامه وویل:

– توبه! زه بیا بل څوک ام نه، تا غولوم؟ خپله لور؟ ګټه مې څه ده؟

– نه پوهېږم پیرصیب. هیڅ نه پوهېږم. پرون مې په دفتر کې ولیدلې. سیاست ته دې تشویقوه. ښه ولې؟

–آاا! ښه ښه! زه دې حیران کړم. اغه مې په سیاست کې دننه او بهر ژوند تشریح کوه. تا خبره نیمه اورېدلې.

ما چې وکتل رښتیا یې ویل. هلته زما چورت یو دم خراب شو. نورې خبرې مې وانه ورېدلې. اوس خجالته روانه شوم:

– زما ماغزه هم په ځای ندي. وبښه پیرصیب!

– پیرصیب نه، پلاره.

– هو، پلاره! لعنتي شیطان د سړي زړه ته ډول ډول خبرې اچوي.

د مریدانو په تورو عینکو کې سره رڼا شوه. زه ووتلم. په درملتون کې مې د سر درد دوا واخېستله. په چپنې کې د پیرصیب لوبې ته ایله اوس خندا راغله. دلته و چې راته سوال پیدا شو. ښه، دا د مریدانو په عینکو کې لمبه له کومه شوه؟ اندېښنې ونیوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټک کلا ته ورغلم. ساتونکو نه پرېښودم. ويل پيرصيب استراحت کړي. ما تابلېت وښودل. هغوئ غوښتل زنګ ووهي. ما ويل ضرورت نه شته. په دوېمې تلاشۍ کې د دوا د خوړلو چل ښييم بېرته وځم. په دويمې تلاشۍ کې د اولې خلاف تهولو تورې عينکې اچولې وې. زما په ليدو د پنجرې شاته وښورېدل، وپشېدل. مشر يې د چټک وتلو امر وکه. زه ورته وپسېدم:

– جنتي شئ وروره! دروازه خلاصه که! موږ بايد پيرصيب بچ کو. مريدان يې ټول شيطانان دي.

مشر لا سور شو. په ټليفون کې يې د اولې تلاشۍ ولاړ ساتونکي له وظيفې وشړل. له هغه ځايه دوه تنه په منډه راغلل. زه يې له مټو کشه کړم. ځان مې په پنجرې پسې کلک که. ما ويل دا څه کوئ؟ پيرصيب په مشکل کې دی. ما ورته پلار ويلي. هاخوا عينکې ساتونکي داسې غوړېدل، لکه اوس چې قيامت کېږي. مشر يې د دېخوا پر کسانو چيغه کړه:

– ای احمقانو! بلا وهلي يئ؟ زر يې بوځئ! شاته درنه ونه ګوري! که نه، تاسې ام شړم.

ما ويل دا څه کم عقلان دي؟ زه وايم پيرصيب بايد بچ کو، دوئ مې باسي. د دېخوا ساتونکو کوشش کوه. خو زور يې رابانديې نه رسېده. ما د هاخوا د ساتونکو په عينکو کې هم لمبه وليدله «وه خدايه دوئ هم شيطانان دي، ځکه مې شړي» پيرصيب ته مې سودا لا زياته شوه. دواړه ساتونکي مې ټېل وهل. د پنجرې بلې دروازې ته مې منډه کړه. په منګولو مې وجړکوله. دې کې مې دننه د ښويه ميدان شاوخوا زرګونه شيطانان وليدل. هريو لکه سکروټه، سره رڼا کوله. يوې ډلې لويه شاهانه څپره په اوږو جيګه نيولې وه. په څپرې کې د يو کس شا ښکارېدله. ځان يې د بنيادمو، مګر اوږده چنګکه لکۍ يې لرله. د سکروټو تاج يې د نېغو ښکرونو په منځ کې ځلېده. د موسيقۍ غږ راته. په ښويه ميدان کې د انسان غولولو د هنر سيالي روانه وه. همدا شېبه يې د افغان ملايانو تمثيل کوه. مشر له شاهانه څپرې څخه نمبرې ورکولې. زما له خولې ووتل:

– وی‌ی‌ی‌ی! دا خو ابليس دی.

ساتونکو زما د مټو کشول سست کړل. د پنجرې دننه يې سترګې وګرځولې. يو تن وپوښتل:

– کېنه دروغجنې! ابليس چېرته دی؟

– جنتي شئ! هوغه په څپره کې نه وينئ؟ تاسې دا موسيقي نه اورئ؟

دواړه ما ته ځير شول، چې لېونی ده که څنګه؟ ما نارې کړې «ابليسه! وينم دې» ابليس سور مخ لکه سکروټه را واړوه. ورسره سم زما سا ودرېدله. ماويل وه خدايه! دا څه وينم دا؟ ابليس بل څوک نه، خپله پير السبي و.

زه پر تخت ستونی ستغ پرته وم. په وينبنه مې سترګې پټې وې. له سږمو مې هوا له پشس سره وتله. پر مخ او غاړې مې د خولو څاڅکي ولاړ وو. چورت مې وهه چې دا څه وشول؟ په دنيا کې له تر ټولو لوی دښمن سره مخ وم. داسې دښمن چې څوک يې ختمولی هم نه شي. خدای تعالی ابليس ته تر قيامته ژوند ورکړی دی. يوازينی شونی کار د هغه د ضرر مخنيوی دی. ما ويل چې څنګه يې رسوا او خنثا کم؟ اول ځل مې ستونی وچ شو. پوهېدم چې کله کله مادي بدن هم څه غواړي. له يخچاله مې د اوبو بوتل واخيست. زړه مې وچې هارون او زرګل خبر کم. دې کې موبايل وترنګېد. نوم د پيرالسبي و. هغه وويل:

– ای! زه درځم. چېرته لاړه نشې لوررري!

زما ماغزه وخوټېدل:

– خوله سمه خوځوه! ابليسه لعينه!

– الا! پلار ته سپکې؟ رښتيا يې ويلي (د مور او پلار زړه په اولاد. د اولاد زړه په وچ کاڼي)

ابليس له کړس کړس خندا سره ټليفون بند که. ما په خپلو اوږو ناستو پرښتو ته وکتل:

– په زړه کې خو راپورې خاندئ. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوئ ځېرې جدي وې. ما د اوبو غړپ وکه. نه پوهېدم چې ابليس څه غواړي؟ مازيګر هغه د موټرو د کاروان په سر کې راغی. د هوټل مامورينو يې د لاسونو په مچولو ټپلماټپل ونښلوه. ابليس زما کوټې ته په دروازه ننوت. د پېريانو په ښه شيطانان ښويه ښويه له دېوالونو تېر شول. ما د وېښتانو کمڅۍ کولو ته دوام ورکه. په هنداره کې مې ليدل. د ابليس سپين مخ، برګې بړيرې، لونګۍ او چپنې خلک ترتاثير لاندې راوستل. ما ويل «کاش چې ظاهر له باطنه رنګ اخېستلی» په غږ مې وويل:

– ته به تر څو په بدله ځېره او بدل نوم بنيادمان غولوې؟ اخېر دې پېژني.

– کنه؟ څه ما خو د نوم توري سره واړول. ابليس مې السبي که. ته چې ښکاره وايې پر ښته يم تا نشي پېژندلی.

زما تندی راټول شو. ابليس، السبي– رښتيا هم په دواړو کې يو شان توري وو. ابليس خبرو ته دوام ورکه:

– افغان بنيادم ته يوه عقيده پيچکاري که! بيا يې په ښه او بد پسې نه ګرځي.

ما سر وخوځوه:

– زه اوس پوه شوم چې هارون او د غور ځنګونو مشران ولې په وعده ونه درېدل.

ابليس کټ کټ وخندل. عينکې يې لېرې کړې. د سترګو ګاټې يې تک تور وو. منځنی خال يې نه درلود. ويې ويل:

– دا خو وړوکی دسمال و. چې واده وګورې.

ټولو شيطانانو هررر وهل. خو ما د ابليس خوله لټوله:

– چې له مانه څنګه خبر شوې؟

– هههه زه خو تا غوندې بې وسه او بې کسه نه يم. د اور د پاک ذات پاچا يم. هرچېرته نفر لرم. بل ستا په غږ او ځېرې کې ښکاره ننبې دي. د ځان رڼا ته ګوره!

ما کمڅۍ ختمه کړه. څراغونه مې ولګول. اوس مې د بدن رڼا نه ښکارېدله. ابليس په ملنډو موسکی شو:

– ته څه وايې؟ ته مې اسې خوشې نازولې؟ نه. ما ويل د هارون نه به دې مايوسه کم. خو تا د مينې په افسانه ځان غولولی دی.

– داخ! په تا پورې څه؟ ته چې له مينې کرکه لرې لره يې! زما خو تا سره کار نشته.

– وه دا خو د بنيادم نه هم کمقله ده ای. څنګه کار نشته؟ اول تا زما ګرېوان ته لاس واچوه کنه.

ما د تخت د منظمولو لپاره کمپله او روجايي په چوکۍ وغوړځوله. د ابليس په خبره پوه نه شوم. کاږه مې وکتل. هغه وويل:

– زه تل وايم «مېين– يانې کمقل او بوين» دا دی ثابته شوه. ته تر اوسه پوه نشوې چې کابل زما پايتخت دی.

– پايتخت؟

– پايتـــــخت! زه خو يې هره پېړۍ بدلوم. نو نوی ځای مې لټوه. اول مې ايټاليا وټاکله. ما ويلې ښه واين او د مديترانې په غاړه د چکر ځايونه لري. خو اغه رذيلان چې مو هر څونه تشويقول په خپلو کې نه جنګېدل. ورپسې انګليستان ته لاړم. اغو لعنتيانو هره خبره ښه سنجوله بيا يې پرېکه کوله. بيا اوزبکستان ته راغلم. التـه چا د ملي ګټو خلاف خبره نه منله.

– لنډه يې که! د کابل خبره کوه!

– هههه کابل جان خو کابل جان دی کنه. دلته مې د مشرانو خېټې وپړسولې. بس په پير صيب مشهور شوم. رهبران مې مريدان کړل. نوم مې د افغانستان ګوټ ګوټ ته لاړ. خلک مې يو متيازې نه سکي، نور هر څه مني. نو شرو شوم. ځان ته مې تخت او د مېلو ځايونه اباد کړل. د انسانيت او شرافت په ځای مې پيسه د ژوند معيار کړه. لاړ، اشرف المخلوقات سر وخوړ.

– نه يې منم. هارون دې اړولی نشو.

– بالکل. دا نمکحرامه لکه کوکرۍ، مخامخ لکۍ ښوروي، پسې شا غاپي. خلک وروری ته بولي.

– هه، هغه بېچاره څه خبرو چې ته ابليس يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بېچاره نه، لوی خبیث دی. بس سیاست ته مې تشویق که. یو کس ته مې وویل چې په مظاهره کې یې ښه ترېشل کې. دا خندې چې مو جیګ کړی وای بیا نو د کورنی جنګ پلان و. ورپسې مو د دوئ خارجي پلویان سره اچول. جهاني جنګ شرو کېده. خوندور ګېم روان و. چې درز شو، ته مردار مخې راکېوتې. د نظرونو سولې ته دې لاس که. دا خو زما پاچايي ختموي. زه دې پرېږدم؟

– بنیادمان چې څورېږي؟

– بلا ورپسې!

– نه نو، دا سې خو نه کېږي. ښه چې تاسې شاړو ته لاړ شئ څه مشکل دی؟

– وه ساډی! الته څوک دي؟ څوک وغولوو؟ دونه چې زموږ سات دلته تېر دی ایچېرته نه و. دا زما د ولس مېله ځای دی.

– هه، نو ستاسو د پاره ولې بنیادم قرباني شي؟

– باید شي! موږ د سپېڅلي اور د ذاته یو. بنیادم د مرداري خاورې.

– تا اشتباه کړې. بنیادم د ښه ژوند لایق دی.

– ندی. بېړا شی دی. زموږ اغه کمقلان د دوئ اغه هوښیاران غولوي.

– په نورو دې نه پوهېږم، د هارون نه به لاس اخلې!

– هههه، زه پور غواړم دا نور غواړي.

– پوه نشوم.

– پوه به دې کم. ښه یې واوره! که بېرته آسمان ته لاړه نشې افغانان خبروم. عادي بنیادم به شې. بیا درباندې هرڅه کولی شم.

– فکر نه کوم چې ته دا سې وکې.

– ههههه ته وایې ستا دا بدرنګه وربوز مې خوښېږي؟ یق!

– نه، وایم که بنیادمان پوه شي چې زه آسماني پرښته یم، بیا نو ستا خانه خرابه ده. هغوئ زما مني.

– ښه؟ ته مخته شه! چې پته یې ولګي. ای ماسره ډغرې مه وهه! د میزان تر اتلسمې دې داسې وکړوم چې توبې وباسې.

– په خپله خو یې نشې کولی. په نادانو بنیادمانو یې کوې.

– وه کمقلې! مړ په څه شو چې سایې وختله؟

ما د تخت منظمول ختم کړل. په ژړې کېناستم. د سرک له خوا په دېوال یو شیطان ننوت. ابلیس ته یې په غوږ کې څه وویل. هغه کړکۍ ته وکتل. یو دم روان شو. لکه ډېر مهم کار چې پیدا شوی وي. ما ورپسې غږ که:

– زه به افغانان پوهوم چې د نظرونو په سوله کې د دونیا او آخېرت ګټه ده. او هارون به هم بچوم. لاس دې خلاص!

ابلیس په ملنډو وخندل، لاړ. ما د هغه خبرې په فکر کې اړولې رااړولې. ستونزه تر هغې ډېره لویه وه چې ما فکر کوه. کړکۍ ته مې وکتل. د څراغ رڼا ته د باران څاڅکي ښکارېدل. شپه مې نه خوښېدله. نیم ژوند خوشې په خوب کې تېر کې. بل، د لمر له پرېوتو سره زما د بدن رڼا معلومېدله. وېرېدم چې خلک مې ونه پېژني. له ناچارۍ څخه پر تخت پرېوتلم.

هلته ابلیس له ځان سره غورېده، روان و. د لوی تالار د جیګو ستنو ترمنځ یې درانده ګامونه اخېستل. په فرش شوې زینې د سرو زرو او قیمتي تېږو شانداره تخت ته وخوت. د سکروټې په کوچ کې کېناست. سور تاج یې د ښغو ښکرونو په منځ کې کېښود. د یاقوتو د جام تا وده شراب یې په ستونې کې تش کړل. مخامخ پر لویو چوکیو ناستو وزیرانو ته یې په سوزېدلي غږ وویل:

– ویم چې ستاسې دا مخونه ونه ګورم. د اور په پاک ذات قسم که په یو غړپ شرابو ارزئ!

غږ یې د تالار د زرګونو تشو چوکیو له پاسه انګازې وکړې. د ابلیس هېڅ کار له خپل ولس څخه پټ نه و. د هغه تخت شیطانانو ته په ټوله دونیا کې په ژوندۍ ښه ښکارېده. په تالار کې د ګوریلا په شان پلن او په وېښتانو پټ وزیر وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ مهربانه پاچا! غصه مه کوه! خیالي لکۍ او شاهانه ښکرونه دې خراب نشي.
ابلیس د جام ګوزار وکه. وزیر ځنګ ته شو. د جام ټوټې په شرنګا تر چوکیو لاندې وکولېدې. ابلیس وویل:
– وشرمېږئ بې غیرتو! ستاسې پاچا ته یوې بدرنګې پرښتې ګواښ وکه. ستاسي پاچایي یې وننګوله.
وزیرانو سرونه ښکته واچول. د سکروټو بدنونو یې نرۍ نرۍ لمبې پیل کړې. ابلیس غږ لا جیګ که:
– له نېستو مېږو، ملک شو بلو. ثابته کړئ چې تاسې مېږونه یئ! داسې سبق ورکړئ چې بله پرښته ځمکې ته د راتګ جرئت ونکي.
ګوریلا شکله شیطان له لمبو ډکې سترګې پورته کړې:
– زموږ مهربانه پاچا! ختمه به یې کو. ابۍ به مړه شي. تبه به یې وشکېږي.
ابلیس د اور شراب بیا وسکل. تندی یې ګونجې او سترګې یې شخې شوې:
– کمقله! د پرښتو ژوند تر ابده وي. شکر چې ددې پرښتې لنډ دی. ای ماته سوال پیدا شو. ته مې ولې وزیر کړی یې؟
– هو ښیاریم کنه.
– لډ ریې. د دوو خرو وربشې بېلولی نشې.
– وه زموږ د زړه سره پاچا! هیله کوم!
– مرګ! هیله مه کوه کار وکه! نن د اسد پینځه ویشتمه ده. اغه او هارون د میزان په اتلسمه په خپله مري. دا پاتې ورځې یې په غمونو کې سمه ولمبوئ! بغیر له ژونده نور هرڅه تې واخلئ! په یاد ساتئ! اغې ته تر صحته پت او تر پته محبت ګران دی.
سهار نرۍ ورانګه له کړکۍ تېرېدله، په هنداري لګېدله. انعکاس یې د دېوال لرګین پوښ روښانه کړی و. ما ته پکې د خوښۍ زېرې ښکارېده. هنداري ته ودرېدم. د هارون په سترګه مې ځان ته ټیټ او پاس وکتل. وېښتان مې خوشې کړل. له ډېر توروالي ځلېدل. نیم مخ، اوږې او ملا مې پټه شوه. شونډې مې ویټې کړې. ما ویل په موسکا کې ځنګه ښکارم؟ خوشحاله وم چې د بدبختیو سرچینه مې وموندله. نور به پرې نږدم چې ابلیس مې مینې ته خنډ شي. اوس به نو هارون هم ومني چې غولېدلی دی. له سیاسته به لاس واخلي. دا به یې تقدیر بدل کي. دواړه به ژوندي پاتې شو. خدای مهربانه دی د هارون پام به را واوړي. مینه به یې پیدا شي. اخی! له خونده ډک ژوند به نو هاغه وي. بېرته مې ټیکری په سر که. د مشورې لپاره د زرګل دفتر ته لاړم. هغه د موبایل په اندازه د ثبت اله کله چالانوله، کله بندوله. تلوېزون یې هم کوت. هلته پیر السبي غونډې ته وینا کوله:
– زما مسلمانو ورونو! دوعا وکړئ چې خدایه! زموږ ایمان ته خیر کې! دونیا ګورئ له شیطانانو ډکه ده. یو څوک به راشي تاسې ته به سل دروغ او رښتیا ووایي. ګورئ یو په یو یې مه منئ! اول په موضوع خپل باور ښه حاصل کئ! بیا یې ومنئ! کېدی شي په ما د ابلیس نوم کېدې. توبه نعوذبالله. وایي به چې ما خپله ولیده، داسې او هسې ښکارېده. دا او ها یې ویل. په اصل کې به خپله ابلیس وي. ځکه وایم چې له خپل ایمان سره ډېر پام کوئ! اغه ساتل غواړي...
ما ورو دروازه وټکوله، ننوتلم. د زرګل غومبري په خندا ډډ شول. مخ ته راغی. دواړه پر کوچونو کېناستو. هغه د ثبت اله چالانه کړه. دده خپلې خبرې پکې وې. ویل دا اله یې نمونه راوړې ده. غږ یې صاف دی که نه؟ ما ویل ښه دی. په خندا شو:
– بس وامې خېستله. خبر شو مه پیر صیب درغلی و. دوه د خدای نازولي یو جای شوي وو. قیصه وکه قیصه!
هغه هره جمله داسې ادا کوله لکه برقي ماشین چې لنډې لنډې بخۍ کوي. ما په آرامه ځواب ورکه:
– جنتي شې! پیر میر ندی. ابلیس دی خدای وهلی. د شیطانانو پاچا.
– دقه سې!
هغه مخ تلوېزون ته واړوه. لکه څه چې ورياد شوي وي. بیا یې راته ژور وکتل. ما وویل:
– دلته یې پایتخت دی. لوی او واړه غولوي. بې اتفاقي اچوي. چې زه او ته ځنګه اول هارون پوه کو؟ بیا ټول افغانان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل يو دم په زوره زوره وخندل. زه يې د خندا په علت پوه نه شوم. ما له ابليس سره د بحث کيسه پيل کړه. هغه سر ښکته اچولی و. خوشې خوشې يې د ثبت اله چالانوله او بندوله. په پای کې يې تېره را وکتل:

– ما ته پوښتنه پيدا شوه. ته کوم ثبوت لرې چې آسماني پرښته يې؟

زه لکه موږی ټک وهل شوم. له هغه ځخه مې د داسې پوښتنې توقع نه لرله. نه پوهېدم چې ولې ورته شک پيدا شوی؟ د هغه باور راته ډېر مهم و. بې خونده موسکا مې وکړه:

– جنتي شې! زه چې راغلم په عيدګاه کې رڼا نشوه؟

– چا ته مالومه ده؟

– اغه ستاسې د مکتب کيسه چې مې وکړه.

– د بل چا نه به دې اورېدلې وي.

زرګل جدي و. له ما لاره ورکه شوه. څنګه ورته ثابته کم؟ دلته مې د سپي په څېره شيطان وليد. لکه روانه سکروټه د دېوال له منځه دفتر ته ننوت. ما د مېز له سره د تلويزون رېموټ واخېست. زرګل ته په غوږ کې وپسېدم:

– زه دا د شيطان په اوږه ږدم. تا ته داسې ښکاري چې په هوا کې ولاړ دی.

زرګل په شک سر وښوروه. زه شيطان ته مخامخ ودرېدلم. هغه موسکی شو. ما ويل:

– شکل خو دې د سپي دی. چې خبرې کوې که غاپې؟

– چې تا غوندې بدرنګه شی ووينم غاپم. غپ غپ غپ. هههههه

له خبرو سره هاغه هوا کلکه شوه چې د شيطان بدن نيولې وه. زه ښه نژدې شوم. لاس مې پر اوږه ورکېښود. ومې ويل:

– ستا خندا هم تر غپا کمه نده.

شيطان بيا له خندا سره په ملنډو وغېل. ما زرګل ته په هوا کې ولاړ رېموټ وښود. د شيطان پام شو. ځان يې بېرته سست که. رېموټ په زېږې ترکۍ قالينې ولوېد. شيطان لمبې وکړې. ما ته يې داړې وښودلې. وغورېد:

– عععععع، رذيلې!

دا ځل ما وخندل. شيطان په منډه بېرته ووت. زرګل وروځې بره کش کړې:

– بې شکه! ښې کوډې! او د شيطان سره د غږېدو ښه تمثيل! خبره داده چې زه ولې اغه نه وينمه؟

– جنتي شې! هغه د پېريانو حالت کې و. چې د بنيادم حالت ته واوړي بيا يې وينې.

– هههها هري خبرې ته دې دليل سنجولی ده. مګر زه پوېږمه. يوازې ابليس خپل شيطانان ليدلی شي.

– داسې مه وايه وروره! تهمت ډېر درد لري. تا خو په تياره کې زما رڼا هم ليدلې ده.

– چا ته مالومه ده چې دا د پرښتې رڼا ده که د شيطان؟ ښه ځه، ما نه چيشي غواړې؟

ما يې په سترګو کې ژور وکتل. پوهېدم چې قناعت ورکول ورته سخت دي. بيا مې هم وويل:

– ته خو پوېږې، زه غواړم له هارون سره د تقدير په بدلولو کې مرسته وکم.

– هههه ته خو وايې پرښته يمه. دوعا وکه! تقدير يې بدلېږي.

– نه کنه. ددې وعده را سره خدای پاک نده کړې. ما ويل دواړه به هارون ته قناعت ورکو.

– چېرته بل کمقل پيدا که! زه وزګار نه يمه. بل سبا اته ويشتمه د اسد ده. د آزادۍ جشن ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه ډک شو. ځان راته تر پخوا ډېر یوازې ښکارېده. سینه مې درنده شوه. سر مې وګرځېد. مخ مې آسمان ته ونیو. سترګې مې پټې کړې. په زړه کې مې وویل «خدایه پاکه! پرښتو ته ربښتیا هم پر ځمکه ژوند سخت دی. خو شیطانان پکې خوشحاله ګرځي. چې دا ولې؟» روانه شوم. په دروازې کې مې شاته وکتل:

– جنتي شې وروره! که باور نه کوې مه یې کوه! خو خدای ته وګوره، راز مې چاته مه وایه!

زرګل موسکی و. زه وپوهېدلم چې وبه وایي. د بنیادم وفا په ضرورت پورې تړلې ده. چاته چې ضرورت نه لري، د راز ساتل یې هم ضروري نه ګڼي.

هارون د ډاکټر دقیق دفتر ته ننوت. هغه په کمپیوټر کې وینا لیکله. تندی یې ګونجې و. سر یې جیګ که:

– په ښښني! دا پرښته ډېره رذیله وختله. زمونږ پلویان د لارې باسي.

هغه پر کیبورډ ګوتې وټکولې. هارون په کټ کټ خندا کې سر وښوروه:

– اغه لکه شنی، چې وننبتله، خلاص. زه خپله تې پاذاب یمه. شرم، حیا؟ نه نه نه.

– خبر یم. زرګل راته ویلي دي. ته هم داسې وکه! وښیه چې پې میین یې! ورسره سمله بیا یې پرېده! بې غمه به شو.

د هارون خندا وتښتېدله. په غټو خړېخنو سترګو کې یې اندېښنه پیدا شوه:

– نه مشره. مه کوه! زیاتی دی.

– ندی کنه. داسې خلک ملت فاسدوي. د یو اېزت واخله، د میلونونو بچ که! هم لذت هم خدمت. هههههه

– نه پوېږمه. خو شې لانجه به راله جوړه شي.

– زه یم کنه. په چا کې ری مه وهه! دوه ورځې ژوند دی. مزې کوه!

د هارون په سترګو کې اندېښنه په ځای پاتې وه. لکه پرېکه چې نه شي کولی. یا یې په ډاکټر دقیق باور نه درلود، یا د خپل زړه او وجدان تر فشار لاندې و، یا زما له زوره وېرېده. بالاخره یې سر وخوځوه، ووت.

زه له مدني فعالانو څخه خفه هو تړل ته راغلم. هغوئ هم په ابلیس سر ورکوه. موبایل مې وکوت. د زرګل له خفګانه دوه اونۍ اوښتې وې. خو زه لاهم زنګ ته منتظره وم. تشناب ته لاړم. له جامو سره د یخو اوبو شرشرې ته ودرېدلم. د هارون غېږې ته مې زړه ال و ول کېده. لکه ټول عمر چې له غمونو څخه هلته پټه شوې یم. مګر ورتللی نه شوم. د هغه بد کتلو د زرګل تر کنځا ډېره ځورولم. د موبایل غږ شو. له اوبو وچه ووتلم. نا اشنا شمېره وه. ښځې وپوښتل:

– پرښته یې؟

– بدبختانه هو.

– زه د زرګل ښځه یمه. مالې یو وار تا ووینمه. ته به زمونږه کره ری نشې؟ ایوانان نشمه پرېښودلی.

زما په مغزو کې د پوښتنو سېل وبهید. پر تخت کېناستم. ومې پوښتل:

– جنتي شې! څه خبره ده؟

– بیا درته ویمه. امدا اوس ری شه! چې بیا نه کېږي.

ما خدای خدای کول چې له زرګل سره مې پخلا کې. خوشحال خان مېنې ته ورغلم. سور مخې ښځه په کانکرېټې انګړ کې ولاړه وه. مخونه مو وجنګول. غومبرورو ماشومانو د زردالو په سیوري کې لوبې پرېښودې. ما ته یې سلام واچوه. په ما ډېر خوازه ولګېدل. د لمنې په جېب مې لاس ننویست. یو ککو مې هلک او یو نجلۍ ته ورکه. هغوئ په کمکۍ ژبه مننه وکړه. زما په ټول وجود خوندوره څپه تېره شوه. ومې ویل:

– وی قوربان. جنتي شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د ککو په خوراک اخته شول. زه په کوټه کې په یاسمني توشکه ودرېدلم. یاسمني پرده مې لېرې کړه چې رڼا شي. په الماری کې د زرګل د ماشومتوب تصویر کېمټ زوی ته ورته و. ما البم راواخیست. ښځې په پتنوس کې میوه داني او د پیالو سپین سیټ راوړ. ما د زرګل تصویرونو ته خندل. د ښځې غټې بادامي سترګې بې واره تاوېدلې. وبنګېدله:

– وښه خورې نو! په زیامت شوې نو.

– جنتي شې! نه نه، ولې؟ ما هم غوښتل تا وګورمه.

ښځې په غټو غټو وکتل. یودم مې پښو ته ولوېدله. په ژړا شوه:

– خدای ته وګوره! مه کوه! د سیال پلار پرېده! دقه دوه ایوانان مې دي. دا مه خواروه!

هکه حیرانه شوم. له مټې مې ونیوله. جیګه مې کړه. ومې ویل:

– وی الا! ولې ولې؟ ما څه کړي؟

– اغه د خولې نه کلیمه غورځوي، ستا نوم نه. بېخي بدل شوی ده. دا زوی مې وینې؟ جوړ نده. مړ به شي. خیر ده نو چې نور بچي نشمه راوړی، دوه خو لرو. زرګل نور چیشی غواړي؟ ای په مونږه زړه وسوزوه! ته دونه ښیسته یې. هر ځوان دې غواړي.

ما هغه په غېږ کې ونیوله. په مخ مې ښکل کړه:

– جنتي شې! نا. ته پوه نه یې. زرګل زماورور دی. دین په دونیا ورور. ته مې خور یې.

– ویمه راپورې وخانده! لاړې راتو که! سپېرې راکه! خو صدقه دې شمه! سری مې پرېده!

– وی دا څه وایې؟ خدای دې نکي! بې ایمانه دې شم که دروغ وایم! دا دوه اونۍ مې بېخي لیدلی ندی. هو.

د ښځې زړه لږ ولګېد. سر یې وخوځوه. ما البم بېرته کېښود. سترګې مې حویلۍ ته واړولې:

– ای خورې! زما دې سودا کړه. ته هلک راوله!

ما غوښتل په عمل کې ثابته کم چې هغې او اولادونو ته یې نېک نیت لرم. ښځې غږ که:

– سیاله زویه! قوربان دې شمه! دلته ری شه!

ما هلک په غېږ کې ونیو. رنګ یې زېړ و. په غټو غومبرو مې ښکل که. بدن یې هم تود و. ومې پوښتل:

– ځان دې دروند دی؟

هلک سر وخوځوه. ښځې ته مې کړ:

– په ما باور کولی شې؟

هغې هک پک کتل. نه یې «هو» ویل نه «نه». ما روښانه کړه:

– شیطان پکې دی. هو. ماته درې قلمان راوړه! شیطان تې باسم.

نجلۍ په منډه پنسلان راوړل. ښځې زوی کش که:

– نه خورې! ډاکټر ویلې ستونی یې ده. ته مې مېړه پرېده! امدا بس ده. ټول عمر به دوعا درته کومه.

– جنتي شې خورکۍ! مه کلکېږه! ددغه مرض همدا علاج دی.

ښځه زړه نا زړه شوه. ما سیال بېرته واخیست. پوښتنه مې وکړه:

– مستي کوو؟

هلک موسکی شو. ما یې پنسلان د ګوتو ترمنځ ننوېستل. په زړه کې مې سورت ووایه. د هلک پنجه مې کېکاږله. هغه په چیغو وژړل. خو شیطان ترې ونه وت. ما دویم او دریېم ځل هم زور وکه. هلک کریکې وهلې. زما زړه ورسره قلم قلم شو. مګر د شیطان پته ونه لګېدله. ښځې زوی کش که. زه سخته پښېمانه وم. ښښه مې وغوښتله. هغه له غصې پړسېدله او تشېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه قوربان زویه قوربان! ای! وځه مړسترګې مکارې! ویمه په غضب شې! هره شرمېدلې ری شې ډاکټره یمه. وځه!
په ټېل وهلو يې وباسلم. ما خپلو لړزنده لاسو ته کتل. ما ویل دا راباندې څه شوي؟ مرض راته سم معلوم نه شو عمل مې وکه.
پرښتې خو دا سې نه کوي. چورت مې ډېر خراب و. زړه مې بیا د هارون لیدو ته وشو. خو عقل ویل مه ځه! تېر ځل دې هېر شو؟ بیا
به دې سپکه کې. مګر زړه هلته د روح هوسايي او له غمه نجات لیده. ویل د پیر السبي له اصلیته به يې هم خبر کو. بالاخره د زړه
پله درنه شوه. یو مهال په احتیاط د هارون دفتر ته ننوتلم. هغه غټې خړېخنې سترګې واړولې. زه وربېږدېدم. هغه سور مارکرد
افغانستان له نقشې جیګ که. پیکی يې له تندي پورې وهه. له جیګري کوچونو راتېر شو. غټلاس يې په موسکا وغځوه:
– په خیر رالې!
زما هېڅ باور نه کېده. بې حده خوشحاله شوم. لاس مې ورکه. زړه مې راغونج شو. لکه ټوله چې د هغه په ورغوي کې ننوتې یم.
لکه د دونیا له سختو کړاوونو چې هلته پټه شوې یم. لکه ترا اوږدې ستړيا وروسته چې مې د دمې ځای موندلی وي. سا اخېستل
مې عمیق او ستونی ډک شو. غوښتل مې خپله خوشحالي په ژړا او چیغو وباسم. د هارون غږ بیداره کړم:
– څنګه ولاړه يې؟ راځه کنه!
ما مخالفت نه درلود. ځمکې ته کېوتې ددې لپاره وم چې ځان هارون جان ته وسپارم. د هغه په جنتي غېږه کې ډوبه شم. چېرته چې
یوازې کیف وي او بس. هغه مخکې زه ورپسې وم. لکه سیند چې مې په خپله خوښه وړي. هارون یو کوچ ته اشاره وکړه. زه پوه نه
شوم چې ولوېدم، که سمه کېناستم. سترګې مې په خپل ګران کې وې. خوله مې نه راټولېدله. هارون د چای په ترموز پسې د کار د
لوی مېز شا ته لاړ. زه وارخطا شوم چې ګران مې له لاسه ووت. بې اختیاره روانه شوم. پښه مې د ښیښې په وړوکي مېز ولګېدله.
تیندک مې وخوړ. بېرته په کوچ کې ولوېدم. درد له خیالونو وباسلم. پښه مې کلکه ونیوله. هارون راغی. راکوږ شو. په ما يې
بوی له حده تېر خوږ ولګېد. هغه وپوښتل:
– جوبله شوې؟ ته چای واله! زه به چا له وویمه چې ملهم راوړي.
هغه په ملا نیغ شو. ما نه غوښتل چې هارون ووځي. ومې ویل:
– نه نه. جنتي شې! رکه روغه یم.
– ولا دا زویمړی هډوکی چې ولګېږي د سړي له سوږمو لوګي وباسي.
زه موسکۍ شوم. سر مې وخوځوه. ومې ویل:
– ښه یمه. ته تشویش مه کوه!
– ځه شوکر.
– شوکر دې په ځان شه!
زما زړه بیا باغ باغ شو. ګران مې په درد دردېږي او په رغېدو خوښېږي. وه خدایه دا څومره لویه نېکبختي ده؟ هارون مخامخ
کېناست. په سور مارکريې د چای ګیلاس او وچې مېوې ته اشاره وکړه:
– واله کنه!
ما ګیلاس جیګ که. په زړه کې مې تېر شول «داچای راته هارون جان اچولی دی» شونډې مې نرمې د ګیلاس په ژۍ کېښودلې.
وړوکی غړپ مې وکه. هارون کټ کټ وخندل:
– ولا د چای سکل ام تا غوندې وي.
ما هم ورسره وخندل. هارون وویل:
– ما غوښتل ودې وینمه. د خدای رحم له ګوره! ته خپله رالې.
زما په بدن بیا خوږه څپه تېره شوه. هارون زما راتګ د خدای رحم ګڼي. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! چې کله په پاک نيت څوک غواړې خدای تعالی پکې برکت اچوي.
هارون سر وښوروه:
– تا ما سره څونه ښه کړي. او زه څونه ناشکره ومه. ما ويلې ښښنه وغواړمه.
– نه نه، ما نه هېڅکله ښښنه ونه غواړې، او مننه ونکې!
– ولې؟
– خفه کېږم.
هارون سر وړاندې که:
– زه تا خفګان له چرته پرېدمه؟
دواړو وخندل. ما بيا د چای هماغسې غړپ وکه. هارون وپوښتل:
– اول دا وايه چې څه له راغلې يې؟ اسې نه چې په غورو غورو کې دې هېر شي.
– نه نه. ما ويل چې پس له ډېره وخته دې وګورم. اووو... او ووايم چې د پيرالسبي نه ځان وساته!
– ولاچې ماله ام يادېدې. پير صيب نه ولې ځان وساتمه؟ پوی نشومه.
– جنتي شې! وبه يې نه منې. هغه ابليس دی. په ټوله معنا.
هارون اول غلی شو. وروسته يې کټ کټ وخندل. ما غوښتل کيسه ورته وکم. هغه لاس وڅنډه:
– د دونيا په خبرو اور پورې که! څه چې چکر ووهو! سات تېر کو!
ړوند له خدايه څه غواړي– دوه سترګې. زه لا زياته خوشحاله شوم. پرېده چې ساجده مو ووينې. ساجده څه، پرېده چې ټوله دونيا وګوري چې هارون زما دی. دواړه په قرغه کې پر غونډيو ګرځېدلو. هارون له زرګل سره د کونړ د چکر کيسې کولې. په ما يې دروند غږ لکه خوندوره موسيقي لګېده. وروسته په جيګو زانګوګانو کې کېناستو. زه نه وېرېدم. خو هارون پنجره کلکه نيولې وه. ما ته په کتو وشرمېد. خوشې يې کړه. ويې پوښتل:
– په جوند کې دې ټولو نه زيات څه شی خوښېږي؟
ما غوښتل ووايم «ته». مګر بيړه ښه نه وه. هارون مې جواب ته منتظر نه شو. ويې ويل:
– زما ولا لوی آرمان دی چې يو څوک ولرمه چې سل په سلو کې راباندې باور وکي.
ما ويل چې ما يادوي. زړه مې هوا کوله. د هارون غږ بيا متوجه کړم:
– ساجوده. زه ورله څه نه کومه. اغه بيا ام اخوا دېخوا کېږي. ما ام پرېښناودله. څه بابا! خپل کار کوه!
زما په خيال کې د ساجدې رټل وګرځېدل. خفه شوم. ومې ويل:
– وی، بېچاره! په نرمه به دې پوه کړې وه!
– پرېده مرې! مينه کې چې باور نه وي مينه نشوه.
زانګو ودرېدله. موږ کېوتلو. د خلکو سترګې را واوښتلې. لکه هارون چې يې پېژندلی وي. هغه مخ ما ته که:
– جوند اغه چا کړی چې د نن نه خوند الي. په سبا کې ری نه وهي. سبا خو اسې ام مالومه نده. مالومه ده؟
ما په مينه ورکتل. مګر هغه په غلطه و. زه يې بايد فکر سم کم. ومې ويل:
– مګر نن او سبا دواړه په تقدير کې وي. هوښيار بنيادم خپل تقدير په خپله خوښه جوړوي. چې هم يې نن ښه شي هم سبا.
– نه نا. اغه بېل بحث دی. خو په مينې کې سبا موهم ندی. دا راسره ومنه!
زما سر سم خلاص نه شو. خوله مې ويته کړه. دواړه د موټر په مخکې سيټ کې کېناستو. هارون وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته مېينه شوې يې؟
ما په غټو غټو کتل. چورت مې وهه چې «هو» ووايم که «نه»؟ هارون په خندا ګوته ور کوله:
– «نه» دې ګوره نه منم! سالم انسان يې کنه. هاو، ښځې حال نه وايي. څوک يې بيا زوی له نه غواړي. ستا نو څه غم دی؟ ولا چې د لسو بچو سره خو دې ډولۍ له جيګه کې. امدا اوس به زما په شمول سل درپسې مړه وي.
زما سترګې لا ټېغې شوې «هارون د مينې اقرار وکه. وه خدايه! خوب وينم که وينبه يم؟» ما تور ټيکری له ځانه تاوکه چې د بدن رڼا مې د موټر په سيوري کې معلومه نه شي. مازيګر د هوټل مخ ته کېوتلو. ما وويل:
– جنتي شې! هېڅکله مې دومره ساعت نه و تېر شوی. ډېره زيا ته مننه.
هارون موسکی شو. بيا يې د شهادت ګوته ورکوله:
– نه نه نه نه! اغه چا ويلې؟ ښنه غوښتل او مننه کول به نه وي.
دواړو وخندل. هارون زما لاس ونيو. ويې ويل:
– د خدای پامان پرښته جانې! آرامه شپه درله غواړمه!
ما غوښتل ټول عمر ورسره لاس په لاس اوسم. مګر نه پوهېدم چې هغه څه نظر لري؟ خو نن مې په زړه کې اميد دېره شو. که موږ همداسې روان وو نو زر به له خيره هرڅه سم شي. خوږ احساس مې په رګونو کې ګرځېده. خوشحاله وم چې ځمکې ته راغلې يم. که نه، داسې شېرينې شېبې به مې کله ليدلې؟ خپل لاس ته مې وکتل. لکه وينه تک سور و. ومې خندل «پروا نکوي. هارون بنيادم دی. جنسي غريزه لري. شيطان يې خامخا زړه ته هوس اچوي» سهار هغه په موبايل کې وويل چې پس له غرمې وزګار دی. خو غرمه ميراثمړې لکه د پېړۍ پای، هېڅ نه رسېدله. د هوټل د ټليفون سيټ وترنګېد. د هرکلي مسئول د زرګل د راتګ خبر راکه. ما په زړه کې وويل «هغه پوه شوی چې د زوی جوړولو ته يې زما نيت پاک و. د خپلې ښځې لپاره ښنه غواړي» هنداري ته وځغېدم. اوږده لمنه لکه چترۍ جيګه شوه. په خيال کې مې وګرځېدل«دلته چې دې بخت راسته شي، خوشحالۍ لکه د شرشرې اوبه سر په سر راځي» د هرکلي ځای ته لاړم. موسکا مې په شونډو پسې ښتې وه. مګر زرګل ګردې ورې سترګې برګې کړې:
– تا ته چا ايجازه درکړې وه چې زما کره ری شه! آ؟
زه لکه مهربانه خور له خندا شنه شوم:
– جنتي شې! ورېندار راته...
بېرته مې خوله ونيوله. هسې نه چې هغې له مېړه پټه کړې وي. په ټوکه مې وويل:
– وروره! لکه چې مېلمه دې نه لګي. آ؟
– خدای مې دې ستا ورور نکي! ته چيشی يې؟
زه پوه شوم چې خبره جدي ده. اندېښنې مې خوښي له تنه وشړله. په آرامه مې وپوښتل:
– جنتي شې! څه شوي؟
– څه شوي څه مانا؟ د سيال ګوتې تکې شنې اوښتي. ايچيشی نشي اخېستی.
– وی قوربان! زه ډېره پښيمانه يم. بد شوي. څه وکم؟ اوس...
– نو تا نه چا غوښتي وو، چا؟ ای ای! په خدای چې په زوی مې چيشی وشي کنه، جوندی دې خورمه.
د هرکلي مسئول، هزاره ځوان راروان شو. ما اشاره وکړه چې مه راځه. زرګل ترلږ غورېدو وروسته لاړ. زه په کوټه کې پر تخت پرېوتلم. سترګې مې پټې کړې. ښايسته شېبه مې ژوره سا اخېستله. پاڅېدم. لېټاپ مې خلاص که. په نېټ کې مې طنزي هايکوګانې واورېدلې. خو فکر مې بدل نه شو. تروخت مخکې د شهرنو پارک ته لاړم. ډېر ځنډ منتظره وم. بالاخره هارون راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما داسې خوږ ولګېد لکه پر دوزخي د جنت وږم. ټوله ورځ ورسره وګرځېدم. زرګل مې بېخي په یاد نه شو. ماښکر د هوټل د هرکلي په ځای کې د بېلېدو وخت راورسېد. زما بدن مړاوی شو. خو داځل لکه هارون چې مې د زړه اواز اورېدلی وي. ویې ویل:

– ای جینۍ! ستا کوټه څه رنګه ده؟

ما هزاره ځوان ته وکتل. یو مېین د بل د زړه نه خبر وي. هغه سر وخوځوه. په کوټې کې مې ټول ځراغونه ولګول چې د بدن رڼا مې پټه شي. هارون عجیبه مست مست ګرځېده. خندل یې. تشناب ته یې سر دننه که. الماری یې وکتله. ویې پوښتل:

– دا ستا کوټه ده که د بل چا؟ ستا جامې چرته دي؟

– همدا دي کنه. ولې؟

– دا؟ هههها، دلته خو یوه بې موره او بې پلاره جوړه بنده ده.

– څه یې کوم؟ ډوډۍ خو نده چې یو وار وخوړل شي. بله جوړه مې ځان کې ده. کله یوه اغوندم کله بله.

ما د یخچال دروازه خلاصه کړه. هارون په زوره زوره وخندل. ویې ویل:

– یره منم دې. دا ځینې خو د شلو زرو جوړه یو وار اچوي، بس. ځان ښیي. خو څه؟ زمونږه صنمۍ، له موره شلغمۍ.

ما وخندل. د مڼې جوس مې وباسه. همدې ورځې ته مې ساتلی و. هارون د مېز ځراغ ولګوه. سترګې یې وبرېښېدې. بند یې که. پر تخت یې په ملاستو ټوپونه ووهل. د پوستوالي صفت یې وکه. هغه مې کله دومره شوخ لیدلی نه و. ما د جوس ګیلاس راوړ. هغه له منګولې ونیولم. زما پوستکی بیا لکه وینه سور شو. سترګو ته یې ځیر شوم. چې نیت یې معلوم کم. هغه وپوښتل:

– ای دا لاس دې ولې؟

– خیر دی. بېرته ښه کېږي.

هارون جوس په یوه سا وسکه. زما د لاس سوروالی ورو ورو کم شو. هغه کړس کړس وخندل:

– اوهههههاو! کمال دی. ای ته څونه نازکه یې؟ راځه زما څنګ ته کښنه کنه مړې! که په ما باور نلرې؟

– جنتي شې! دا څه وایې؟ په تا له ځانه تېره یم.

– نه رښتیا؟ ته ام ماسره مینه لرې، آ؟

ما سر وخوځوه. هارون له تخته خیز که. ویې ویل:

– اوهههههاو! ولا ایخ باور مې نشي.

– وه خدایه پاکه! زه دلته یم ستا لپاره.

هارون په کوټه کې له خندا شین وګرځېد. تا به ویل له ډېرې خوښۍ به ټوپونه ووهي. ما زړه نا زړه وپوښتل:

– جنتي شې! ته هم زما لپاره سیاست پرېږدې؟

– ستا دپاره؟ ستا دپاره دونیا پرېږدمه. سیاست څه شی دی؟

ما ته تر ټولو ښه ډالۍ همدا وه. موسکۍ شوم. سترګو مې نم وکه. هارون په دروازه کې وویل:

– سبا بیا غږېږو. اوس خوږه شپه ګرانې!

د ګرانې کلمې زما اوښکې وڅڅولې. له ځان سره مې خندل. په کوټې کې مې د هارون هر قدم یادېده. د مېز د ځراغ مخ مې ځان ته واړوه. ومې لګوه. بېرته مې بند که. پر تخت مې هماغسې ټوپونه ووهل. غوښتل مې پوه شم چې هارون څه احساسول. سبا بیا دواړه د ښار په مختلفو برخو کې وګرځېدو. کله چې ماښام هوټل ته راغلو د واده نېټه مو وټاکله. هارون وویل:

– ای ګرانې! زه وایم چې مونږ لکه دوه کوترې ټول عمر جوړه اوسو. اوس خو به راباندې باور کوې؟

زما له ډک ستوني ډپ غږ ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سل په سلو کې زړګیه.

هارون له لاسه ونیولم. پر تخت یې نرمه سملولم. زه د خپل ګران غټو خړبخنو سترګ ته ځیر وم. دونیا مې نه لیدله. لکه د ژوند د حقیقي خوندونو په سیند کې چې لاهو اوسم. هارون ورو ورو خوله زما شونډو ته نژدې کوله. خو بدن یې رېږدېده. لکه څوک چې یې په زوره ټېل وهي. هغه بېخي نژدې شوی و چې دروازه وټکېدله. زه له خیالونو ووتلم. پاڅېدلم. هارون لاس واچوه:

– مه یې خلاصوه!

د هغه غږ نری شوی و. دروازه بیا وټکېدله. ما د هارون لړزنده لاس ته وکتل. ومې ویل:

– پرې مې ده کنه! هلته ګارسون بېچاره ولاړ دی.

– نه، سمله! اغه بېرته ځي.

– جنتي شې! ما ډوډۍ راغوښتې.

د هارون لړزېدل کم شول. سینه یې له هوا ډکه او تشه کړه. ویې ویل:

– نه یې خورو. د مینې خوند مه خرابوه!

– نه کنه. د مینې خوند ولې خراب شي؟ هغه منتظر دی.

– د امدې ځایه جواب ورکه، ځه!

ما خپل سور لاس ته وکتل. شکي شوم. نظر مې د هارون په سترګو کې ژور خښ که. ومې پوښتل:

– ته نو څه غواړې؟

– مینه کنه.

– څه ډول مینه؟

هارون په موسکا زما شونډو ته اشاره وکړه. ما وویل:

– جنتي شې! پام چې مینه او هوس ګډ نکې! مینه عزت ته وایي. مینه شرافت، انسانیت ته وایي. مینه مېین ته د خوښۍ د ورکولو او د غم د اخېستلو تلوسه ده. او دا شیان سړی د چانه نه پټوي.

د هارون څېره مړاوې شوه:

– ګوره ستا دا کارونه مې نه خوښېږي. ولاچې امدا اوس راباندې باور ونکې واده ام نه درسره کومه.

وه خدایه! په دونه وړه خبره دونه غټ عکس العمل؟ بدن مې سست شو. ما ویل:

– جنتي شې! خپله دې د واده وویلې.

– راشه نو! ام یې زړه کېږي ام ساړه.

هارون یو دم راټوپ که. لکه غټ زمری چې پر وړې هوسۍ کېوځي. ما په زوره ټېل وهه. لکه توپ وار شو. بیا هم نه ټینګېده. ما په ځمکه سملوه. ګونډه مې په ټټر ورخښه کړه. له درده وسونګېده. خوشې مې که. هغه په چوکۍ غونج کېناست. سینه یې سولوله. سا یې هم سوزېدله. له شرمه یې پاس نه کتل. ما له ګارسون څخه خواړه واخېستل. هغه په دهلېز کې روان شو. ما غږ که:

– وروره! زما مېلمه هم ځي. لاړه ور وښییه!

هارون تېز ووت. ما ورپسې کتل. زړه مې بېخي کنګال و. لکه ټول امیدونه چې ورڅخه ډیلیټ شوي وي. د قابلي پلو بوی بد ولګېد. د خزلو په ټیم کې مې چپه که. د ځان د آرامولو لپاره د تخت په منظمولو اخته شوم. خو چورت مې نه بدلېده. د بنیادم ژوند راته عجیبه معما ښکارېدله. بې شمېره جوابونه لري. هرجواب یو وخت سم، بل وخت غلط وي. تکړه شه! د وخت سره سم جواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا که! اخېر دې نتیجې ته ورسېدم چې موږ یو د بل په خبره پوه شوي نه یو . که نه داسې به نه کېدل. زړه مې نه صبرېده. سبا دفتر ته ورغلم. چوکیدار ورته ټلیفون وکه. زه د چمن په منځ کې پراوږدې چوکۍ کېناستم. یو وخت مې د هغه غږ واورېد :

– ای ای ته څه بلا یې؟ ټول خلک درنه پاذاب دي. اوس دې بیا څه غم راوړی؟

په لاس کې یې کاغذونه وشرکېدل. زه غلې پاڅېدم. ومې ویل:

– ما وبښه! ما بنام ښه ونشوه.

– هه، په بښنه غو ښتلو ام پوېږې؟

هغه کاغذونه پر چوکۍ کېښودل. یاداشتونه پکې وو. مطبوعاتي کنفرانس یې درلود. ما ویل:

– جنتي شې! یو بل خو سم وپېژنو کنه. فکر کوم د واده په باب زما او ستا نظر فرق لري.

هارون له قهره کټ کټ وخندل:

– کوم واده؟ کېنه مړې! دونه هم کمقل نه یمه چې ځان له غم په بیه والمه. تانه پیرصیب خلاص ندی. خوابښې خسر خو به باد او بڼکه وي. پوېږې؟ که پس د محمده پیغمر پیدا کېدو اغه به پیر صیب و.

– وه خدایه! اغه ابلیس دی. په خپله خوله یې وویل.

– تووووبه! ای ای! که بیا دې په پیر صیب پسې خبره وکړه کنه...

– خدای ته وګوره! لږ سترګې خلاصې که! هغه ستا مرګ غواړي.

– او ته مې جوند غواړې؟

ما سر وخوځوه. هارون وپوښتل:

– ولې؟

– جنتي شې! ستا ژوند ما ته تر ځانه موهم دی.

دې کې نابېره ساجدې زموږ له شا څخه غږ که:

– شه شه شه! بې غمه مزې کوه بالا! زه د اوله پوېیدمه چې ته درواغ وایې.

موږ مخ واړوه. هارون په ټوپ له چوکۍ پاڅېد :

– نه نه، ساجو. په خدای چې ما تاله دروغ ندي ویلي.

– شه نو دا چیش دي؟ آ؟ آ؟

– دا خو...

د ساجدې زړه ډک شو. لاس یې جیګ که:

– بس! بس! درواغ بس دي! ته یو رذیل، بې ارزشته اینسان یې. سر دې خلاص سو؟ ګرسره زما ومخ ته رانسې بالا!

ساجده په ژړا روانه شوه. هارون ورپسې منډه کړه. شېبه پس مړاوی ستون شو. ما ته یې برګ برګ وکتل:

– وینې څه بد دې وکړل؟

زما هم زړه ډک و :

– جنتي شې! زه هېڅ نه پوېږم. تا خو ما ته ویل تا سره مینه لرم؟

هارون غږ جیګ که:

– دروغ مې ویل. زه په اغې لکه لېونی میین یمه.

– دا نو څنګه چل دی؟ میین په هغې یې، هوس دې په ما راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون غاښونه وچیچل:

– هه، ولاکه دې کیسه کې ام یمه. اغه یو کار و، ونشو.

او ښکو مې کتلو ته مزاحمت کوه. لاس مې په سترګو تېر که. ومې ویل:

– ساجده خور هم تا غوندې ده. مینه تا سره لري، نرمه نرمه بل ته کېږي.

د هارون سترګې بوتې بوتې را ووتلې:

– څه شی څه شي؟ ته اوس په ساجو تور لګوې؟

– ربنتیا وایم. د مهرباني موسسې د مشر سره یې وران وران خندل. تا سې دواړه خبرې پتوئ. دا څنګه مینه ده؟

– تاله یې څه؟ ته مونږ په جنګ نشې اچولی. ته دې خپلې بچې سرې که!

ما سترګې ښکته واچولې. په ستوني کې وبنګېدم:

– زه بچی نلرم.

– هاو کنه. ته نو څه شی لرې؟

– زه تا سره په ربنتیا مینه لرم.

– ههههه زه د اوله پوهېدمه چې ته لېونۍ یې. ته ولاکه مینه بېخي پېجنې.

زما د سینې تخته کېکاږل شوه. ومې ویل:

– دلته مینه درد دی. مینه ځورېدل دي. مینه د هر سپکاوي زغمل دي. تر اوسه خو همدومره پوهېږم.

– آفرین! مینه ځان په زوره د چا لمنې له غور ځول ندي.

– دا څه وایې؟ ما؟ وه خدایه پاکه! ما څه کړي؟

– تا امدا اوس ماله ونه ویلې چې مینه درسره لرمه؟

ما سر وخوځوه. هارون وخندل:

– پاکه جینۍ نو الک له داسې وایي؟

– جنتي شې! ما د زړه خبره وکړه. دې کې نو څه ناپاکي ده؟

– هه، دې کې څه ناپاکي ده؟ ستا زړه له به هر ډول چټلې خبرې راځي، ته یې وایې؟ آ؟

– وی توبه! هیله کوم! زما زړه ته چټلې خبرې نه راځي. زما په پاکۍ شک مه لره!

– ولا که یې په لاره تلې یې. درې ورځې ماسره نه ګرځېدلې؟ داپاکي شوه؟ کوټې کې راسره یوازې نه وې؟

زما ارواح په بدن کې تنګه شوه. هارون د هاغه څه پیغور راکوه چې ده خپله غوښتل. هغه دوام ورکه:

– پاکه جینۍ لکه ساجو داسې وي. موټر کې راسره یوازې نه کېني موټر کې. پوه شوې؟ څه وځه! رنګ دې ورک که!

زه له ډک زړه سره ووتلم. هارون سمدلاسه ساجدې ته ټلیفون وکه. هغې نه غوښتل چې ویې ویني. مګر هارون له غږونو پوه شوی و چې چېرته ده. ساجدې له دکاندار سره د خرڅ شوي مال حساب کوه چې هارون یې ولید. له دکانه ووتله. ځان یې پټ که.

وروسته په لاره روانه وه. غلې غلې یې پیسې شمېرلې. ناڅاپه یې هارون مټې ته ټکان ورکه:

– تا ربنتیا د نوي رییس سره خندل؟

پیسې تیتې شوې. ساجده په ټولولو اخته شوه. چیغه یې کړه:

– ځغله لغړیه! څه د خپلو رنډیانو سره مېلې کوه! ګوره، شیطاني ام درته کوي.

– خبره مه تېروه! جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته څوک يې؟
– خندل دې که نه؟
– بېخي مې خندل. په خندا چيش کېږ...
هارون په سپېره ووهله. چيغه يې کړه:
– ولې؟ ولې؟
د ساجدې مخ تک سور شو. پاڅېدله. لړزنده ګوته يې د هارون سترګو ته ونيوله. شونډه يې وچيچله:
– که دې بل ځل وار وکړ، شه؟... زما دوې خويندې، دوې وربنداري کونډې دي. وچې ډوډۍ ته يې نه رسېږم.
– بله بانه نه وه؟ ته خو مرۍ اوبې، کالي ګنډې. دا لاس کې دې پيسې ندي څه دي؟
– چيشي؟ نه بس کېږي.
– دروغ وايې.
– نر غوندې.
– نو د ډوډۍ دپاره ايزت خرڅوې؟ آ؟
– ټوله امدا کار کوو. ته يې نه کوې؟
– زه تا غوندې بې حيا نه يمه. ښا؟
– دا چيش دي؟ د بل پښې څټې چې پيسه داره سې.
– اغه ستا کار دی. ښا؟ ماله خلک زارۍ کوي.
– شه؟ زه دې لکه چې نه وينم.
– څه څه؟ ته څه شی وينې؟ آ؟
– هرشی.
– اوس مې بېخي باور وشو. خبرې دې ام د بداخلاقو ښځو دي.
ساجدې په ژړا کې يو دم منډه واخېستله. زه د غم د غلطولو لپاره خوشې خوشې د شهرنو په مارکېټونو کې ګرځېدم. هغې هلته پيدا کړم. شيطانه يې وبللم. جنګ يې وکه. عجيبه سپکې سپورې، کنځا. ماويل زړه يې درد کړی دی. پرېږده چې تش شي!
ماسپښين د هوټل په انګړ کې په دوو پښو ناسته وم. تنکي ګلان له شمال سره زانګېدل. زما په زړه کې تېر شول «تر سبا به ورژېږي. مګر بيا هم خوشحاله دي. له خپل لنډ ژوند نه خوند اخلي. نېکبخته دي. شيطانان نلري» چورت مې وهه چې څه رنګه د غورځنګونو مشرانو ته قناعت ورکم چې پير السبي ابليس دی. ټليفون مې وترنګېد. ډاکټر دقيق و. خوشحاله شوم چې خپله يې تماس ونيو. هغه ترسترې مشي وروسته وويل:
– په بښنې! غږ دې مړاوی دی. خفه خو نه يې جينۍ؟
– نه، خيرو خيريت دی.
ډاکټر دقيق سره نېکتايي له غوټې ونيوله. يوې او بلې خواته يې کشه کړه چې سسته شي. ويې ويل:
– موټر درلېږم. زما مېلمستون ته راشه! يو سات به کېنو. کيسې به وکو.
ما ټليفون له خولې لېرې که. وبنګېدم «هه، سبا به دا هم وايي چې يوازې راسره ناسته وې» د ډاکټر دقيق غږ بيا راغی:
– آ؟ څه دې وويلې؟ په زوره وايه کنه! ای ماسره نوې خبره ده.
– څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په ټيليفون کې نه کېږي. ته خو يو وار راشه! زړه دې نه توېږي.
ما چورت وهه چې نوې خبره به څه وي؟ ښه ښا، د پير السبي له اصليته خبر شوی دی. خوشحاله شوم. ما ويل:
– سمه ده. درځم. خو دفتر ته.
ما دعا کوله چې اټکل مې سم وخېږي. له دې سره به نه يوازې د هارون، بلکې د ټولو افغانانو ستونزې حل شي. د ډاکټر دقيق په دفتر کې د اوږدې کوڅې سکرترۍ وويل چې مشر په جلسه کې دی. زه منتظره شوم. يو وخت د خلکو په ډله کې هارون هم ووت. ما ته يې وکتل. د ملنډو موسکا يې وکړه. زه يې په مطلب پوه نه شوم. کوټې ته ننوتلم. ګرد کی مشر په فولادي دريشۍ کې د الماری هنداري ته ولاړ و. په څټ پراته وېښتان يې رمنځول. په هنداره کې يې وليدم. موسکی شو. ما وپوښتل:
– نوې خبره څه ده؟
– ههههه عجله دې نده؟ ما ستا مشکل ته حل پيدا کړی. ته...
سکرترۍ په مايک کې غږ که چې د چاپخانې سرې پر قرارداد غږېدل غواړي. ده له الماری څخه دوسيه واخېستله. ويې ويل:
– سړې وساته! زه بيا غږ کوم. پرښته جانې! ته کېنه کنه!
– جنتي شئ! پير السبي ابليس دی، همدا مو ويل؟
مشر کټ کټ وخندل. ګڼ برېتونه يې ارت شول. دواړه لاسونه يې له دوسيې سره جيګ کړل:
– په ښښنې! اول خو راځه د «تاسې» نه «ته» ته شو. «تاسې» د احترام نه پرديو ته ويل کېږي. او «ته» د مينې نه خپلو ته. دويم، ګوره ما سره ستا غم دی. ته نو ام داسې مکوه چې ګوناګار مې کې!
– وه خدايه پاکه! دا رښتيا ولې څوک نه اوري؟ او دروغ دستي مني. هغه ابليس دی ابليس. شيطان دی.
ډاکټر دقيق په موسکا بيا کوچ ته لاس ونيو. دواړه مخامخ کېناستلو. هغه دوسيه پرانېستله. سترګې يې جيګې کړې:
– يوه خبره راته رښه وکه! اوس ته د پير صيب سره د ښمنې کوې، که هارون له غور ځنګه باسې؟
– اح! وينئ ډاکټر صيب؟ ابليس دا خبرې تاسې ته هم رسولې دي.
– ههههه ماته خپله هارون وويلې.
زه د هغه سترګو ته ځير شوم. ويرېدم چې هارون ورته زموږ د جنجال کيسه کړې نه وي. هغه موسکی و. لکه خبر چې وي. ما سترګې ځمکې ته واړولې. د ډاکټر دقيق غږ مې واورېد:
– په ښښنې! ما ويلې زه به هارون له غور ځنګه وباسم. ته به راسره واده وکې! زه له تا جار، ته له ما. څنګه؟
ما ويل ښه نو دغې معاملې ته يې غوښتې يم؟ ډاکټر د دوسيې پاڼې واړولې. ما ته چورت راغی چې بنيادمان ولې خپله ښکې خرڅوي؟ د ګټې په صورت کې خو ښکې نه شوه. په غږ مې وويل:
– تاسې خو ښځه لرئ.
– هو. لرم يې. راباندې ګرانه هم ده! خو قسم دی ستا د پاره يې پرېږدم.
– وی، توبه! ولې؟
– که ته سړې وې کنه، او ځان ته دې په آيينه کې کتلي وو، دا پوښتنه دې نه کوله.
– که ما نه ښايسته پيدا شي؟
– بله مور به داسې لور را نه وړي.
– که پيدا شي؟
– ايڅ امکان نلري. ګوره! ما ته مالومه ده. هارون تا ته ښه نيت نلري. ښا؟ خو زما مينه پاکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له هارون سره د بحث کیسه وکړه. ما یې مخ ته کتل. اورېدلي مې وو چې هغه اول واده په مینه کړی و. بیا په بلې مېین شو. د هغې لپاره یې اوله ښځه طلاقه کړه. چورت مې وهه چې نور به څو مره ودونه په مینه کوي؟ د هغه د ډارولو لپاره مې وویل:

– تاسو ته خو معلومه ده. زما دوست د پیرصیب دوښمن دی.

– هههه ویم ری مه وهه ګلابو! زه پوهېږم پیرصیب. اوښان ساتل جیګې دروازې غواړي!

زه پوه نه شوم. هلته یې د پیرالسبي په مقابل کې درېدل ګناه بلل. دلته بیا درېږي. د هغه له زاریو سره سره مې ونه منله. له دې ځایه د بنسټپالو دفتر ته لاړم. بډ وهلی مولانا دومره خوشحاله شو لکه همدا چې یې د ژوند لوی آرمان وي. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کش کړه. وچو او تازه مېوو ټول مېز ونیو. ما هغه ته هم د پیرالسبي اصلیت روښانه که. مولانا توبې وباسلې.

نصیحتونه یې شروع کړل. ویل د پیرصیب غیبت سړی د خدای په عذاب اخته کوي. وروسته یې زما په صفتونو ځان ستړی که. په ما یې د زړه د بایللو وویل. د واده په صورت کې یې د دریو ښځو د طلاق وعده وکړه. ما ویل دا دواړه چا مشران ټاکلي؟

د سنبلې شلمه وه. ورځو منډې وهلې. لکه د میزان اتلسمه چې د دروازې په خوله کې وي. ما نوکان سوانول. په زړه کې مې وګرځېدل «مشران قانع کول خو غر په غېږ کې نیول شول. راځه عامو خلکو ته به ووایم. ګوندې ویې مني» لیټاپ مې پر وړوکي مېز خلاص که. مقاله مې ولیکله. خو په نېټ کې نه اچول کېدله. ادرسونه مې بند وو. نوی ادرس هم نه جوړېده. پوه شوم چې د ابلیس کار دی. ټلیفون مې راواخیست. له رسنیو سره مې تماس ونیو. هغوئ ویل د غورځنګونو په باب کنځلې هم خپرولی شي.

خو پیرصیب هېڅ عیب نه لري. زرګل مې په زړه کې وګرځېد. څوځله مې شمېره راوستله. مګر د هغه قهر مې سترګو ته ودرېد. د تماس جرئت مې ونه که. په دوو کې پاتې وم. نه مې هارون پرېښودی شو، نه مې کار نتیجه ورکوله. له ناچارۍ څخه مې وخت په نفلونو تېروه. سبا زرګل په خپله راغی. زه دومره خوشحاله شوم لکه څوک چې ورک اولاد ووینې. هغه خجالت و چې د منني په ځای یې لانجه وکړه. زما حال یې وپوښت. ما د رسنیو له انکاره خبر که. هغه ویل:

– مرکه به دې زه خپره کمه. خو دا به ما او تا دواړو ته تاوان وکي.

– جنتي شې! د مرکې نه تېره یم. بل کار کوم. د سنبلې په پینځه ویشتمه په حضوري چمن کې آزاده غونډه جوړوم.

– دقه سې! څوک به پکې وي؟

– ټول قشرونه. چې رسنۍ هم راشي. ته تش اعلان خپور که!

– په سترګو!

– بې سترګو مشې!

یو خو په دونیا کې دا شیطاني قانون دی، چې څوک تا غواړي ته یې نه غواړې، او چې ته یې غواړې تا نه غواړي. ما د هارون د بچولو او خپلولو لپاره غر او سمه نه لیدله. مګر هغه په موټر کې بل چا ته منتظر و. تر اوږد ځنډ وروسته ساجده له کوره ووتله.

هارون ورپسې شو. د کمپنۍ په بازار کې یې مخ ته ودرېد. هغې زرزې سترګې ورپولې. په آرامه یې وویل:

– خلک ګوري. لاره پرېږده! دورې سه!

– ساجو هیله کومه! ته زما یوه خبره واوره! بیا دې نه کلکومه!

– د چیش دپاره؟

– ولا چې زه تاله...

– ته زما ابغ نه کېږې. نا محرم یې. لاره پرېږده!

هارون تک سور شو:

– مه کوه کنه مړې! زه ستا هرڅه کېږمه. دواړه مینه لرو.

– شه؟ څوک وایي؟ زه ستا څه کرکه لرم. ته درواغجن یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! دادې څه په شیشکه اړولی یمه؟ ښه ته راله وښایه! څه دروغ مې ویلي؟
– ما ته د بد اخلاقۍ اینجلۍ په سترګه ګورې. مینه د ایغې سره لرې.
– اوهووووو! ام مړ ام پړ. منمه چې مخکې مې نیت ښه نه و. خو اوس درله ښایمه چې داسې نده.
– ضرورت نسته بالا. مخه ایله که!
د هارون په سترګو کې اوبه وځلېدلې:
– هیله کومه! ما د اغې ورځې نه خوب ندی کړی.
– بل درواغ.
– قسم دی. ای ساجو! زاری درله کومه. بې تا مرمه. که وایې د ټولو مخکې دې ښپو له ولېړمه.
هغه ځمکې ته ټیټ شو. ساجدې کلک ونیو. ډکې سترګې یې وروا اړولې:
– ته څه خبر یې؟ زه امدا اوس لېونی یم. د اغې څېره مې په سترګو کې لکه زوزان چخېژي.
– وه ظالمې! زه خو تا سره یمه کنه. اوس چرته ځې؟
– سودا اخم. په خونه کې پرته وم. کوچنیانو بغارې وهلې. مورګانو یې ول وژي دي. کور کې شی لا نسته چې ور یې کو.
هارون روان شو:
– درځه!
– یه یه. زه یې خپله اخم.
– غلې شه مړې! قسم چې تاله وړوکی کار وکمه من من غوښې المه.
– یه یه...
– دا کارونه پرېده ساجو! زمونږ په منځ کې ویش نیشته.
– پوېږم. خیر ویسې! زه پېسې لرم.
– ته ښکاره که!
هارون یې دستکول ته لاس که. هغې کش که:
– ومې ول سته. درواغ خو نه وایم. ځه بالا! ته به کار لرې.
– اوهووووو! یانې اوس ام رانه خفه یې.
– یه خو...
– راکه دسکول!
په دسکول کې د شونډو او نوکانو ارزانه رنګونه او د پوډرو قطۍ پرته وه. په جېب کې یې پیسو ایله د یوې ورځې خرچه پوره کوله. هارون مخ ته شو. له اوړو نیولې تر نسکو یې په بوجیو واخېستل. په زرنج کې یې بار کړل. ساجده ورسره اول ځل په موټر کې کېناستله. هارون نو عرش ته وخوت. د راډیو ستنه یې وګرځوله چې سندرې پیدا کي. څو ساجده خوشحاله وساتي. ستنه مټک ته برابره شوه. زه غړېدلم. ما ویل راتلونکي اونۍ خلک له لوی راز څخه خبروم. هارون تریو شو. ساجدې ته یې کړ:
– دغې غونډې له ځو. څلور ورځې پس ده. مونږ به دا بې شرمه خلکو له رسوا کو.
هلته زه د مټک راډیو له سټډیو څخه په خندا ووتلم. بیا مې د کامیابۍ امید پیدا شوی و. زرګل دروازې ته اشاره وکړه:
– ته راځه! یو چېرته ځو.
– چېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا به یې وګوري.

ما ته د زرګل چلند بدل ښکارېده. د پخوا په شان یې ټوکې او شوخي نه کوله. زړه مې نه و. د هغه لپاره مې ومنله. زموږ سپینه سراچه د خیر خانې په اوله حصه کې په لویې دروازې ننوتله. د ساتونکو کاړه کتل مې خوښ نه شول. غبرګ سړي موږ ته د لوی باغ په منځ کې د فولادي ودانۍ لاره وښودله. ما له زرګل څخه وپوښتل:

– دا کوم ځای دی؟

– د ډاکټر صیب دقیق مېلمستون.

ما پښه ونیوله:

– جنتي شې! دلته څه کوو؟ اغه ما ته ښه نیت نه لري.

– ولې وېرېږې؟ زه در سره یمه کنه.

موږ د ودانۍ د لوی سالون په منځ کې د رسمي غونډو تر اوږد مېز تېر شولو. په درېو کونجونو کې د مختلفو کوچونو سیټونه وو. موږ په تورو کوچونو کېناستلو. تر لږ ځنډ وروسته ډاکټر دقیق په سپین ملي لباس کې راغی. څلور تنه غوټ غوټ ساتونکي ورسره وو. هغه موږ دواړو ته لاس راکه. زما ورغوی لکه وینه سور شو. زرګل ډاکټر دقیق ته وویل:

– داده! نور تاسې پوهېږئ کار مو!

ډاکټر دقیق په خندا ما ته وکتل. بېرته یې مخ زرګل ته که:

– کور ودان! نر سړی یې. خپله وعده دې پوره کړه.

زه پوه نه شوم. کله مې یو ته کتل کله بل ته. زرګل وپوښتل:

– د جرمني کار به مې کله وشي؟ ایوانان مې پاذاب دي. بېګا پې حمله راغله. لکه سکروټه سره شول. د سترګو کاټې یې دوه دوه ښکارېدل. وېرېږمه چې رانه مړه نشي.

– بې غمه اوسه! په دوو هفتو کې ویزې او ټیکیټونه وغواړه!

– خیر ویسې ډاکټرصیب! خو دوه هفتې ډېرې دي. زر نه کېږي؟

– کوشش به وکم.

زرګل پاڅېد. سیده له ودانۍ ووت. ما ورپسې منډه واخېستله. مګر ساتونکو ونیولم. ما نارې کړې:

– ای ورورہ! دا څه کوې؟ ما دلته مه پرېږده!

زرګل شاته ونه کتل. زه پوه شوم چې وغولېدلم. لاس او پښې مې ووهلې. خو په څلورو کسو مې زور نه رسېد. بیا مې چیغه کړه:

– ای ورورہ! خدای ته وګوره! ما هم بوځه! زه دې بچې جوړولی شم.

زرګل زما جوړول یوځل لیدلي وو. په باغ کې تېز روان و. ساتونکو زه په کوچ کې وغورځولم. سربداله وم چې دا څه پېښ شول. ډاکټر دقیق ټلیفون غوږ ته نیولی و. ګرځېده. ویې ویل:

– مولانا بچو! پتا سکه والوته. شرط دې بایلود! پیسې رالېږه!... ههههها نېکاح خو ستونزه نده. امداسې په هر ډګر کې ما ته درکوم! ... ههههها لاس دې خلاص!

زما زړه ډک و. ومې ویل:

– ای ډاکټرصیب! ولې؟ زما ګونا څه ده؟

هغه له لېرې موسکی شو:

– تشویش مه کوه! ستا پکې ګټه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه جنتي شي! په څه کې مې ګټه ده؟ دا چې په ما مو شرط وهلی؟ یا چې دلته بندي یم؟ ما پرېږده! خدای ته وګوره!

هغه په خندا راغی. مخامخ کېناست. ویې ویل:

– په بښنې! مینه ایچا په اسانه نده ګټلې.

– زه تاسره مینه نلرم.

– پیدا به شي. اوس داسې وبوله چې معامله مو وکړه. زه هارون له غورځنګه باسم. ته راسره واده کوې.

– وه ډاکټر صیب! چې مینه نلرم نو واده ولې وکم؟

– په بښنې! چې د هارون په شتون کې زما ګټه ده نو ولې یې وباسم؟

ما یې سترګو ته کتل. شخې وې. د وجدان ساپکې ختلې وه. بحث ګټه نه لرله. ومې پوښتل:

– واده کله دی؟

هغه تازه شو. لکه ما چې منلې وي. ساتونکو ته یې اشاره وکړه چې لېرې شي. ما ته یې مخ که:

– واده؟ څلور ورځې پس. د سنبلې په ۲۵مه. داسې شانداره به وي چې ټول یې یاد ساتي.

زما سودا لا زیاته شوه. د سنبلې په ۲۵مه باید د حضوري چمن په غونډه کې اوسم. یو دم مې د کړکۍ په لور ټوپ که. په لاره کې مې چوکۍ جیګه کړه. لویه ښیښه مې وویشتله. چوکۍ د ښیښې له ټوټو سره چمن ته ولوېدله. زه په کړکۍ ووتلم. په چمن کې خوشې وم. ډاکټر دقیق په آرامه سیل کوه. ساتونکي په ما پسې شول. ما لاس نه ورکوه. یو وخت له څلورو خواوو محاصره شوم. بېرته یې راوستلم. ډاکټر دقیق موسکی و. برېتونه یې وخوځېدل:

– زه د ښځو حق پېژنم. څه کله چې ستا خوښه وي اموغه وخت واده کوم. صیبي شو؟

– نه، زما هېڅکله خوښه نده.

– داسې مه کوه نوووو. په بښنې! د پېښې نه تېښته نشته.

شايې واړوله، لاړ. زه سسته پسته کېناستم. زړګل ته چورت ورېوم «څه پې وشول؟ د اولاد لپاره نه ځان ته ګوري، نه دنیا، نه اخرت ته. په اولاد کې څه جادو ده؟ هاغه د (اول ځان پسې جهان) خبره دروغ ده؟» تر سهاره ناسته وم. ډاکټر دقیق راغی. په موبایل کې یې ویډیو وښودله. ما لیدل چې هارون ته وایي سر له ننه ته دلته وظیفه نه لرې. هارون په قهرتاو راتاو شو:

– ای ډاکټر صیب! زه حیران یم. اغه جینۍ څه شی ده؟ په ښایسته نقاب کې شیشکه ده.

– په بښنې! هر څه چې ده زه پې مېین یم.

– ولا زه مو مایوسه کړمه. یانې د غورځنګ نه تاسو له شخصي ګټې موهمې دي.

ډاکټر دقیق سترګې برګې کړې:

– تا ته چا د قضاوت واک درکړی؟ چې د غورځنګ په څه شي کې ګټه ده په دې زه ښه پوهېږم.

هارون په کړه خوله وخندل:

– ههه، د غورځنګ ګټه په دې کې ده چې تاسې بله ښځه وکئ؟

ډاکټر دقیق سور شو. ساتونکو ته یې مخ که:

– نیم ساعت پس یې په دفتر کې ونه وینم!

هارون روان شو. مخ یې را وګرځوه:

– ماله کارونه ډېر دي. بنستپالو له ځمه.

ویډیو بنده شوه. ډاکټر دقیق بیا خپلې مردارې سترګې را واړولې. شونډې یې موسکۍ وې. برېتونه یې ورپېدل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما خپله وعده پوره کړه. ستا څه خیال دی؟
– زما خیال څه کوې؟ هغه له سیاسته ندی وتی.
– په ښښنې! اغه لتوګی ولاکه ستا په زحمت ارزي. ودې لیده چې ستا په باب څه وایي. پرېږده یې!
ما تېره وکتل. هغه په موسکا زما لاس ونیو. ما کش که. هغه قصداً زما دواړه لاسونه کلک کړل. ما ټېل وهه. هغه وار شو. په ځمکه ولګېد. ملا یې نیولې وه، پاڅېد. ساتونکي په قهر راغلل. ډاکټر یودم په خندا شو:
– باح باح باح! زمونږ بچي به سم پالوانان وي. آ؟ سخته تلوسه دې راواچوله په خدای.
ما ترې مخ وګرځوه. ډاکټر دقیق په احتیاط موبایل په ورغوي کې راکېښود. په تګ کې یې وویل:
– نازکې پالوانې! چورت دې ووهه! هر ډول لباس، طلا، کور چې غواړې غلام دې په خدمت کې دی.
هغه د جاپانیانو تعظیم وکه، ووت. زما زړه تنګ و. پاڅېدلم. په سالون کې وګرځېدم. ټلیفون مې راواخیست. زرګل ته مې زنګ ووهه. هغه د سرک په غاړه تناره ته ولاړ و. په کاغذ کې پېچلې ډوډۍ یې واخېستله، روان شو. ما وویل:
– وروره جنتي شې! اولادونه دې چېرته مه بیایه! ماته یې مرض مالوم دی.
– ښا؟ تا آسمانونو کې طب ویلی؟
– باور وکه! شیطانان ور ننوتي دي.
– دقه سې! بیا وایې؟
– دا ځل رښتیا ده. ته یو بې کینې کس راوله! په کوټو کې دې لرګي ننباسي. سورت دې ووایي! زور دې وکي! شیطانان وځي.
زرګل له قهره پخ وهل. ټلیفون یې بند که. سره له دې یو مشهورې ښځې ته لاړ. خلکو حاجي بي بي بلله. ټوله ورځ یې تلاوت کوه. د اینرېندو په کار یې غرض نه درلود. د هغې دم ګټه ونه کړه. وروسته یې بچې د جامع جومات امام ته بوتلل. هغه د ختم، د سقات، د نکاح ترلو پیسې نه اخېستلې. بیا هم د دم نتیجه هېڅ وه. زرګل په ټلیفون کې په ما بړک وهل:
– هی د شیطان لعنتي ذاته! هی رذیلې! زما د ایوانانو کوټې دې بیا پلې پلې...
– نه وروره. هغه کسان به له کینې پاک نه وو.
– د سې پاک وو لکه د زم زم اوبه. هی خدای دې وشرموه! ښه مې وکړه چې ډاکټر ته مې وسپارلې. ایخ ښښماننه نه یمه.
زه حیرانه وم. ما ویل دا څنګه چل دی؟ په بنیادمانو کې یوازې هارون بې کینې زړه لري بس؟ هغه هم اوس خرابېږي.
هاخوا ابلیس د پاچاهۍ پر تخت ناست و. ګرد چاپېر نیمه بربنډو ښځو نڅا کوله. هغه کله د چرسو له سګریټې لوخړې ویستلې او کله یې د اور د شرابو بوتل په سر اړوه. له مستۍ څخه به یې غږ که «واح شربتکې واح!» د ګوریلا په شان ببر شیطان نزدې ورغی. سر یې په تعظیم ټیټ و:
– زما ګرانه پاچا! د بدرنګې پرښتې کار وشو. ډاکټر دقیق وګټله. مولانا یې جینګې داړې پرېښود.
ابلیس لاسونه وغځول. هغه یې کلک په مخ ښکل که. ویې ویل:
– لعنت په بنیادم! ته په ما ډېر ګران یې ببرو. ځکه مې د امنیت وزیر کړې. ای! پرښته به ښه ځورېږي نو آ؟
وزیر ببر سر وخوځوه. ابلیس کړس کړس وخندل:
– ډېر ښه! داسې کار وکړ چې ډاکټر دقیق په زور نیکاح وترې! بیا یې د ناپاکۍ په تور طلاقه کې! چې له ځانه یې کرکه وشي! ددې د دادا مذب!
دواړو په زوره زوره وخندل. وزیر په ټیټ سر بېرته لاړ. ابلیس د نڅاګرې شاته د منګولې ټس ورکه:
– واح شربتکې واح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ډاکټر دقیق په مېلمستون کې ګرځېدم. د مرستې مې څوک نه و. او ښکو مې د لیدلو مخه نیوله. په زړه کې مې ویل، دلته پر ځمکه ژوند د ښو او بدو ساده مجموعه نه ده. بلکې پېچلې هنر دی. دلته کله کله بد کول ښه وي او ښه کول بد. سترګې مې رڼې شوې. سمدلاسه مې مولانا ته زنګ ووهه. هغه په یو نېکر کې پر تخت نېغ کېناست. درېوا ړو ښځو ته یې وویل چې چاپې کول پرېږدي، ووځي! له ما سره نرم غږېده. ما پوښتنه وکړه:

– جنتي شئ! هارون له تاسو سره دی؟

– ماشاالله! ګل سړی ده. اغه اوس د ثوابونو لار پېژندلې ده. داسې موبارکه ږیره یې ده.

– ما ویل تاسو هغه د غور ځنګه وباسئ! زه در سره واده کوم.

د مولانا اعجازالحق سترګې ټېغې ټېغې را ووتلې. په ښویه سر او ببره ږیره یې لاس راکاږه:

– جزاک الله. ته چېرته یې ګلابو؟ د ډاکټر په مېلمستون کې نه یې؟

– همدلته بندي یم غضب.

– لا حولو ولا! ځې دا به څنګه سي؟

د سنبلې **۲۵**مه شوه. زه له ملاآذانه وینبه ګرځېدم. د حضوري چمن د نهو بجو غونډې ته مې ډېر امیدونه وو. چورت مې وهه چې څنګه ورشم؟ د دریم منزل بام ته وختلم. شمال یخ لګېده. په کورونو کې څراغونه بل وو. د هغوئ په مقایسه مېلمستون لکه لوی پارک ښکارېده. ما کتل چې کومه خوا وتلو ته لنډه ده؟ له بده مرغه ودانۍ د باغ په منځ کې وه. شپږ بجې مې تکه شنه چپنه واغوستله. د باغ په شنو ونو کې غلې روانه شوم. خو ساتونکو ولیدلم. بېرته یې ودانۍ ته راوستم. په باغ کې نور خلک هم وو. هغوئ هر چېرته زینتي توکي درول. د ونو تر منځ یې د څراغونو لړونه کشول. ما چورت وهه چې له دغې موقع څنګه ګټه واخلم؟ اوه بجې وې. ما تر کړکۍ کتل. هغوئ ودانۍ ته نژدې کار کوه. دوه غبرګې ښځې سالون ته ننوتلې. ما فکر وکه چې کارګرې دي، مرسته به ترې وغواړم. مګر ښځو لس جوړه جامې او لس ښکلي قطیان پر مېز کېښودل. ما ویل:

– جنتي شئ! دا څه دي؟

ګردېزې ښځې قطیو ته اشاره وکړه:

– دغو ته مونږ سره زر وایو. او دغو ته د واده جوړې.

اوږدمخې ښځې د چرګې د کټکټاک خندا وکړه. زه هکه پکه شوم:

– د واده جوړې؟ ډاکټر خو ویل چې زما خوښه نه وي واده نه کوي.

هغوئ په خندا ووتلې. ما باغ ته وکتل. ایله پوه شوم چې واده ته تیاری نیول کېږي. لږ وروسته ډاکټر دقیق راغی. په سترګو کې یې د هوس لمبې وې. موسکی موسکی کېده. زما په اوږه یې نرم لاس کېښود. ویې ویل:

– نازکې پالوانې! ښځه مې طلاقه کړه. بیا ونه وایې! ځان تیار که نو! مېلمانه راروان دي. اته بجې ملاصیب زمونږ نیکاح تړي.

زما زړه ډک شو:

– جنتي شې! د خدای نه ووېرېږه! الته به څه جواب وایې؟

– وبه وایم چې ما یوې یتیمې او یسیرې جینۍ ته دونه مینه ورکړه، چې د خوشالۍ نه یې وزرونه شنه شول.

– هیله کوم! ته ما خوشالولی نشې.

د ډاکټر دقیق خوله له خندا څخه نه راټولېدله. واسکټ یې وواېست. ما شا واړوله. هغه د واده سپینه دریشي واغوستله. د کړکۍ له لارې یې د ساتونکو غوټ قوماندان ولید. دی هم سالون ته ور ووت. قوماندان وویل:

– وښه مشره! ټلیفون دې بند و. مولانا اعجازالحق راروان دی. څه وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه ښا ! واده ته راځي؟ ما خو غوښتی ندی. څه پرېده چې راشي! د خپلې ماتې سيل به وکي!
مولانا تېز له موټره کېوت. د جالۍ خولۍ يې پر ګنجي سر کش کړه. په غټو ګامونو سالون ته ننوت. له ورايه په غصه ښکارېده. دواړه مشران اوږد مېز ته مخامخ کېناستل. لکه جنګي چرګان يو بل ته برګ وو. يوازې د غورځنګونو رسنۍ موجودې وې. مولانا ګوته وخنډله. ويل سيکولران دې په مجلسونو کې دده پر کورنۍ بحث نه کوي. ډاکټر دقيق نه منله. مولانا هغه له ګرېوانه ونيو. ډاکټر دقيق هم د حريف غاړې ته لاس واچوه. د دواړو پلويان جنګ ته چمتو وو. په پای کې مولانا هم ګواښ وکه چې د ډاکټر نوی طلاق به د رسنيو سرټکی کي. هماغسې په بيړه له مېلمستونه ووت. په موټر کې يې د تلويزوني کمرې غټ تور بکس خلاص که. زه ترې ووتلم. نژدې مې زړه چوېدلی و. اوږدې ساګانې مې اخېستلې. مولانا کړس کړس وخندل:
– سخت عمليات وو. ماشاالله! زما الکانو توره وکړه. د ډاکټر څخه هم سر لاړ هم سرسر. هههههه
ما د موټر له ښيښې وکتل. دکانونه او رستورانتونه تېرېدل. نه پوهېدم چې چېرته يو؟ مولانا وويل:
– هارون مې د غورځنګه وباسه. لکه څې واپس سيکولرانو ته لاړ.
– جنتي شئ! اغه د ډاکټر نه خفه دی. ما په ويډيو کې وليد.
– فيکر کوم اغه يې تاته چل جوړ کړی وه. ناکامه سو. هههههه
زه هم موسکی شوم. خو په زړه کې خفه وم چې هارون له سياسته وتی نه دی. فکر مې د حضوري چمن غونډې ته لاړ. ساعت ته مې وکتل. اته بجې وې. يودم مې خېټه ونيوله. زګېروی مې وکه. مولانا وارخطا شو. ما ويل:
– درد کوي. څو ورځې مې ډوډۍ نده خوړلې.
– ته صبر وکه صبر! اينشاالله زر رسېږو.
– جنتي شئ! دلته نه کېږي؟
مولانا د اليشنګ رستورانت لوحې ته وکتل. په موټروان يې غږکه. شاته کاروان هم بريکونه ونيول. مولانا امر وکه چې رستورانت له خلکو تش کئ! شېبه پس موږ ننوتلو. ما اورېدل چې د رستورانټ خاوند خپلو کسانو ته ويل لوی سياسي رهبر مو مېلمه دی. هم به پيسې ډېرې واخلو او هم به رستورانت مشهور شي. هغه په خپله له قلم او کتابچې سره فرمايش اخېستلو ته راغی. مولانا زما په لور اشاره وکړه، چې اول له دې وپوښته! ما وويل:
– که ايشېدلې لتېري وي، مالګه پې واچوئ، رايې وړئ!
د مولانا په تنګو شويو سترګو کې پوښتنه ښکارېدله. سړي روښانه کړه:
– صيب، خوړکې د لغمانيانو جبه وکړه. مونږه لوبيا ته لتېري وايو.
مولانا وروځې بره کش کړې. سړي فرمايشونه وليکل او ورک شو. ما موبايل راواخېست. مولانا ته موسکی شوم:
– جنتي شئ! زه يو ټليفون کوم بېرته راځم.
– جزاک الله! لس خو وکه!
مولانا خواړه خواړه کتل. لکه سړی چې په اخيستي مال وياړي. نظر يې د رستورانت تر دروازې راسره لاړ. ما ټلېفون د دروغو غوږ ته ونيو. د رستورانت مخ ته ګرځېدم. ډوډۍ تياره شوه. خو زما خبرې ختمې نه وې. د مولانا ملګرو کله ما او کله کبابونو او پلوونو ته کتل. هېچا له وېرې لاس نه کوه. يو مهال د ټولو پام شو چې زه د رستورانت مخ ته نه ښکارم. يو تن راووت. بېرته يې اشاره وکړه چې نه شته. مولانا تېز راغی. په ساتونکو په قهر شو. هغوئ حيران وو. لکه زه چې ځای په ځای غيبه شوې اوسم. هرې خوا ته منډې شوې. مګر ويې نه موندلم. مولانا ګوته وخنډله:
– ويم د هر جای څخه چې کوئ دا جينۍ به پيدا کوئ! که نه خير مو نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ لاړل. ډوډۍ يې پرېښودله. د هوټل خاوند په ميدان پاتې شو. زه د زينتي لوښو د کراچۍ له نسه ووتلم. کراچيوان هماغه هلک و چې د عيدګاه مخ ته يې ژړل. ساعت اته بجې او لس دقيقې وې. غونډې ته رسېدلی شوم. خو زه د زرګل کورته لاړم. دواړه ماشومان مې کېنول. د سترګو ګاټې يې غبرګ ښکارېدل. لکه دوه سيکې چې سر په سر وي. د زرګل سور مخې ښځې زه ټېل وهلم، بچيان يې کش کړل. ما هغه په خپل ټيکري وتړله. پنسلان مې د ماشومانو د ګوتو ترمنځ کېښودل. سورت مې وو ايه. پنجې مې کېکارړلې. ماشومانو په چيغو وژړل. له بدنه يې شيطانان لکه شمال وتښتېدل. ماشومان سست پرېوتل. دېوالي ساعت لس کم نهه بجې ښودلې. د حضوري چمن غونډې ته مې تلوار و. د زرګل ښځه مې خلاصه کړه. په وتلو کې مې وويل:

– جنتي شي! مرض يې ورک شو. دوئ خو نه پوهېږي. تاسې يې جنګ ته مه پرېږدئ! چې شيطانان بيا ورننه نه وځي.

د مولانا کسان په ماپسې حضوري چمن ته راغلل. لکه وږي لېوان ګرځېدل. چمن له خلکو ډک و. لس باندې نهه شوې. زه په لاره کې وم. خلک وښورېدل چې لاړ شي. د سپېږنا د هوټل هزاره ځوان د پاتې کېدو غوښتنه کوله. مګر رسنيو خپلې کمرې ټولولې. شل باندې نهه شوې. ما ليدل چې د مولانا کسانو د موټرو دروازې په زوره کش کړې، لاړل. زه له ټکسي ووتلم. دريځ ته ودرېدم. خلکو چکچکې وکړې. روان کسان بېرته وګرځېدل. هارون او ساجده مخامخ وو. زه موسکی شوم. هغوئ غابنونه وچيچل. د هارون ترڅنګ د توري لونګۍ او تورو عينکو سړی و. ماته شيطان ښکارېده. خو باوري نه وم. خلک په چمن کې نه ځايېدل. دباندې پر سرکونو ولاړ وو. د راز اورېدو ته يې تلوسه وه. ما ويل صبر وکړئ! درته وايم. خو اول يوه پوښتنه کوم:

– څوک پوېږي چې دا وطن ولې تل ناراموي؟ آ؟ څه دې ويل؟ بد خلک لري؟ نهء. اتفاق نشته؟ نهء. زه يې وو ايم؟ د شيطانانو د لاسه. څو کاله مخکې چې جنګ ودرېده؛ اين افراطي ډلو انتخابات ومنل؛ هغه هم د خلکو هوښياري نه وه. اصلاً د شيطانانو پام بلې خواته لاړ. مګر نن سبا هغوئ بېرته راغلي. ښه ډېر راغلي. پوېږئ؟ افغانستان د ابليس پايتخت دی.

د خلکو په سترګو کې تعجب له ورايه ښکارېده. درونډ ګونګوسې جيګ شو. زه مخ ته لاړم:

– لکه دا دومره کلونه چې يې تاسې د جنت په اميد دوزخ ته اچولئ، نن هم ابليس په هماغه شربت کې هماغه زهر درکوي.

د خلکو څېرې له غصې ډکې شوې. لکه تږلي لېوان په خپلو ځايو کې تاوېدل. يوتن نارې کړې:

– خورې! زموږ دې سودا کړه. سمه خبره وکه!

زه يوه شېبه غلې شوم. خوشحاله وم چې خلک د رښتيا د اورېدلو تلوسه لري. بيا مې خوله مايک ته نژدې کړه:

– جنتي شئ! هيڅ باور به ونکئ. تاسې ټول ابليس ښه پېژنئ. پوېږئ څوک دی؟

شور لا زيات شو. له هرې خوا آوازونه راتلل «وو ايه کنه! طاقت نه کېږي. پسې ورځو» ما هم غږ جيګ که:

– ابليس؟ ابليس پير السبي دی پير السبي.

خلک يودم چوپ شول. لکه په تلوږون چې برق لاړ شي. د پير السبي په هکله آن د منفي خبرو اورېدل ورته ګناه ښکارېدله. ما د همدا سې عکس العمل اټکل کوه. ځکه مې قناعت ورکولو ته دوام ورکه:

– رښتيا وايم. که مو پام وي پير السبي ناڅاپي راپيدا شو. د هماغې ورځې نه په وطن کې دوښمنۍ زياتې شوې دي. د هغه شيطانان خلک غولوي. په جنګ يې اچوي.

په خلکو کې بيا ورو ورو شور پيدا شو. د مخامخ سړي په تورو عينکو کې لمبه وځلېدله. ماته يې غږ که:

– ای ای لعنتي! ته چې په پير صيب لګېږې، د دې نه ښکاري چې ابليس خپله يې.

ما غوښتل ووايم چې يو شيطان همدا دی. ويې نيسئ! خو ساجدې خبره مخکې کړه:

– دا ورور رشتيا وايي. اصل کې تاسره غمونه راغلي دي.

هارون خلکو ته مخ وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ورونو! دا ماله مالومه ده. ډېره بې حیا جینۍ ده.

زیاتره خلکو هارون پېژنده او په خبرو یې باور کوه. له هرې خوا نارې شوې «ابلیس، ابلیس» د تورو عینکو والا بیا غږ که:

– ابلیس وولئ، ثواب وګټئ! ابلیس وولئ، ثواب وګټئ!

چا تیږې، چا څپلۍ وارې کړې. ساجدې او هارون کچالو راوړې وو. ما د ځان بچولو کوشش کوه. په جیګ اواز مې وویل:

– جنتي شئ! غوږ ونیسئ!... تاسې خو ما خبرو ته پرېدئ!... زه وایم...

یوه څپلۍ مې په مخ ولګېدله. زه کږه شوم. خو ځان مې ټینګ که. د وړو تیږو باران و. په زنګانه کې د غټې تیږې لګېدو په ژړا کړم. له درده کېناستم. د ساجدې کچالو مې تر غوږ تېر شو. مګر د هارون مې په سترګه ولګېد. لکه په مغزو کې چې مې د رڼا بم وچوي. وروسته دنیا تیاره شوه. اوږده وغځېدلم.

په میوند روغتون کې پرته وم. پایوازان وتل ننوتل. زرګل په الماري کې کتل چې زما ګولۍ څومره پاتې دي. تو له فضا د دواګانو په بوی لړلې وه. سر مې دروند و. څنګ ته مې یوې نجلۍ له مور سره توکې کولې چې خوشحاله یې کې. په بل کټ کې چاغې ښځې د زخمي زخمي لور په حال ژړل. کړکۍ ته نژدې د پاخه عمر سړې خپلې ناروغې خور ته زه وښودلم. وپسېد:

– ببو! دغې جینۍ د مریضانو جامې د خپلو دپاسه اغوستي ندي؟

زړې پېغلې په جیګ غږ خبرې کولې، چې زه یې واورم:

– دا خیرنه، خړوسکنه؟ هاو هاو. بې سُره هم ده. تو له شپه په دالېز کې ناسته وي. سهار دننه راځي.

رښتیا یې ویل. زه رڼا ته کېناستلم. د زرګل ورته سړمې وپړسېدلې. ما اشاره وکړه چې مه یې کوه. ما ویل:

– جنتي شې وروره! زه جوړه یم. ماسپښین مې رخصتوي. مننه چې پوښتنې ته راغلې!

– دقه سې! نور مې مه شرموه نو! ایوانانو ته چې ګورم د ډاکټر مېلمستون رایاد شي. په وجدان مې درد ولګي. په چمن کې باید زه درسره وم. هزاره الک دې خیر ویسي! مانه ډېر غیرتي ده. ښه څه ورک یې که! زه ماسپښین درپسې راځمه.

– نه نه، ستا خپله کارونه ډېر دي! زه تللی شم. وی قوربان! ښه دی چې وړېرونه مې جوړ شوه. ډېره خوشاله یم.

هغه په خندا مننه وکړه، ووت. ښځې غږ که:

– لونډه بازه. رنګارنګ الکان ورته راځي. هرچا ته ویته ویته کېږي. شرم...

زما حوصله نه وه. پاڅېدم. زنګون مې درد وکه. ګوډه ګوډه تشناب ته لاړم. هنداري ته ودرېدلم. د ښی سترګې سپین مې لکه الوبالو سور و. شاوخوا یې توره کړۍ تاوه وه. د تندي، مخ او د غاړې شنو ټپونو مې بېخي څېره بدله کړې وه. له دهلېزه آشنا غږ راغی. سر مې ووېست. غفور ماما و. لمسی یې له لاسه کشوه. اتل نس نیولی و. ژړل یې. غفور ماما هغه کېنوه په ډاکټر پسې لاړ. څو له ډاکټرانو سره غږېده پاتې کورنۍ هم ورسېدله. خو اتل په خپل ځای کې نه و. هغوئ هرې خوا ته تیت شول. عایشې ژړل. بالاخره یې زوی په عاجله خونه کې وموند. د اپنډیسي عملیات یې شوې وو. ډاکټرانو ته یې دعا وکړه. زه درې ساعته پس پوښتنې ته ورغلم. د هارون د خور، مور او پلار تندي تروه شول. یوازې زلما راته وخندل. ما ویل:

– جنتي شئ! اتل جان څنګه دی؟

عایشې د مخ تور خال وسولوه. ما ته یې کړ:

– د هارون خوریه بند نه پاتېږي. ښا؟

– څه شوکر! هارون جان ندی راغلی؟

خوبانې ترور سترګې تنګې کړې. د مخ ګونجې یې زیاتې شوې. غږ یې که:

– تا له یې څه؟

– تې ګیله منه یم. په غونډه کې یې ښه کار ونکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مېړه ته وکتل:

– دسې خلک دي. خپل درد وينې، د بل مرګ نه.

غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کش کړه. مخ يې راواړوه:

– ته چې هرڅه کوې کوه يې! ګوره په پير صيب به نه لګې! ګونا لري. امدا پرون يې راله ټلېفون وکو. ستا تپوس يې کوه. ما ويلې مونږ نده ليدلې. ګوره ته ورپسې تومتونه تړې، او د اغه ستا جوبلېدو ته سودا ده.

– جنتي شئ! هغه دروغ وايي. چلباز دی.

ټول په سږمو کې وپشېدل. خوبانې ترور غږ که:

– هئ مخ دې خاورې شه! تا غوندې ازار وهلو دونيا ورانه کړې. څوک چې حيا نلري د پير صيب به څه قدر وکي؟

– وی، تروري! تاسې خبر نه يئ...

– مکاري پرېده! چې هاروني مې ښځې پسې مړ شي تا غوندې جينۍ ورله نه کومه. هاو.

– وه خدايه پاکه! نو د هغې خبرې په دې پورې...

غفور ماما برګ شو:

– څه نو! په خبره پوه شه کنه نو!

ما سر ښکته واچوه. ګوډه ګوډه ووتلم. دا وخت مې د هغوئ د خوشحالۍ غږ واورېد. اتل سترګې وغړولې. ما له لېرې کتل. د عايشې د غومبري په تور خال د خوښۍ اوښکې راغلې. زوی يې څو ځله ښکل که:

– اخ مورکۍ درنه لوګۍ شه! څنګه يې زما د زړه ټوټې؟

– مه جاړه موري! جوندی يمه.

خوبانې ترور غږ که:

– وی، قوربان! شوکر شوکر! خدای دې تل جوندی لره!

اتل لاس اوږد که:

– ای مورې مورې! ماشوم چې بيمار شي يوه مور يې دوه کېږي؟

– وی، صدقه! د بې خودۍ د دوا کار دی. زه درله دوه ښکارمه.

ټولو وخندل. هارون سا نيولی ورسېد. په عذر يې وويل چې مشر کار راسپارلی و. پرېښودی مې نه شو. عايشې سر وڅنډه:

– ايڅ خبره نده وروره. شوکر ابا شته. خدای دې جوندی لري!

د هارون زړه ولګېد. پيکی يې له تندي بره ټېل وهه. غټې خړبخنې سترګې يې اتل ته واړولې. موسکی شو:

– دا جينجړ خو جوړ تيار دی. زما يې زړه وباسو.

ماشوم جواب ورکه:

– جينجړ به ته يې. جينجړ به دې زوی وي.

له ټولو سره ماته هم خندا راغله. خوبانې ترور مخ هارون ته که:

– زويه الله دې راله د هرې بلا نه وساته! که تا ډانګټرانو له ټلېفون نه وکړی مونږ نه پاتې وه.

– ما؟ نه نا. ما ټلېفون ندی کړی.

هغوئ يو بل ته وکتل. غفور زوی ته کړ:

– ډاکټرانو ويلې د عمليات پيسې ام شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون موسکی شو. لکه دوئ چې ورسره ټوکې کوي. د مریض غږ جیګ شو:

- اوح اوح خبر نه یئ غږېږئ. پرښتې ترور ورکړې.

د ټولو خولې وازې شوې. شاوخوا یې وکتل. زه پناه ودرېدم. د مریض غږ بیا راغی:

- ډاکټرماما ویلې که ځنډېدلی و ماشوم به مړ و. زه یې ښودلمه.

ټولو په یو غږ وویل «خدای دې نه کي» د عایشې اوښکې وڅڅېدلې. زوی یې ښکل که. هارون پلار ته وکتل:

- پرښته د کومه شوه؟

- ماله څه پته ده. لکه لېونۍ ګرځي. ټوک ټوک ده.

- ښه ښا. دلته ده. په دغه حال کې ام چلونه ورځي. مکاره!

مور یې غږ که:

- بلا ورپسې! ما یې ام باد وباسو.

- نه ادې. ما ډېره سپکه کړې. په شرم نده؟

اتل او زلما یوځای وویل:

- اغه ښه ترور ده.

دې کې مې د ډاکټر دقیق کسان ولیدل. پر زینې ختل. هرچا ته بوخ بوخ کېدل. زما زړه وډېده. د ټېښتې هېڅ لار نه وه. څادر مې په تندې کش که. څنګ ته مې یو ماشوم له چوکۍ څخه ځمکې ته ټوپ که. ما په غېږ کې واخېست. مخ مې دېوال ته که. لکه په ولاړه چې تې ورکوم. ماشوم وډار شو. زورونه یې وهل. ویې ژړل. ما په مخ مخ ښکل که. خو هغه نه غلی کېده. د ډاکټر دقیق کسان تېر شول. ماشوم مې خوشې که. پر زینې کېوتلم. په هوټل کې مې هزاره ځوان ته وویل «که چا پوښتنه کوله زه دلته نه یم»

مازیګر په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه ډکه وه. خلک د اتل پوښتنې ته راتلل. ساجدې له عایشې سره د چای په تیارولو کې منډې وهلې. خوبانه ترور په منځ کې خېرامانه ناسته وه. د اتل د مریضۍ کیسه یې بخۍ په بخۍ کوله. زه یې یاده کړم، چې د عملیات پیسې مې ورکړې وې. یوې ښځې وویل:

- داخ، د خدای رخم له ګوره. په چا غیبې وشي. ای خوبانۍ! اغه جینۍ دې څه کېږي؟

- د زېږې غوا خورزه.

ټولو هررر وهل. په ښځې ښه ونه لګېدله:

- وۍ ۍ ۍ ۍ! غلې! دوعا ورته کوه! په دغه زمانه کې خلک یو بل په بلا وخي. اغه څونه ښه جینۍ ده.

- بلاته ښه ده. هارونې غواړي. زمانه سرچپه ده. پخوا به الکانو لاره نیوله، اوس یې جونې نیسي.

مېلمنو پیغلو په زوره وخندل. د ساجدې پیتې سرمې وپړسېدلې. سبا غرمه یې دکان ته د خرڅلاو جامې یوړې. له هغه ځایه سیخ د هارون دفتر ته لاړه. سوکان یې خپلو تشیو ته تکیه کړل. ویې پوښتل چې دا څه کیسه وه؟ هارون ورته د اتل د مریضۍ موضوع له سره راونیوله. هرڅه یې ټکي په ټکي تشریح کول. څو د ساجدې شک لېرې کي. په پای کې یې وویل:

- دغه سې چل دی. چې دې بلا نه څنګه ځان خلاص کمه؟

- څه؟ زیاتې ونسوه. ته یې ماته پرېږده بالا!

ساجده ټوله پشېدله او ښورېدله. مازیګر و. هارون کورته ورسوله. بله ورځ لکه زخمي زمرۍ د سېرېنا هوټل دروازې ته ودرېدله. د تلاشي ښځې وویل چې پرښته نه شته. د ساجدې شېږېم حس نه منله. کلکه ولاړه وه. هغوئ زه خبره کړم. ما ویل څه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي؟ را دې شي! ساجده د هرکلي په ځای کې کېناستله. د هوټل د زينت سيل يې کوه. ماته يې پام شو. زه ګوډه ګوډه کېدلم. هغه له ځان سره موسکۍ شوه. مخ يې واړوه. لکه ليدلې چې يې نه يم. زه ورسېدلم. غږ مې که:

– سترې مشې خورکۍ! څنګه يې؟ خوېندې، ورېندارګانې، نور غټ او واړه ښه دي؟

د ساجدې تندی تريو و. ټيټ او پاس يې وکتل. ويې ويل:

– ټوله شه دي. ګارډانو ول نسته. ته دلې يې.

– ښه ښه! زه نن وځمه، ځکه. ته راځه! په ډوډۍ کې به کيسې وکو!

زه روانه شوم. ساجده له ځايه ونه خوځېدله. راپسې غږ يې که:

– زه ستا ډوډۍ ته نه يم راغلې. شه؟

ما کوشش کوه چې هغه آرامه کم. په موسکا مې مخ وګرځوه:

– جنتي شي! مېلمه د کور برکت دی. تاسې يې پرېدئ چې په غرمه کې وړۍ ووځي؟

ساجدې ژوره سا واخېستله، پاڅېدله. په لاره کې چتونو، دېوالونو، پردو او څراغو ته ځير کېدله. موږ رستورانت ته ننوتلو. څلورو مېزو ته خارجيان ناست وو. تور پوستې ښځې په لپټاپ کې کار هم کوه. موږ لېرې کونج ته تېر شولو. ساجده نه غږېدله. ګوتې يې پر مېز ټکولې. ګارسون د فرمايش اخېستو ته راغی. ما مخ ساجدې ته که. هغې مې خبره په خوله کې وچه کړه:

– موږ مېلمه ته نه وايو چې څيشي خورې؟

ما وخندل. ځان ته مې دال او هغې ته پيڅه وغوښتله. د ساجدې له سترګو ښکارېدله چې پر پيڅه چورت وهي. ما ويل:

– پيزا ايټالوي غذا ده. هغوئ يې پيڅه بولي. پښتو کې خو هم د «څ» توری شته کنه.

ساجدې سر وښوروه. نېغه شوه. پېړې شونډې يې ورپېدلې:

– پشتو د تورو د اړخه خورا غني ده. خو نورو خلکو ته د ځينو دقيق تلفظ لږ سخت دئ. مګر پېشوريانو ورته اسانه کړې ده. ډېری توري يې کشلي دي. مثلاً «ژ». ژبه نه وايي جبه وايي. دغسې د «څ ځ ښ ږ» توري.

زه پوهېدم چې هغه له پښتو ادبياتو فارغه ده. غوږ مې نيولی و. هغې ويل ځينې کليمې هم اشتباهاً سختې شوي دي. مثلا خلک پرېکه او پرېکون وايي. دوئ ترې پرېکړه جوړه کړې. همداسې زده که او زده کړه. ګارسون په قاب کې کرېندوکې ټيکلې راوړل.

ساجدې د سترګو له کونجونو کتل. زه پوه شوم. ومې ويل:

– اخ دا ټيکلې نو مړه اشتيا په ټوپونو راولي.

ما يوه يوه قاشقه د شنو مرچو چکنې د دواړو د قابونو په څنډه کې واچوله. ټيکلی مې واخېست. په چکنې کې مې چوکه که. لمده شوکه مې ترې چک وهله. ساجدې هم همداسې وکړل. تر لږ ځنډ وروسته ګارسون هغې ته ګرده پيڅه کېښودله. ټپونه ترې ختل. ما ته يې وړوکی قاب دال راوړل. ساجدې اول دالو وروسته ماته وکتل:

– په داسې نامي هوټل کې دال د خندا وړ دي.

– ولې؟

– دا نو څيش دي؟ نوره خوراکونه نسته؟

– اخ داسې مه وايه خورکۍ! تاندي خوړلي.

– څيشي؟ دونې مې خوړلي چې زړه مې ترې بدېژي. دا...

ساجده غلې شوه. لکه په خپله خبره چې پښېمانه شوې وي. زه پوهېدم چې غريب افغانان د دالو په نرۍ پايتې کې ډوډۍ ميده کوي. دا ورته ارزانه تمامېږي. د بحث لوری مې بدل که، چې د ساجدې غرور ته زيان ونه رسېږي. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– طبعه ده نو. زما بیا غوښه بد ایسي.

ساجدې راته کاږه وکتل، لکه ما چې ډېره کم عقله خبره کړې وي. ویې پوښتل:

– پوشتنه کولی سم چې ولې؟

زما سترګو ته د هارون سپین چرګ ودرېد. په یو بل ګران وو. که هغه نه شړلی تر مکتبه ورسره ته. کله چې یې پلار حلال کړ هارون تر یوې میاشتې ورپسې ژړل. زه له چورتونو ووتلم. ومې ویل:

– وی، خورکۍ! غوښه د حیوان وژل رایادوي. خوا مې پې بدېږي.

– زما د هارون جان بیا د چرګ غوښه نه خوښېږي.

زه پوهېدم چې هغه قصداً «زما هارون جان» وایي. ستنې چوخوي. موسکۍ شوم. پر ساجدې ښه ونه لګېدله. تېره تېره یې وکتل.

زه ووېرېدلم چې لانجه جوړه نه کي. داسې خبره مې لټوله چې پام یې واړوي. ومې پوښتل:

– په پښتو ادب کې کوم خواره ډېر یاد شوي دي؟

– شیدې چې پی. یې ام بولو، کوچ، پېروی، سابه. مځکه او مالداري د پشتنو د عاید سترې منابع وې. دغو دواړو زموږ د فرهنګ په جوړلو کې خورا موهم رول درلودئ. موږ چې په ریشتینولۍ ویاړو علت یې امدا شیان دي. د چا تکیه چې پر دغو دوو منابعو وي درواغو ویلو او چالاکۍ ته ضرورت نه پیدا کېږي. ځکه چې عاید یې ثابت دئ.

ډوډۍ وخوړل شوه. ګارسون د حساب پاڼه پر مېز کېښوده. ساجدې، پرته له دې چې د پیسو اندازه وګوري، خپل دستکول ته لاس که. ما پرې نښوده. درې نیم زره افغانۍ مې په قاب کې کېښودلې. له روانېدو سره مې وویل:

– اوس نو راځه چې په هوټل کې چکرې درکم. سیل به وکې.

ساجدې تندی لا تریو که:

– ته شه پوېږې. مکاري دې پرېږده!

– وی، خورکۍ جنتي شې! دا نو...

– ته زما هارون جان ولې آرام ته نه پرېږدې؟

زه په دهلېز کې ودرېدلم. ومې ویل:

– زه؟ ما څه کړي؟

– تا ویلي چې مینه ورسره لرې.

ما په تنګ کې جواب ورکه:

– هو. مونکره نه یم.

ساجده وپشېدله. تاوه راتاوه شوه:

– شه؟ ماته ام وایې مونکره نه یم؟ ته څوني سپینسترګې یې؟

هغه یودم راجوخته شوه:

– ای ای! اغه زما دئ. سر دې خلاص سو؟ که مې...

– جنتي شې! اغه مجرد دی.

د ساجدې تندی ګونجې شو:

– شه سمه ده. تا سره مینه لري؟ آ؟

– نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما سره یې لري. سر دې خلاص سو؟ باره دې ورسره ونه وینم!
– وي، خورې! ته لېرساړه وخوره! فکر تغیر کولی شي. نیکاح مو همه ده.
ساجده ولړزېدله. مخ یې واړوه. بېرته راوګرځېدله. غږیې جیګ که:
– نیکا د هر چا سره کېدلی سي. مینه مو همه ده. ای چې زما هارون جان دې سپکوي ته نه شرمېږې؟
ما سر وځنډه. ساجدې ټېل وهلم. په دېوال تکیه شوم. ژوبلې پښې مې بربېښ وکه. ساجدې سترګې برګې کړې:
– ته چیش غواړې؟ آ؟ ژر وایه بالا! آ؟
ما په آرامه وویل:
– د مرګ نه د هارون بچول؟
– اغه چا په درختې پسې سرچپه ځړولی دئ؟ آ؟ ای! چې پوره نه وي څوک نه مري. سر دې خلاص سو؟
– وي، خورې! غم دادی کنه چې پوره یې ده.
ساجدې سترګې خلاصې او خوله شپېلۍ کړه:
– یووووو! هارون رشتیا ویل. ته سمه دمه لېونۍ یې په خدای چې. د انسان د تقدیر څه یو خدای خبر دئ.
– بې شکه. خو دده نه زه خدای وهلې هم خبره یم.
ساجدې کټ کټ وخندل. آن د هوټل د هرکلي مسئول سترګې واړولې. ما وویل:
– ای خورکۍ! زه وایم هارون په موږ دواړو ګران دی. راځه په ګډه یې بچ کو!
– یووووو! یووووو! د ګوره لورې! ته اوس ماته بنه کېږې؟ ځان ته ځای پیدا کوې؟
– جنتي شې! زه ستا ځای نه نیسم، ته زما نه نیسې.
ساجدې غاښونه وچیچل. زه یې په ټول زور ټېل وهلم. خو ما ځان ټینګ که. لکه دېوال ونه خوځېدلم. زما زور ته د ساجدې تندی راټول شو. بد بد یې وکتل. سرېې وښوروه. په موبایل کې یې د غټې چړې تصویر وښود:
– دا وینې؟ دا مې ستا دپاره رانیولې ده. که بیا مې د هارون سره ولیدلې درپشکې شخوم یې.
هغه په جیګه غاړه روانه شوه. ما ورپسې کتل. په زړه کې مې تېر شول «په دې نجلۍ کې هېڅ شک نشته» زرګل ته د هارون همکار ویلي وو چې ساجده هلته ورغله. غصه وه. په ولاړه یې هارون ته له پرښتې سره د لانجې راپور ورکه. ویې ویل:
– ګوره! د پرشتې څه د نیجات لاره نیکا ده. سر دې خلاص سو؟
– باور مې نشي. اغه بې سُره ده.
– ماته یې خپله وویل.
– نه به وي؟ دا خو سخته نده. زه به مې ادې له ووایم چې تا ماله وغواړي.
– ژر کوه بالا! اغه د هوټل څه وځي. چې ستاسې کره پرې نه وځي.
– شک نیشته. په خدای چې تې یربږمه.
– زه ام.
دواړو یو بل ته په سترګو کې وکتل. پخ یې وهل.
د میزان د میاشتې له رسېدو سره زما په رنګ کې سرخي هم ورکه شوه. اوس نو زموږ د مرګ نېټې ته ورځې پاتې وې. بدن مې بې اختیاره لړزېده. پخوا چې په آسمانونو کې وم، د بنیادم مرګ راته له یوې حویلۍ نه بلې ته تېرېدل ښکارېدل. وروسته پوه شوم چې د دوئ لنډ ژوند مینې خوندور کړی دی. ځکه یې دوام غواړي. مګر اوس مې ولیدل چې تر مینې هاخوا ډېر نور څه دي چې هم ژوند ته رنګیني ورکوي هم بدرنګي. زړه مې تنګ و. لار مې لټوله چې له دغه حالته ځان وباسم. دوه ورځې مې د ډاکټر دوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړله. هېڅ تاثیر یې ونکه. په پارکونو او غونډیو ګرځېدو لا په تکلیفولم. دې کې رایاد شول. کال مخکې چې مې د هارون عملیاتونه لیکله، هغه یوه پېښه ولیدله. کونډې سوالګرې دومره پیدا کوله چې پینځه بچي له مرګه بچ کې. خپله یې نه خوړله. بالاخره له لوږې مړه شوه. هارون ته یې عصبي تکلیف پیدا که. ډاکټر وویل هره ورځ د شلو دقیقو لپاره په وچ فرش سمه تخته سمله. دا د ملا تیر منظموي او د اعصابو آرامتیا راولي. اوس ما په یوه ورځ کې درې ځلې هماغسې وکړل. په رښتیا مې فکر آرام شو. سهار د سېرېنا هوټل مخ ته په ټکسي کې کېناستم. د خلکو څېرو ته مې پام شو. له ټکسیوانه مې وپوښتل:

– جنتي شې تره! دا خلک ولې تروه ښکاري؟

– خو سبا میراثمړې مظاېرې دي. اتي ایڅوک نه پوېږي چې د چا کور په غم اوړي.

– مظاهرې ته دې نه ځې کنه!

– هه، په خوله اسانه ده. زموږ سیاست لکه پوډر. اتي چې پې واوښتې، نه یې پرېښودی سې، نه ښه او بد پېژنې.

– د سبا مظاهرو هدف څه دی؟

– خلک د روزګاره باسل. د وزګارو بل کار سته؟

زه په قلعه فتح الله کې د متهک راډیو دفتر ته ننوتلم. زرګل په تېزو ګامونو مخ ته راغی. ویې ویل:

– اوهو! ته اوس ام په نخچک ځې؟ پښه به دې کټلې وه! ماته نه اوسي.

زه یې په تېزو خبرو په خنډ وپوهېدم. په نڅا کې د نخچک او د ګوډ تګ مقایسې خندا راوستله:

– جنتي شې! که پښه ماته وه کله ګرځېدی شوم؟

دواړه په جیګرې کوچونو مخامخ کېناستلو. ما د پکولې سرې تصویر ته کتل. پر کاغذ یې لیکلي وو «زه متهک راډیو اورم» ما ته پکې مصنوعیت ښکارېده. زرګل د پخوانیو ټیپونو د کسټ جړه فیته په لاس راکړه. خپله یې د کسټ په سوري کې ګوته تاوه وله. خو فیته نه سمېدله. ما ویل ته صبر! زه یې جړوالي باسم. لګیا شوم. هغه فیتې ته اشاره وکړه:

– دا د یو مړ رهبر خصوصي خبرې دي. ای خورې! ساجده درغلې وه؟ ما هارون ته وویلې. شرمول به پکې نه وي ګوره!

– خیر ویسې! شکر چې تا غوندې غمخور لرم.

– یو خو زما صفت مه کوه! ماته خپله بې غیرتي رایاده کې. اغه د ډاکټر دقیق مېلمستون...

– نه وروره! ته هم ملامت نه وې. دا پرېده! ما ویلې یو کار به ونکې؟ په راډیو کې د شیطانانو ننبې وو ایه!

– دقه سې! د شیطانانو ننبې. هههه.

– هو کنه. چې خلک شیطانان وپېژني. چې ویې نیسي.

– ټوقې مه کوه! شیطانان خو چاته ښکاري نه.

– د بنیادم حالت کې ښکاري. پیر السبي نه ګورې؟ او څو چې له سترګو پناه شوي نه وي د پېریانو حالت ته اوښتی نشي.

– رښتیا؟ هه، مابه ام ډېرو ته غېږه ورکړې وي.

ما سر وخوځوه. زرګل خپلو زنګنو ته په ورغوو شړک ورکه:

– دقه سې! نو زما ورته ولې پام نده شوی؟

– د ننبو نه یې خبر نه وې کنه.

زرګل چورتي شو. ما د فیتې وروستۍ غوټه خلاصه کړه. هغه په خندا د کسټ په سوري ګوته ننوېستله. ویې ویل:

– دا دې څنګه وکړل؟ زما ورته سترګې سپینې وې.

– جنتي شې! زه خو به هم یو نیم کمال لرم کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بالکل. ای خفه کېږه مه! زه د شیطانانو ننبې نه خپرومه.
– ولې؟
– ماته اسې خبره ښکاري. پوهېږې؟ زه چې محصل ومه ابا مې بې کاره شو. کاکا مې پلار ته په فصل کې برخه نه ورکوله. ویلې ته تنخا لرې. زه زیاتره وخت وږی وده کېدمه. زمونږه کور په کارتې نو کې و. هره ورځ کابل پوهنتون ته په پښو تمه راتمه.
زرګل سوړ اسویلی وکه:
– که دا وکمه اورېدونکې مې کمېږي. ډونران به رانه لاړ شي. نه خورې، که ګوناګاره ام شمه، ایوانان مې نه خواروه.
خو زه ورسره موافقه نه وم:
– نه کنه. دا نوې خبره ده. ته بیا ګوره! خلک به یو بل ته وایې متهک راډیو واوره.
مګر زرګل نه منله. زما تر ډېر ټینګار وروسته یې زړه نا زړه قلم او کاغذ واخیست. ویې پوښتل:
– ښه، ننبې یې څنګه سې دي؟
زه خوشحاله شوم. ومې ویل:
– یوه ننبه یې ډېره ښکاره ده. د سترګو ګاټې یې یو رنګ وي. منځ کې وړوکی تور خال نلري.
– هو، هو، دسې خلق مې لیدلي دي.
– وینې؟
– نو که څوک یې وپېجني شیطان به وربانديې حمله ونکي؟
– نه، د هغو خو کار شیطاني ده. یو بنیادم ته تاوان د بل بنیادم په لاس رسوي.
– نو شیطان خپله ایچې کولی نه شي؟
– ولې نه؟ که بنیادم ګناه وکي د بدن دروازه یې خلاصیږي. شیطان ورننوځي. بیا نو ډېر څه پې کولی شي.
– او بنیادمان شیطانانو ته تاوان رسولی شي؟
– هو، وهلی یې شي. ځورولی یې شي. قسم ورکولی شی، چې د دوئ د سیمې نه لاړ شي. خو وژلی یې نه شي.
– ښه بله ننبه؟
– بدن یې له اور څخه جوړ دی. چې په قهر شي په سترګو کې یې لمبه ښکاري. او ورغوي یې هم سره کېږي.
– بل؟
– جامې یې د تن برخه ده. لکه زما. نه بېلېږي.
– دقه سې! زه ویمه چې ته ولې امدا یوه جوړه اغوندې.
زه موسکی شوم. زرګل زما لستوڼی کش که:
– اجیبه ده.
زه ناسته وم. زرګل دا ننبې په راډیو کې وویلې. خو د خلکو عکس العمل ته یې سودا وه. دواړه ووتلو. د زرنګار پارک شاوخوا ګرځېدلو. راټول خلک مو ولیدل. نږدې ورغلو. هغوئ یو تن ته سپېږې ورکولې. ما غږ که:
– ای ورونو جنتي شئ! مه یې وهئ!
د اوږدې بږیرې، خریېلو برېتو او بډوهلو پایڅو سړي سرې سترګې واړولې. ویې ویل:
– شیطان دی بې بې.
– هو، شیطان هم ځان لري. په حج کې نه ګورئ؟ هماغه سې په وړو کاڼو پې لعنت وایئ. وهئ یې مه! خوږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره ای! د شیطان تروروزې وختله. هههههه. څه خورې څه! پرېږده چې زړه پې یخ کو!
– نه کنه. نو د انسان او شیطان څه فرق شو؟ زموږ یې د فکر سره دښمني ده، نه د جسم سره. قسم ورکوئ! چې له دې وطنه لاړ شي.
ټیټکي کس منډه کړه. د امیر عبدالرحمن خان د مقبرې څنګ ته له کراچۍ څخه یې قرآن راوړ. د شیطان لاس یې پرې کېښود:
– توبه وباسه! وایه بیا افغانستان ته نه راځمه!
شیطان چیغه کړه:
– توبه! توبه! بیا افغانستان ته نه راځم.
یودم ورک شو. ټولو وخندل. خو د ډېرو زړه یخ نه شو. څکه تریو و. زرګل موسکی موسکی کېده. ما ته یې کړ:
– چې شیطانان لاړل هر څه به سم شي. کنه؟
– نه، پیرالسبې خو شته. نور شیطانان راولي. د پاچایۍ تخت یې باید پیدا کو. بیا به خلک ومني چې هغه ابلیس دی. هاغه وخت بیا هر کار پې کولی شو.
همدا شېبه درې کسان په تورو عینکو کې یوې توري تاکاوې ته کېوتل. هلته په پیریانو بدل شول. بدنونو یې سره رڼا کوله. یو ښکرونه پیدا کړل، د بل غوږونه وغځېدل. یزه یې د فیل په خرطوم واوښتله، د دریم لکۍ شنه شوه. خو د اوږو پټۍ یې په خپل حال وې. له دېوالونو داسې تېرېدل لکه په دروازه چې ننوځي. لس بې کړکۍ او بې دروازو تاکاوې یې شاته پرېښودلې. بالاخره روښانه بازار ته ووتل. هلته خندا او ګډا وه. د هرچا له خولې د سګرېټو، چرسو او پوډرو لوخړې ختلې. په لاسو کې یې بوتلونه وو. په بوتلو کې د اور شراب شړپېدل. فوارو هم ډنډونو ته د اور اوبه غورځولې. د شیطانانو ښځو او سړیو پکې بربنډ لامبل. په مغازو او هوټلونو کې خوراکي موادو یا لمبې کولې یا یې تیږونه ختل. دا درې تنه له بازاره تېر شول. لوی تالار ته ننوتل. جیګ چت یې سلګونو ستنو ټینګ کړی و. زرګونه شیطانان د ابلیس شانداره تخت ته مخامخ ناست وو. دوئ سجده وکړه. پرچوکیو کېناستل. ابلیس له پاسه لاس وښوروه. ټول غلي شول. هغه په سوزېدلي غږ وویل:
– ای د اور د عالي ذات ولسه! ووایئ! ولې وېرېدلي یئ؟
له اول قطار څخه د اوږدو څوړندو شونډو والا پاڅېد. غږ یې د ځان په پرتله ډېر نری و:
– زموږ ګرانه پاچا! تبا تبا شوو. بنیادمان مو پېژني. قسم راکوي. که دوام وکي دلته به زموږ پاچایي ختمه شي.
د ابلیس اوږدې لکۍ او د ښکرونو ترمنځ تاج لمبې وکړې. سترګې یې غټې غټې راووتلې. ویې ویل:
– دا څه اورم؟ لعنت په بنیادم! څنګه مو پېژني؟ تاسې کمقلان به سم تمثیل نه کوئ؟
– نه په تمثیل کې خبره نده.
– نو په څه کې ده؟ عینکې نه اچوئ څنګه؟
– نه. په راډیو کې یې زموږ نښې وویلې. اوس د دوه روپو بنیادمان زموږ عینکې کشوي. د سترګو ګاټې ګوري.
– ایخ مې باور نشي. دا نښې یې د کومه کړې؟
– پرښتې لعنتي به ښودلې وي نو. بل څوک خبر دی؟
– امغه رذیله ده. دا مشکل یوازې په کابل کې دی که په ټول افغانستان کې؟
– په ټول افغانستان کې. بنیادمانو ته زموږ نیول سات تېري جوړه شوې ده.
– اوففففف! زه مجبور فرمان صادرکم چې د اور عالي ذات د څه وخت دپاره په پیریانو بدل شي!
د شیطانانو په بازارونو کې خلک ناراحته شول. سره وښورېدل. دلته په تالار کې د ښکرونو والا غږ که:
– مهربانه پاچا! که موږ ورسره نه یو، اسې نه چې په بنیادمانو کې مینه بیا خپره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه پوهېږم ګرانه! غټ خطر دی. څه وکړو؟ چاره نه شته. خپل ولس هم ځوروو او ته ورکولی نشم.
– اطاعت کوو او غوښتنه لرو. دا ځل باید دې بدرنګې پرښتې ته سمه جزا ورکړو.
– بېخي سمه ده. باید یو پلان وسنجوو.
د میزان پېنځمه وه. ما په احمد شاه بابا مینه کې د موټر له ښیښې کتل. دا د ښار وروستۍ برخه وه چې ما د ابلیس په تخت پسې لټوله. مګر دا سې ځای مې و نه لید چې هلته دې د شیطانانو پهره داران ولاړ وي. یا هغوئ په خاص نظم وګرځي. یو ه کوڅه وړاندې د هارون کور و. زړه مې وسولېد چې ویې وینم. ټکسیوان ته مې کړ:
– جنتي شې تره! دلته ودرېږه! زه راځم.
هلته خلک راټول وو. زه یې تر شا تېرېدلم. دوو تنو یو بل ته سپکې سپورې ویلې. ږېرخرېیلي غږ که:
– ای ستاسې تروریستانو د لاسه دا وطن وران دی. تاسې د پردیو سپي یئ. هر وخت مو د خپلو خلکو سره جنګوي.
د ږیرور سا سوزېدله. غاښونه وچیچل:
– تاسې سیکولران کافر یئ. په تاسې جهاد په کار دی. تاسې خور او مور نه پېژنئ. ټول د رنډۍ زامن یئ.
هغوئ یو په بل ورغلل. دې کې شیطانان یې له بدنونو ووتل. له خندا چپه چپه او ښتل. دواړه ځوانان ونښتل. پلویانو یې هم لاسونه واچول. لوی جنګ ونښت. زه یې منځ ته ننوتلم. هغوئ مې خلاص ول. خو چا نه منله. اخر مې په چیغه وویل:
– تاسې نه مسلمانان یئ نه افغانان. مسلمان او افغان ښځې ته احترام لري. د ښځو په مخ کې کنځا نه کوي. ښځه چې منځ ته شي سوله کوي. تاسې ته ګوره! جنتي شئ! تاسې نه پوهېږئ. شیطانان درکې ننوځي په جنګ مو اچوي. عقل پیدا کئ عقل!
هغوئ یودم غلي شول. شاته لاړل. شیطانان تروه شول. لمبې یې وختلې. زه روانه شوم. شاته مې د یو تن غږ واورېد:
– ای دروغ وایي. دې په موږ د کمقلانو خیال کړی. شیطانان خو ټول ورک شول.
او س یې زما په خبره شور شو. زه د هارون کوڅې ته ننوتلم. د دویم منزل کړکۍ ته مې وکتل. هارون نه ښکارېده. اتل کوڅې ته راغی. د ماشومانو څنګ ته لاړ. زه یې جوړېدو ته خوشحاله شوم. دې کې د هارون موټر په شا ووت. هغه په اتل برګ شو چې په زخمي ځان لوبې کوي. زه وویرېدلم چې ما به هم ورټي. پټه شوم. هغه په موټر کې تېرېده. ما یې له کونجه دیدن وکه. له دې ځایه د متهک راډیو ته لاړم. زرګل په حویلۍ کې له تک سور کس سره خدا ی پامانی وکړه. ما ویل دا څوک و؟ زرګل له خندا شین شو. د تندي دپاسه ګنجی ځای یې وګروه. هوا یې د ننبتو غاښونو تر منځ کشه کړه:
– د یونیسیف مامور ده. پروجه راکوي. ای خبره یې؟ سروې ښودلې چې زما راډیو ټولو نه زیات اورېدونکي لري.
موږ د دفتر په دروازه ننوتلو. ما وروځې بره کش کړې:
– ښه؟ موبارک! موبارک!
– مننه مننه. چې پیسې پیدا کمه د تحقیقي رپوټونو څانګه جوړومه. رپوټونه خرڅومه. ډونرانو! بای بای!
ما د هغه تکیه کلام استعمال که:
– دقه سې!
زرګل په موسکا وویل:
– جنتي شې!
دواړو وخندل. زه په کوچ کېناستم. هغه د یاداشت کتابچه ټوله کړه. د کار مېز ته روان شو. ویې پوښتل:
– ښه نو تا چیشي وکړل خورکۍ، تا؟
– هېڅ. د شیطان تخت پیدا نشو. خو بل څه مې واورېدل. خلک فکر کوي چې ټول شیطانان ورک شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وا ! دي کنه. نو ندي ؟
– نه. يوازې هاغه لاړل چې خلکو قسم ورکړی دی. نور ټول د پېريانو حالت کې شته. بنيادمان يې نهويني.
– دقه سې !
– هو. ته امدا په راډيو کې ووايه!
– په سترګو.
– بې سترګو مشې ! بل ووايه په هر ښار کې د شيطانانو بازارونه دي. او په کابل کې د ابليس پايتخت هم دی. پيدا يې کئ! خپله پکې بازارونه جوړ کئ!
– نو چې تا پيدا نه که، خلک به يې څنګه پيدا کي ؟
– مه کوه وروره! په چا چې باور نشي هما غه ناممکنه کار کوي. قوت په فکر کې دی، نه په مټه کې.
هاخوا د شيطانانو د امنيت ببر وزير د سکروټو له کوچ څخه پاڅېد. د مټک راډيو د نوې خپرونې په باب يې ګوزارش ورکه.
ابليس د اور شراب وڅښل. تش ګيلاس يې په زوره په ميز ووهه. ويې ويل:
– اغه پرښته نده، مضره حشره ده. پټ پټ چيچل کوي.
د ټولو له خولو د شکايت ښهار وخوت. د پيشو په څېره شيطان په غاښونو لاندينۍ شونډه کېکاږله:
– په دا زړه مې لکه يخې اوبه ناسته ده. وی، وی، وی، نو !
د غټې خولې او ځوړندو شونډو والا وويل:
– اغه مرداره قواره مې بدې شي. پيکه ميکه. تووو.
ابليس لاس جيګ که. ټول غلي شول. هغه ګوته تېره ونيوله:
– ډېر مه غرتېږئ! تاسې د پرښتې د پښو خاورو ته نه رسېږئ. ټول يې کونج ته کړئ ټول.
هغوئ يو بل ته وکتل. د زمري په څېره شيطان سترګې پټې وې. کوږ ناست و. وينښ شو. ويې ويل:
– نه نه، پاچا مې يې. راباندې ګران يې. خو دا درسره نه منم. نه نه، نه منم.
هغه نشه و. ببرته ويده شو. خوره هارېې وخوت. ابليس ببرې وروځې واچولې:
– داح، نه يې مني. ويم بې شکه چې زمری دی، خو مړ زمری.
په بازارونو کې شيطانانو په زوره وخندل. ابليس غبرګه کړه:
– د اور په ذات قسم چې موږ کپې برګ شي، بيا د بوی د لاسه سا نشې اخېستی.
د خنداګانو غږلا جيګ شو. ابليس چيغه کړه:
– چوپ! چوپ!
آن د شيطانانو په بازارونو کې هم ټول غلي شول. هغه ويده کس ته بيا ګوته ونيوله:
– په تاسې کې اغه غيرتي امدا دی. لږتر لږه په خبرو کې خو مقاومت کوي.
ټول وبنګېدل. ابليس وويل:
– ستاسې د بې غورۍ نه پرښتې موږ ته داسې تاوان ورسوه چې ايچا رسولی نه و.
له اول قطار څخه د ځوړندو غوږونو شيطان په نشه حالت کې غږ که:
– عجيبه ده. دا مرږګه ام موږ ته تاوان رسولی شي. هه.
د پيشو په څېره کس مخ ور وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغې اوس زموږ کار اخیستی دی. بنیادمانو ته شیطاني کوي.
کړس کړس په خندا شو. د ځوړندو غوږونو والا وویل:
– ای! نو پرښته ولې موږ سره نه یو ځای کېږي؟
ابلیس برګ شو:
– شوده ګانوووو! له پرښتې څخه شیطان نه جوړېږي. اغه څه بنیادم نه دی.
بیا ټول غلي شول. هغه خبره وغځوله:
– بل ډول ونشوه. هارون اختطاف کئ! په بنیادمانو وهل ورکئ! او پرښتې ته یې تصویرونه ولېږئ!
د پوکاڼي په څېر د غټو غومبرو والا غږ که:
– هارون څنګه اختطاف کو؟
ابلیس بیا سترګې برګې کړې:
– تاته چل نه درځي؟ ته نو بیا خوشې لډوی یې. بدن ته ور ننوځئ! کنټرول یې په لاس کې واخلئ!
– په دې خو پوهېږم. وایم که ګونا ونکي؟
– ولې؟ مخکې یې ونکړه؟ زموږ کس ناحقه بدن ته ورننه نه وت. امغه مو اشتباه وه.
– اغه چې ډاکټر دقیق د پرښتې سره زنا ته لېږلی و؟ څه پوهیدو چې بیا وجدان ته تسلیمېږي؟
– اوهوووو، وجدان یې مړ کئ! ستاسې وظیفه څه ده؟
د ګوریلا په څېر ببر وزیر لاس جیګ که:
– زموږ ګرانه پاچا! بې غمه شه! وبه شي. ای جینۍ! واچوه! د ژوند اوبه واچوه!
نیمه بربنډې ښځې یې ګیلاس له شرابو ډک که. هغه په سر واړوه. چې ښځه تېرېدله هغه یې په نرۍ لکۍ لاسونه ښکته کش کړل.
په کړس کړس یې وخندل. ابلیس سور شو. لمبې یې وکړې. لړزنده ګوته یې وځنډله:
– ای بې غیرتو! بند! نور بند! تر اغو چې مو دوښمن ختم کړی نه وي چرس، پوډر او شراب بند.
آن د زمري په څېره ویده کس هم نېغ شو. ویې ویل:
– ولې؟ موږ خو بنیادمان نه یو چې تاوان راته وکي. ولې؟
– ولې دې سر وخوره! چې کار ته وزګار شئ! د اور د عالي ذات د سوکالۍ د پاره کنه.
ټولو یودم چرس او شراب وغورځول. لکه عسکري قطعه تیارسۍ ودرېدل. په ګډه یې غږ که:
– ځان، د اور له ذاته قوربان!
د میزان شپږمه شوه. هارون د نورستان په مرکز پارون کې میز ته ناست و. د باغ له منځه یې جیګو غرو ته کتل. لکه ورختل چې یې آرمان وي. د لېوه او پیشو په څېره دوه شیطانان ترې ګرد تاوېدل. خو چا نه لیدل. مخامخ پر شنو پلاستیکي چوکیو ملکان ناست وو. د هارون ساتونکو لوی تلوېزون پر مېز کېښود. فلم یې چالان که. هلته بنسټپالو په مظاهره کې بې ګناه خلک وهل، دکانونه یې چورول او موټر یې تخریبول. مګر د سور ږیري ملک سترګې په هارون کې وې. د څنګ کس ته وپسېد:
– دا شي پخوا ځان ته ملایکه ویله. اوس ګوره!
د سپین پکول والا خوله غوږ ته نژدې کړه:
– پیسې چا ایسته غورځولي؟
– هاو کنه. خبر شومه، لغمان کې یې د ملکانو جېبونه پړسولي. چې مونږ ته تش راغلی که ډک؟
– چیشی؟ زه خو د چا د ادې نوکر نه یمه. چې اول جانانې جېب ته نه کمه، د خدای پامان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلويزيون په سکرين کې مظاهره چيانو يوه ښځه په قمچينه وهله. هغې په چيغو ژړل. هارون ناستو کسانو ته وويل:
– ملک صيبانو! څنګه؟ شرو کوو له خيره؟
سور ځوان سرګردانه ګرځېده. ټلېفون يې له غوږ څخه نه لېرې کوه. هارون ته نژدې شو. موبايل ته يې اشاره وکړه:
– صيب لږ صبر وکئ! دوه کسه اوس رسېږي.
له ملکانو څخه د سپين پکول والا غږ که:
– څو اغئ راځي د ناستو کار وکئ!
هارون سور ځوان ته سترګې واړولې. هغه پاکټونه وويشل. شيطانانو يو بل ته وکتل. د پيشو غوندې د ګرد مخ والا وويل:
– بوينو! خو ووايئ! رشوت دی که خيرات؟
د لېوه په شکل شيطان وخندل:
– ههههه د عقل ټوپکه! په سياست کې خيرات نشته.
– کېنه ټرو! ته د عقل راکټې ولې څه؟
وروستي کسان هم راغلل. سورځوان د پيسو د پاکټونو وېش ختم که. پرته له هارونه د نورو په ټټر کې تورې سورې پيدا شوې.
خو شيطانان دده ټټر ته منتظر وو. يونيم ملک پيسې له پاکټه وويستلې. ويې شمېرلې. هارون پاڅېد. ويې ويل:
– د ښايسته او سمسور نورستان شريفو مشرانو اسلام عليکم.
ملکانو په موسکا سرونه وخوځول. د وعليکم شورپورته شو. هارون مخکې لاړ:
– مونږ راغلي يو چې هېواد له په خدمت کې ستاسې قدرمنو ملاتړ ولرو. تاسې پوهېږئ چې زمونږ هېواد تر نورو ډېر شاته پاتې.
يو علت يې د ټولنې د نيمې برخې فلجوالی دی. ښځې يادومه. تاسې فکر وکئ! ښځې خو اسې ام د کوره بهر کار نه کوي. پاتې
شول ۵۰٪ نارينه. په اغو کې تقريبن ۲۰٪ ماشومان دي. لا به زيات وي. لږ تر لږه ۱۰٪ زاړه دي. پاتې شوه ۲۰٪ ځوانان. په اغو
کې ۱۰٪ بې کاره دي. د کټې والا يوازې ۱۰٪ لرو. او څټې يې ۱۰۰٪. نو د خلکو جوند به بلا ته ښه شي؟
ملکانو چکچکې وکړې. سور ږيري غږ که:
– بيخي دې د نښې منځ وويشت ولا.
د سپين پکول والا غبرګه کړه:
– خير ويسې! ايله مې اوس مغز کار وکه.
هارون خوښ و چې خبرو يې په خلکو اغېز وکه. د سپين پکول والا په جېب لاس کېښود. وپسېد:
– اخ جانانې قوربان شم. دا زړه مې پې تود دی. ای! دا کابلي کمقل خبر ندی. دلته سړي ناست وي، ښځې کار کوي.
ملکانو ځانونه ټينګ کړل چې پخ نه وهي. هارون ورغوي وسولول. خبره يې وغځوله:
– نو درنو مشرانو! که زمونږ ښځو تعليم کړی و ۱۰٪ به اغو کار کوه. لږ به ښه شوي وو. خيرات ته به ناست نه وو. خو ښسټپال مو
کله پرېدي؟ د دروغو دلايل راوړي، جونې خو پرېده، چې اين الکان له تعليمه وباسي. پوهېږئ ولې؟ خبره دا ده چې که چا تعليم
وکه بيا نو ددوئ حيثيت ورله مالومېږي. ځکه خو تبليغ کوي چې په مکتب کې ښځې بد اخلاقه کېږي. مګر په دې سترګې پټوي
چې د اخلاقي فساد ګراف په بې سوادو کې تر باسوادو جيګ دی.
خلکو يو بل ته وکتل. سور ږيری وبنګېد:
– دا ګراف يې چيشی وويلې؟
د سپين پکول والا په خوله لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورو! ورو! ښځې ښيي چې مکتب يې ويلی نه دی.
– ښاااااا! ياني ستا ښځه ستاګراف دی. زما ښځه زماګراف.
د سپين پکول والا يخ وهل. د هارون غږ غلی که:
– بل طرف ته مترقي غور ځنګ دی. مونږ دادی تاسې راټول کړي يئ. څو په خپلو لورګانو تعليم وکئ. د تشويق دپاره مو پيسې درکړې. مونږ سره ستاسې د هوساينې غم دی. که تاسې هم مونږ سره ودرېږئ دا کومکونه به لا زيات شي.
خلکو غږ که چې ولاړ يو. لېوه شکله شيطان مخ خپل ملګري ته که:
– آفرين! آفرين! څنګه په مهارت دروغ وايي. خلک مفتخواره بلدوي. په رشوت رايه غواړي.
د هارون په ټټر کې توره سوړه ښکاره شوه. لېوه شکله شيطان ورته کړس کړس وخندل. پيشو شکله هغه ټېل وهه چې خندا پرېده، ننوځه! شيطان داخل شو. هارون ورېږدېد. خپل ګرېوان ته يې وکتل. لکه په ټټر کې چې يې تودوخه احساس کړې وي. د سترګو ګاټې يې دوه شول. لکه دوه سيکې چې سر په سر پرتې وي. هارون يودم وخندل:
– ای يارانو ای! چرس وهئ! شراب سکئ! چې په جنت کې حرام ندي دلته ولې حرام وي؟ هههههها.
ملګرو يې په غټو غټو يو بل ته وکتل. ملکانو هرررر وخندل. خو د سپين پکول والا برګ شو:
– وستاذه! د شرابو نوم ماخله! کافر کېږې.
– هههههه. ای پکول ماما! اغه په جنت کې چې پکې لامبي، اغه به نو ټول زنديقان وي، آ؟
ملکانو بيا په زوره وخندل! سور ځوان هارون ته په غوږ کې وبنګېد. هغه ټېل وهه:
– پرېده مړه! ما کله ورانه خبره کړې؟ جوند خو دی د عيش و نوش دپاره. ههههههها
ملګرو يې له لاسه کش که چې کېنه. مګر هارون غوښتل وغږېږي. بالاخره يې په زوره کېنوه. غونډه يې په نيمه کې ختمه اعلان کړه. ملکان په خندا روان شول. د هارون له ټټر څخه لېوه شکله شيطان سر راووېست. پيشو شکله شيطان ته يې کړ:
– اوس نو پرښته مرداره په ګوتو راغله. هاغه څه به کوي چې موږ يې غواړو.
د ميزان په نهمه ډله ښځې په کراچيو راتاوې وې. ماشومانو ته يې جامې کتلې. ساجده په غوچما غوچ کې تر پُلې باغې عمومي لاړه. بېرته راوګرځېدله. د غاښونو د روغتون پر دېوال جامو ته ځيروه. پخې ښځې ټېل وهله چې لاره پرېده. دا برګه شوه. ښځه وبنګېدله، لاړه. ساجدې زرزې سترګې د سېړښا هوټل ته ونيولې. اسويلی يې وخوت. په چورت کې يې د مخابراتو د وزارت جيګ تعمير ته وکتل. بيا تر پله لاړه، بېرته راغله. يو هزاره هلک په خپله لهجه وپوښتل:
– خورې! څه شي پسې سرګردانه يې؟ ماته ووايه!
پخوا به ساجدې هم هزاره ګۍ لهجه کوله. خو اوس يې ټنډه تروه وه. په پښتو يې جواب ورکه:
– کرار دې پر ځای کښېنه! قومو.
هزاره هلک پوه شو چې د ټيټې پزې له امله يې وربانديې اشتباه کړې. هغه هم پښتو ته شو:
– ولې په قارېږې؟ زه کومک کوم.
– ضرورت نسته.
هلک سترګې د ځنګ ملګري ته واړولې. په دري ژبه وبنګېد «لېونۍ ده» ملګري يې برګ د سمال تر غاړې تاو که. سترګه يې ووهله، روان شو. ساجدې ته غوږ کې وپسېد «څو اخلې؟» هغې کاږه وکتل. ځوان موسکی و. ساجدې ترې فاصله ونيوله. هزاره هلک له لېرې خندل. د سمال والا ځوان بيا نژدې ورغی. وبنګېد «ډارېږه مه! پوليس نه يم» ساجده برګه شوه:
– چيشي دې؟ ځغله موردار خوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو پام واوښت. دسمال والا ځوان سترګې ټېرې کړې:

– ای! بي بي بي مه کېږه! ستا په شان ښځې مالومې دي. ځه ورکېږه! که نه پولیس خبروم!

هلته پرسرک پولیس روان و. ساجدې ورنارې کړې:

– پولیس ماما! ای پولیس ماما! دلته راسه! دغه الک ما ځوروي.

د ځوان سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. پولیس راوګرځېد. ویې پوښتل چې ولې؟ د ځوان ژبه ټکنۍ شوه:

– دا، دا یو سات شو دلته ګرځي. غله ده. ما ویلې ددې ځای نه ځه!

– هئ ګونګ سې! زه یوچاته منتظره یم. پولیس ماما! درواغ وایي. بدې خبرې یې راته وکړې.

پولیس ځوان ټېل وهه:

– سړی شه ګوره! بیا دې د تورو تمبو شاته اچومه!

ځوان خړې سترګې خپل ځای ته لاړ. هزاره هلک له خندا شین و. ساجدې ساعت ته وکتل. نهه نیمې بجې وې. له سرکه واوښتله.

د سپړنا هوټل په کونج کې ودرېدله. دا مهال زه راووتلم. غوښتل مې ټکسي ته ننوځم. د ساجدې غږ مې واورېد:

– ای ای پرښتې! صبر صبر! ودرېږه!

زه پښه نیولې شوم. ساجده په منډه ورسېدله. بې له سلامه یې وپوښتل:

– ژر وایه! هارون چېرې دئ؟

– جنتي شې! ته خو خبره یې چې لغمان ته تللی.

– هی سترګې دې خاورې سه! آخو بېرته رالئ. وایه وایه! چېرې دې پټ کړی؟

– څه شی؟ کله راغی؟ زه یې ولې پټ کم؟

ساجدې له ستوني ونیولم. زور یې که. زه شاته لاړم. ساجدې لاندینۍ غټه شونډه وچیچله:

– په مکارۍ خلاصیدی نسې. حتمن دې درې ورځې چېرې ترلی دئ. ژر وایه!

– جنتي شې! ستونی پرېده! ما ندی لیدلی.

خلکو د زرنګار پارک له څنګه کتل. زموږ جنګ ته له خندا شنه وو. پر سرک یو موټر سست شو. بل شاته ډیکه ورکړه. دواړه کېوتل. یو بل یې ملامتوه. دلته ساجدې زما په ستوني زور کوه. د هوټل ساتونکی راغی. هغه یې له لاسه کشه کړه:

– ای خو شې که! څه شور دې جوړ کړی؟ ته خو سمه شیشکه یې.

زموږ دواړو سا سوزېدله. ساجده روانه شوه. په تګ کې یې شاته وکتل:

– ای ای درواغجنې! شه یې واوره! که یې ایله نکې اریضه درباندې کوم.

ما په چورت کې ورپسې کتل. دومره پوه شوم چې درې ورځې کېږي هارون ورک دی. معلومه نه وه چې پولیسو نیولی؟ موټر وهلی؟ په کوم کار پسې تللی بېرته راغلی نه دی؟ که ابلیس کوم کار کړی؟ سودا مې شوه. سیخ د هارون دفتر ته لاړم. هلته ژوند عادي روان و. د نجونو یوې ډلې په دهلېز کې ټوکې کولې. خندل یې. زه ورغلم:

– جنتي شئ! هارون مې په کار دی؟ د ارتباطاتو رییس.

فیشني نجلۍ ټیټ او پاس وکتل. په نازیې شنې سترګې ورپولې. زما د نرم غږ پېښې یې وکړې:

– جنتي شې! اغه خو تا لېونی که. زموږ د ښې دې ام وباسه.

خورلڼو یې کړس کړس وخندل. زه ایله او س پوه شوم چې څه ډول غږېږم. ټیټکۍ نجلۍ خپله ملګرې چونډې کړه. وپسېدله «ورکه شه! تا پورې څه؟ جواب ورکه!» هغې بیا مخ ما ته راوګرځوه. په هماغه انداز خو د خفګان په تمثیل یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الا تورۍ! ریس صیب دا درې ورځې نه ښکاري. چې اغې دونیا ته په غیر قانوني لارو مهاجر شوی نه وي.
بیا د نجونو د خندا شور فضا ونیوله. زه خفه نه شوم. پوهېدم چې افغانان هره ورځ له دردوونکو پېښو سره مخ کېږي. زړه یې د زغملو زور نه لري. نو په خندا یې تېروي. ما بیا نجلۍ ته وکتل:
– ریس صیب ویلي ندي چې ولې نه راځي؟
نجلۍ مخ مړاوی که. له ساړه اسویلي سره یې وویل:
– الا کاش چې ماته یې د زړه راز ویلی. په زیارتونو به مې نذرونه ویشلي وو.
بیا په دهلېز کې د زورورې خندا انګازې شوې. یو سړي غږ که چې موږ کار ته پرېدئ که نه؟ چاغه نجلۍ ما ته نزدې شوه:
– خورې! ریس صیب چې کله نه راځي وایي. دا وار یې ندي ویلي.
زه روانه شوم. په فکر کې مې رنګارنګ خبرې ګرځېدلې. خو ډېر مې زړه ویل که ورک وي نو بنسټپالو به اختطاف کړی وي.
مټک راډیو ته لاړم. په سټډیو کې یو ازې نو کریوال پاتې و. زه د زرګل دفتر ته ننوتلم. ما ویل:
– وروره! د هارون نه خبر یې؟
زرګل د مرکو د ثبت په وسیلې کې بېټرۍ اچولې. تېز وغږېد:
– بې وفا انډیوال؟ اغه ما نه خفه ده. ټلېفون ته مې جواب نه وایي.
– جنتي شې! هغه ورک دی.
زرګل ورې ګردې سترګې پورته کړې. په شونډو یې د شوخۍ موسکا وګرځېدله. سټډیو ته په تګ کې وبنګېد «دقه سې» نوکریوال ته یې د ثبت وسیله ورکړه. ویل ددې نه مرکه واخله! ایډیټ یې که! بیا یې خپره که! بېرته په موسکا راغی:
– ښه تا ویلې ټیکټر ورک ده؟ ټوقې مه کو! څنګه ورک ده؟
– ورک څنګه وي؟
– نا، که دسې وه غفور کاکا خامخا خبرولمه. چې ساجدې کومه کانه کړې نه وي. ټیکټر پې ډېر ګرم ده.
– نه، هغه داسې جینۍ نده.
– دقه سې! ستا زړه پاک ده. هرڅوک درته ځان غوندې ښکاري.
– جنتي شې! اغه ورسره مینه لري.
– د اینسانانو مینه ده کنه. په وړه خبره کرکه شي.
هغه اول هارون بیا غفور ماما ته ټلیفون وکه. ویل چورت مه وهه! ټلېفونونه یې اتتن نه ورکوي. ټول چېرته په چکر تللي.
سبا سهار د هارون د کور دروازه خلاصه وه. خوریانو یې د تاکونو تر چېلې لاندې موټرکان ځغلول. خوباني ترور په برنډه کې لوبیا پاکوله. غفور ماما په پټي کې بېل وهه. د کوم خفګان څرک نه ښکارېده. ما سلام واچوه. ماشومانو دروازې ته رامنډه کړه.
غفور ماما بېل وهل ودرول. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. د خوباني ترور د مخ ګونجې زیاتې شوې. ویې پوښتل:
– مونږ سره دې څه کار دی؟
– جنتي شې ترورې! ما اورېدلي چې هارون...
– چې هاروني مې ورک دی. زړه دې ناړامه شو. تپوس له یې رالې. ندی ورک. زړه دې آرامه شو؟ څه نو په مخه دې ښه!
ما شیطان ولید. سر یې د وزګړي و. د هغې څنګ ته راغی. زما د تندي راټولېدو ته د خوباني ترور پام و. ویې ویل:
– سترګې مه ستومانه کوه! په کاله کې نیشته.
– جنتي شې ترورې! چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه يې کوې؟
– د ټولو سودا ده چې څه پې شوي نه وي.
– دا ټول څوک دي؟ څه ورله ووايه هارونی مې روغ و جوړ دی!
– وی، ساجدې نو ولې دا سې وويل؟
– اغه لېونی ده. نا، زوی زما دی. تاسې پورې څمڅې لنډه ده، ښا؟
اتل غږ که:
– ماما مې ويلې چرته ځمه. غم مه کوئ! هاو.
شيطان موسکی و. د اتل خبرې ته يې سر وخوځوه. زما بيا اندېښنه شوه. زلما غبرګه کړه:
– د بابا موبايل يې ام چرته پټ کړی دی. هاو.
شيطان لاسونه واز او سر کوږ که. ګواکې دا سې غورې دي. خوبانې ترور په ماشومانو سترګې برګې کړې:
– غلي شئ ټکانچوانو! ځئ! د غټانو خبرو کې مه ګډېږئ!
ماشومان لږ شاته شول. ما وپوښتل:
– ترورې! ولې يې پټوئ؟
اتل ترابې مخکې جواب راکه:
– ماما مې ويلې چاله مه وايئ!
– جنتي شې! بل څوک ورسره و؟
زلما غږ که:
– نا، بل څوک نه و. ځان سره يې خبرې کولې.
ما ويل «ښه ښه فيشني نجلی ځکه ويل چې تا لېونی که» غفور ماما راغی. ماشومان يې ټېل وهل:
– ځئ! ځئ! خوشې خوشې مه غږېږئ!
زلما برګه شوه:
– ما وليده. ستا خو سترګې نه وينې.
د غفور ماما مخ وپړسېد. خوله يې د کوټې په لور ونيوله:
– عايشې! چرته ورکه يې؟ دا بچي دې وله! اوس يې درله وامه!
عايشه په منډه راغله. ماشومان يې بوتلل. ما ويل:
– ای ماما! سمه خبره وکئ! چې هارون بيا په بلا وانه وړي.
خوبانه ترور وبنګېدله «ګونګه شې په دا بې خيره خوله!» شيطان اشاره وکړه چې سمه خبره کوي. غفور ماما برګ شو:
– څه جينۍ! دسې خبره نيشته. وړکيان دي. د ځانه خبرې باسي.
– جنتي شې ماما! موږ يې بايد پيدا کو.
– نا، ستا مقصد څه دی؟ ماله دا وايه!
– زما مقصد؟ د بدبختۍ نه د هارون ساتل.
– بدبختي چرته ده؟ او ته يې څوک؟
زه غلې شوم. غفور ماما وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته چې پیدا شوې یې مونږ په غم ککړ یو. پرېدې مو که نه؟
ما سترګې ښکته واچولې. خوباني ترور غږ که:
– دونه چې وارخطا یې څه ښار د ناولو سړو ډک دی. د خدایه تا غوندې جونې غواړې.
زه له شرمه تکه سره واوښتلم. خدای پاماني مې وکړه. دې کې مې موبایل وچونګېد. د هارون تصویر راغی. وېښتان یې ګډوډ وو. د مخ د پړسوب له امله یې یوه سترګه نه ښکارېدله. پر شکېدلو جامو یې د وینو چاپونه لیدل کېدل. دېوال ته کوږ ناست و. ژړل یې. په ما سر وګرځېد. سترګې مې ډکې شوې. مخ مې خوباني ترور ته که. بېرته مې خوله ونیوله «نه نه. دوئ به له خفګانه مړه شي» د حویلۍ په دېوال بل شیطان ننوت. سر یې د بیزو و. موسکی شو. ما په زړه کې وویل «دا شیطانان د هارون نه خبر دي. باید په څه چل تې معلومات واخلم. څه چل وکم؟ څه وکم؟ څه...» ناڅاپه د مولانا وسله وال لکه سېل ننوتل. زه یې کشه کړم. د چرګ کټکټاک وخوت. اتل او زلما په کړکۍ کې وژړل. ما له دواړو مشرانو کمک وغوښت. خوباني ترور په وسله والو غږ که:
– خیر ویسئ بچیانو! ددې بلا نه مو خلاص کئ!
د مولانا مېلمستون د ډاکټر دقیق تر هغه هم مجلل و. زینتي بوټو، مرمرینو لارو، وړو وړو فوارو، په چمن پټو غونډیو او له زانګېدونکو چوکیو سره سپینو څپرو د سړي پام اړوه. مولانا په جالۍ خولۍ کې د سپینې ودانۍ مخ ته ولاړ و. ماته یې غاښونه وچیچل. موبایل یې غوږ ته ونیو:
– ای د الله له حقانیته مونکره! څنګه سو؟ پتاسکه مې درچخه والوزوله که نه؟
هلته ډاکټر دقیق وخندل:
– کېنه بچو! تا سره خو ام نده.
– ما چخه ده. لکه پېروی مې مخ ته ولاړه ده. هی خدای شرمولیه! ته ما ته په هر ډګر کې ماته راکوې، ته؟
د ډاکټر دقیق غږ بدل شو:
– ګوره ای! د اغې تا غوندې ببره ګوریلا نه خوښېږي. اغه چې څنګه نازکه ده، دغسې یې فطرت ام نازک دی.
– خوسې خوسې مه کړتېږه! ته ښځې نه پېژنې. تا غوندې څټلي ورته همجنسه ښکارې هههههه.
– څه بچو! یوه یا دوه ورځې به مېلمنه وي. خیال یې ساته! زما امانت دی.
– هههههد غریبۍ دې ببخ شین سي! د غړکې کوچ خو نه رسي، اغه تروې ام غنیمت ده.
– ای ای ګوریلا! لاس ور نه وړې ګوره!
مولانا غړمب غړمب وخندل. ټلیفون یې بند که. ما په زړه کې ویل «دوئ څوک دي؟ افغان بنیادم خو د خپل ناموس په هکله داسې نه غږېږي» مولانا سپینه جالۍ له ګنجي سر څخه واخېستله. مخ یې ما ته که:
– الته را چخه ولې وتښتېدلې؟
– مجبوره وم. ماته په چمن کې خلک منتظر وو.
– څې ما سره څوک سم نه ځي تا غوندې به په تېږو ویشتل کېږي.
زما په جېب کې موبایل ورېږدېده. غږ یې بند و. وو پرېدلم چې را څخه وایې نه خلي. مولانا وویل:
– زه خو غلی ناست و مه. تا خپله ویلې ما وباسه در سره واده کو مه.
– زه مجبوره وم.
– مجبوره وم، مجبوره وم، احمقې؟ ما دا دونه زیامت د چا دپاره وباسه؟ ټو کې دي؟
هغه مخ خپلو کسانو ته کړ:
– تیاره یې کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو زه پينځو پهلوانو ښځو ته وسپارلم. هغوئ پر تخت سملولم. ما زور وهه چې ځان خلاص کم:

– دا څه کوئ؟ وه دا څه دي؟

ښځو زما لاسونه د تخت په پښو پسې وتړل. رسۍ يې زما پر خېټه له ټول تخت څخه څو ځله تاوه کړه. ما زارۍ کولې چې خوشې مې کئ! يخې ښځې وويل:

– وه! د نامه نه کته خوشې يې کنه. نور څه غواړې؟

ټولو کړس کړس وخندل. ما وژړل:

– خدای ته وګورئ! تاسې خو ښځې يئ. پوهېږئ. زما هغه ندی خوښ.

– غلې! ستا به سل خوښېږي، سلو سره واده کی؟ دلته خوښه مښه نشته. تقدير چلېږي.

هغوئ ووتلې. مولانا په دروازه کې ځرګند شو. تندی يې ورين و. لانده لستوڼي يې کش کړل. په لمانځه ودرېد. څلور رکعته يې وکړل. چوست تخت ته را وخوت. تور واسکټ يې وواېست. بېره ږيره يې ورپېدله:

– دا مې نفلونه وکړل. څې الله رب العزت زما او ستا په زړه کې د يو بل سره مينه واچوي.

ما زورونه وهل. يوازې معجزې بچولی شوم. مولانا له پاسه زما سيل کوه. شونډې يې وچيچلې. سر يې وښنډه:

– هئ د قدرتونو دې جار سمه. څې په کوم قلم دې جوړه کړې ده؟

بيا يې مخ په قبله لاسونه لپه کړل. په غږ يې وويل:

– يا الله! زه ددې سره پسته نيکاح ترمه. وعده ده. خو اول کوروالي کومه. چې بيا ونه تښتي. ته دا وړه ګونا موږ ته وبښه!

زما سترګې رډې رډې راووتلې. په ډک ستوني مې غږ که:

– ځان مه غولوه! زنا کبيره ګونا ده. او ما پرېده! زه هغسې نه يم چې ته فکر کوې.

مولانا زما شونډو ته ځير و. کميس يې وواېست. چاغ او ببر ځان يې ښکاره شو. ټليفون وترنګېد. مولانا بند که. پر ما راټيټ شو. ټليفون بيا وترنګېد. هغه غاښونه وچيچل. د بندولو تنۍ يې بيا ووهله. دريم ځل يې واخېست. چيغه يې کړه:

– څوک يې احمقه؟ اجل دې راغلی ده؟

يودم يې څېره بدله او غږ ټيټ شو:

– خبريالان؟... پوليس امورسره دي؟ څه خبره ده؟... يوټن پوډر؟ زما په مېلمستون کې؟ ... دا څه بد کوي؟... د ډاکټر دقيق کار ده... ته يې لږ وځنډوه!

هغه جالۍ خولۍ په ګنجي سر کشه کړه. چټک يې کميس واغوست. زه يې هم خلاصه کړم. ګوته يې وښنډله:

– خوسې خوسې به نه کړتېږې! داسې به ښيې څې دې جي کې خوشاله يې! که دې سونګ کړی و وزنم دې.

ډله ډله خبريالان او پوليس مېلمستون ته راغلل. مولانا قوماندان ته وپسېد:

– الکه دا چی سو؟

قوماندان مخ مړاوی که:

– ايڅ نه کېدل. ټوله دونيا خبره شوه. پوډر چېرته دي چې اغه ځای تلاشي نه کو؟

– نسته. دروغ دي.

– ښه نو ولې تشويش کوې؟ ته به يې ګورې چې زه اوس خبريالان څنګه سپکوم؟

ما او زرګل پينځه پهلواني ښځې د رسنيو مخ ته د شاهدانو په توګه ودرولې. ومې ويل چې له مولانا صاحب سره د سولې په باب غږېدو ته راغلی وم. ښځو سرونه وخوځول. مولانا تريو شو. د کمرو مخونه ور واوښتل. هغه له مجبوريته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ الحمدلله سولې ته کار کوو. دوښمن د سيسې جوړوي. حکومت دې د سيسه کار ته جزا ورکي! که نه، خير به يې نه وي.
زرګل ماته موسکی شو. ټول پوليس تش لاس د کمرو مخې ته ودرېدل. قوماندان ميکروفونونو ته خوله نږدې کړه:
– دلته خو پوډر موډر نشته. چې تاسې خبريالان د دروغو آوازې ولې اچوئ؟ که څوک پيسې درکوي؟ ښه د مولانا صيب د شخصيت سپکاوی به څنګه شي؟ پوليس ام سرګردانه. موږ به مالوموو چې چا دا آوازه اچولې؟ بيا اغه پوېږي، قانون.
خبريالانو خپل مايکونه او کمرې ټولې کړې. زه هم ورسره روانه شوم. مولانا زېړې زېړې کتل. په لاره کې زرګل راته وويل:
– ستا مسېج مې وخته ليدلی و. ما يوازې چيشی کولی شول؟ بس دغه کار مې وکه. لېږ ناوخته شو.
– جنتي شې! ستا دا احسان به زه کله هم هېر نه کم.
– دقه سې! ورور نو چيشته وي؟
– لوګی دې شم وروره!
ما په موبايل کې نېټه وکتله. د ميزان لسمه وه. په زړه کې مې وويل «اته ورځې پس به زه او هارون سا اخېستلی نه شو. په بېلابېلو قبرو کې به پراته يو. هرڅه به ختم شي. نه به مينه وي، نه مينې ته د رسېدو هڅې» ترنګ شو موبايل ته د هارون بل تصوير راغی. شايې تغمې تغمې وه. ما ورکتلی نه شول. زرګل ته مې هم ونه ښود. ګټه يې نه لرله. يوازې به ځورېدلی و. زه سيخ د هارون کوڅې ته لاړم. له لېرې مې ځار کوه. تېزا و يخ شمال له پاخه سرکه نری دوړه والوزوله. شېبه پس مې يو شيطان وليد. د فيل په شان خرطوم يې جيګ ونيو. غوږونه يې لکه چجونه وښورول. د فيل رمباړه يې وباسله. له کورونو څخه شيطانان ووتل. راپورې يې ورکه. بېرته ننوتل. هغه روان شو. زه تېزه ورغلم. اول مې ښه ژوره سا واخېستله. بيا مې په آرامه غږ که:
– ای شيطانه! اورې؟
هغه غوږونه څک او خرطوم سيخ که. زما په ليدو بېرته آرام شو:
– تو لانت! ما ويل چې بنيادم مې څنګهويني؟ ويش ويش! ستا حال تر بنيادمانو بتر دی. هرڅه وينې خو هېڅ کولی نشې.
ما اورېدلي وو که دښمن ځوروې نو ځان خوشحاله وښيبه. د بې باکه ځوانانو په شان مې وخندل:
– هاهاهاها! که بل څوک باتې وولې يوه خبره. ته بېرا خو غلی کېنه!
د شيطان تندی تريو شو. په آسمان کې ورېځو ته په کتو يې حرکت وکه. زه ورپسې شوم. ما ويل:
– زه خبره يم. شيطانان څلور ډوله دي. زبرځواک شيطان يوازې ابليس دی. هغه ملکونه، نژادونه او دينونه په بدی اړوي. جيګپوړي شيطانان اميران او وزيران دي. هغوئ مذهبونه، قومونه او ګوندونه سره جنګوي. منځپوړي دا ټيټ چارواکي دي. دوه ډلي، دوه کورنۍ او دوه کسه په دښمنۍ کې اچوي. او تا غوندې ناکاره شيطانان هېڅ کولی نشي. يوازې خلک ځاري بس.
د هغه سترګې تېرې شوې. ودرېد. مخ يې راواړوه. په خندا يې وويل:
– ټرت! موږ څه بنيادمان نه يو چې ځان يو په بل بر وبولو. د اور په عالي ذات کې هر يو محترم دی.
– هههه بالکل بالکل. په خوله ځان غټ ښودل هم بد کار نه دی. تسلي خو کېږي.
د شيطان بدن داسې سور شو لکه سکروټه چې شمال ووهي. ويې ويل:
– له مردارې خولې مرداري خبرې وځي!
دخپلې اوږې پټۍ يې وښودله:
– سترګې دې نشته؟
– وينم يې. ځکه وايم.
– بد دې وکړه! دا د منځپوړي چارواکي نښه ده. پوه شوې؟ بنيادمان لکه سپي جنګولی شم، هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هههه، هیله کوم جناب. ما غولولی نشي.

شیطان برګ شو:

– غلي مردار مخي! څارګر دننه په حویلیو کې دي. زه هیئت یم.

– اوهوهوهوهو. مزدور او دومره غرور؟ څه خیر. وله وله! په باټو خرچه نه راځي.

یو کس تېرېده. ما داسې وښودله چې په موبایل کې غږېږم. شیطان له بیا روانېدو سره وویل:

– تاته نور څه پاتې دي؟ امدا ډېتې کوه! ټرن چایبره! هههههه.

– هههه، څه څه! دوړه باسه دوړه! ناکاره شی یې. که منځپوړی وې دستې دې ثابتوله.

شیطان ودرېد. ټول بدن یې لمبې وکړې. شاوخوا یې سترګې وګرځولې. غاښونه یې وچیچل:

– اوغه عمومي سرک ته نژدې د بزازۍ دوکان وینې؟ اغو کسانو ته ګوره!

شیطان د فیل په شان سر وښوروه، وغرمبید. حرکت یې وکه. زه ورپسې ورو ورو وخوځېدم. شیطان د دواړو کسانو خبرو ته غوږ ونیو. سوربرېتي دکاندار ټوکر تاووه. په خوند خوند یې کیسه کوله:

– ویم چې دا خوله یې خلاصه کړه، او شړک، په دا مخ.

دواړو کټ کټ وخندل. ډنګر دکاندار په اوږه ډیکه ورکړه:

– یره نثاریه، ته دغسې شی یې کنه.

– بس مازغه دي. کله کله شاټ شي.

– او اغه بېچاره ستا د لور صفت کوه.

– ماته څه مالومه وه؟

– خبره په حوصله کې ده کنه. ته لکه پیطرول یودم اوراخلې.

– هههه دا سپېړه چې مې ورخوشې کړه، بدل غاښونه یې واااالوتل. خوله یې لکه بې دروازې بوساړه.

دواړو په زوره زوره وخندل. زه په فاصله کې ودرېدلم. شیطان د هغوئ خبرو ته ځیر و. ډنګر سړي وویل:

– ښه و چې زر په خپلې غلطۍ پوی شوې. عذر دې وکه. که نه، تانه یې بوساړه جوړوله. ښه وریندار څنګه ده وریندار؟

– ښه ده. ای خیر ویسې! که ته په واده کې نه وې اغه مړه وه.

– ته دا خبرې پرېده!

– ولې پرېده؟ لوی کار دې وکه. وایې د خیرات په ورځ د غریب غوا ورکه وې. زما موبایل کار نه کوه.

– هو. زنګونه وهه، تالار لټوه، ته ورک وې. وریندار مې موټر ته واچوله. ډاکټرې دستې ستن ولګوله. فشار یې ښه شو.

– ومې ویلې چې ډېره ونه خورې! ډوډۍ که د بل ده خېټه خو دې خپل ده.

– ههههه اغه او غوښه ازلي میینان دي. یره په خوب کې به ام وایې غوښه غوښه، غوښه غوښه.

سوربرېتي په خندا تایید کړه. شیطان د دېوال پناه په هډور انسان بدل شو. راغی. ډنګر سړي ته یې کلکه غېږه ورکړه:

– ای ناځوانه! بېخي ورک ورک یې. بس دوکان دی او کور. خلاص!

سړي په غټو غټو کتل. چورت یې وهه چې دا څوک دی؟ خو شیطان د کورنۍ او بچیانو پوښتنه وکړه. ویې ویل:

– یره ډېر وران یې. اغه ستا کیسه چې مې یاد ېږي ټوله ورځ خاندم.

نثار په سرو برېتونو کې موسکی موسکی کېده. مګر د ملګري یې له حیرانتیا خوله وازه وه. ویې پوښتل:

– زه وروره پوه نشومه. کومه کیسه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ اغه د انډيوال ښځه چې دې د مريضۍ په بانه بيولې وه. هی خدای وهليه!

د نثار خوله وازه شوه. ملګري ته يې وکتل. په زوره يې وخندل:

–آاااا! اوهوهوهوهوووووو...

خو ډنګر سړی شيطان ته برګ شو:

–آ؟ ته څه لګيا يې؟ د کوم انډيوال؟

– ولې؟ اغه د واده په ورځ کنه. تا ويلې نثار دی که قهار دی؟

سوربرېتی نثار ايله اوس پوه شو. سترګې يې يو دم رډې رډې راووتلې. مخ يې لا سور شو:

– څه شی، څه شی؟

ډنګر ملګري يې ژر وويل:

– دا، دا، په خدای چې دا دروغ وايي. زه دا ښځې پېژنم نه.

نثار چيغه کړه:

– نو د واده نه څه خبر شو؟ د اغې د مريضۍ نه څه خبر شو؟

ډنګر سړي د دې پوښتنو جواب نه درلود. خوله يې تاوه راتاوه کړه:

– زه نه پوهېږمه. څه خبر يمه. خو قسم چې دروغ وايي.

نثار په فلزي متر پسې منډه کړه. له ډنګر سړي لاره ورکه وه. شيطان په وازو سترګو کله يو کله بل ته کتل. لکه په خپله خبره چې پښېمان وي. ويې ويل:

– وی، اغه انډيوال دې دا دی؟ ډېر وبښه!

سړی شيطان ته برګ شو. دې کې نثار د فلزي متر شرک ورکه. ډنګر له درده اخ که. د ملګري لاسونه يې کلک ونيول. خلک ټول شول. شيطان په غرور ما ته وکتل. ما يې مټه ونيوله. په دکاندارانو مې غږ که:

– ای ماما! تاسې صبر! صبر! دا دروغ وايي. په جنګ مو اچوي.

شيطان هک پک شو. نثار زور وهه چې له خلکو ځان خلاص کې. ويې ويل:

– ټکي په ټکي رښتيا وايي. په خدای که يې ژوندی پرېږدم!

– جنتي شې! دا شيطان دی. سترګو ته يې ګوره!

ما د شيطان تورې عينکې لېرې کړې. د ډنګر سړي سا سوزېدله. زما خبره يې غبرګه کړه:

– هو کنه هو. امدا دی. ما اغه بله ورځ يو ته قسم ورکه.

دکاندار زړه نازړه شو. په شک يې کتل. اوس د ټولو خلکو مخونه موږ ته وو. شيطان د لاس خوشې کولو کوشش وکه. ما هغه د اوږد دېوال څنګ ته بوت چې خلک خبرې وانه وري. په موبايل کې مې تصوير وښود. وپسېدم:

– وايه! هارون چېرته دی؟

شيطان مخ مړاوی که:

– تا ماسره چل وکه. پرښته خو خلک نه غولوي.

– زه اوس بنيادم يم. بنيادم هره نخره کوي.

– نه، نېک بنيادم هم څوک نه غولوي. هيله کوم. لاس مې خوشې که!

– ډېر مه کړتېږه! د پوښتنې جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه د هارون نه خبر نه یم. باور وکه!
– ښه خبر یې!
– چې خبر وم په خدای چې ویل مې. دا دی ستا په هکله چې څه فیصلې شوي درته وایم.
هغه د ابلیس د تخت په لوی تالار کې د مجلسونو معلومات راکړل. خو د هارون له پېښې یې ځان ناخبره وښود. مانه منله:
– خبر یې. اوس قرآن راوړم. ستا مخ ته یې تر هغو نیسم چې اقرار وکې.
د شیطان سترګې له اوښکو ډکې شوې:
– زړه دې نو! زه که هرڅه ووایم ته یې نه منې.
ما ته عجیبه وه «شیطانان خو نه ژاړي. د هغوئ زړونه سخت وي» سوربرېتي تشار لاهم د ځان خلاصولو لپاره لړ لړ زور وهه. مګر سترګې یې په شیطان کې وې. ما د هغه ډنګر ملګري ته غږ که:
– ای ماما جنتي شې! د هاغه جومات نه قرآن شریف را اوړه!
سرې په منډه لاړ او په منډه راغی. شیطان له قرآن څخه مخ تا ووه. ما کلک ونیو. هغه لکه مریض کوکرې وسونګېده. مګر اقرار یې نه کوه. نرۍ نرۍ باران شو. دواړو دکاندارانو په بې صبرۍ کتل. د باران څاڅکي غټ شول. د شیطان له بدن څخه نرۍ ځغه هار وخوت. ما ویل دا غږد څه شي دی؟ شیطان وښورېد. لکه ستنې چې پکې چوخېږي. له زګېرویو سره یې وویل:
– ای خورې! ګوناکاره نشې. قرآن کریم دې باران ته نیولی دی.
ما قرآن تر ټیکرې لاندې که. له ځان سره مې وویل «وی، خیر دې ویسې! نېکي یې وکړه. ای چې اوس هم اقرار نه کوي خبر به نه وي نو» هغه مې د نژدې دروازې تر پیک لاندې بوت. د بدن ځغه هار یې غلی شو. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ویې ویل:
– مننه مهربانې پرښتې! ماته مې ماشوقه بې حده ګرانه ده. که په وخت ورنشم خفه کېږي.
وی،ی،ی! دا خو معشوقه هم لري. ومې پوښتل:
– نه، ته رښتیا میین یې؟
شیطان په عاجزۍ مخ وخوځوه. زما ستونی ډک شو:
– الله دې هېڅ میین نه جدا کوي!
په زړه کې مې ویل «اخ چې همداسې زه هارون ته منتظره یم او هغه وارخطا وي چې ناوخته شو» شیطان ته مې کړ:
– ستا معشوقه نیکبخته ده. تا غوندې میین لري. ځه، زر ځان رسوه! ځه!
شیطان زما لاس ته اشاره وکړه. ما ویل وی، ولې مې عاشق د معشوقې نه ګرځولی؟ دا ظلم دی. د هغه لاس مې پرېښود. شیطان چترۍ په سر ونیوله. روان شو. تشار بیا فلزي متر ملګري ته واړوه. شور او کنځلې شوې. زه د خپلې ناکامۍ مینې په چورتونو کې ډوبه وم. ترنګ شو. موبایل ته مې د هارون بل تصویر راغی. جیټکه مې وخوړه. شیطان ته مې وکتل. هغه په تشه کوڅه کې تېز روان و. د لرګیو دړ ته یې ځان رسوه. دلته وچې سر مې کار وکه. ما ویل وی، دا خو غواړي په دړ کې له سترګو پناه په پېرۍ بدل شي. د دروغو قسمونه یې خوړل. د معشوقې خبره یې هم رښتیانه ده. دوئ خو له مینې کرکه لري. پسې منډه مې کړه. شیطان هم په ځغاسته شو. هه هه هه. د دړ په خوله کې مې ګیر که. لاسونه یې لکه چایبر سره وو. ماته د پیرالسبي لاسونه او له بارانه پټېدل رایاد شول. په خپلې کم عقلۍ غصه راغله. چترۍ مې ترې وغورځوله. بدن یې بیا ځغه هار وکه. وسونګېد. برګ شو:
– ای ای دا څه کوې؟ تراوسه دې څه ویل؟ ماته ماشوقه منتظره ده.
د لرګیو د دړ خاوند له سپین پټو څخه خوله وباسله:
– شابه شابه د نر لورې! ستا خبره څنګه نه منې؟ په دا یخ کې یې راچپه که! ویمه ښه یې وغربوه! دده پیر خانه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په دکان کې هم خلکو خندل. نثار بيا زما د کار نتيجې ته منتظر شو. شيطان مې وجړ کوه. ما ويل:
– ما نشې غولولی! چې د هارون ځای ونه ښيې نه دې پرېږدم.
شيطان چيغه کړه:
– خوشې که مردار مخې! ويم خوشې که! زما قوم به دې ټوټه ټوټه کې...
باران نور هم تېز شو. د شيطان له بدنه داسې لوګي وختل لکه په سکروټو چې اوبه شيندې. هغه اوس په ټول قوت زورونه وهل چې تر څپېرې لاندې پټ شي. خو ما نه پرېښود. زګېروي يې ورو ورو په رمباړو بدلېدل. بالاخره يې په چيغو وويل:
– هو، هارون مو ړ تښتولی. ما مشرانو ته وسپاره. پرې مې ده!
– ورو غړېږه! راځه د څپېرې لاندې ټوله کيسه وکه!
هغه په نورستان کې د ملکانو د غونډې صحنه بيا ن کړه. خو ويل يې اوس له هارونه خبر نه يم. ما نه منله. هغه ټينګار کوه:
– رښتيا وايم. د اور په ذات قسم که خبر يم. زموږ له مشرانو پوښتنه وکه! خوشې!
دا ځل زما باور راغی. هغوئ په خپل ذات ناحقه قسم نه خوري. د شيطان لاس مې په قرآن کېښود. توبه يې وباسله، ورک شو. د دړ خاوند په دواړو لاسونو سر ونيو:
– وه پيره بابای! ددې بلاګانو نه مو وساتې!
دکاندارانو يو بل ته غېږه ورکړه. په باران کې ماته راغلل. نثار پر له پسې ککره خوځوله. ويې ويل:
– لورې! شيطان خدای وهلې دسې شيان ويل چې هر چا باور کوه.
– جنتي شې! هغه نو بل څه کمال لري؟
دا مې وويل په باران کې روانه شوم. ما بايد تر اتلسمې يا سوله راوستې وه، يا مې هارون له سياسته باسلی و. دا خو نه کېدل، چې هغه له څورېدو بچ وای بيا به هم ښه وه. له خفګانه مې زړه ستوني ته راغلی و. زرګل هم خپل کوشش کوه. ويې ويل:
– خورې! ما په حوزه کې جنجال وکه. ما لې هارون خو پيری نده. بدن لري. ليدل کېږي. نيول کېږي. تاسې يې بايد پيدا کئ!
خو ما په پوليسو کې دا وس نه ليده. د ميزان په يوولسمه مخامخ د ابليس کلاته ورغلم. هغه او شيطانان يې بنګېدل او خوځېدل، لکه د خدای ذکر چې کوي. زما شاته وچه کلکه کوچۍ له خوارې لور سره روانه وه. يو شيطان په منډه راغی. ويې ويل:
– زما مهربانه پاچا! کوچۍ سپين وزګړی راوستی.
ما په غټو غټو کتل. دوئ اوس خپل راز راڅخه نه پټوه. خو کوچۍ نه شيطان ليده، نه يې خبرې اورېدلې. ابليس ورته په سوزېدلي غږ وويل:
– وه زما بچۍ! سپين وزګړی دې ناحقه راوستی کنه نو. زه د تاويذ شکرانه نه اخلمه.
د ښځې او لور سترګې ټېغې ټېغې وختلې. باور يې درلود چې پير صيب وزګړی ليدلی نه دی. که ولې نه وي نو له غيبو څنګه خبرېږي؟ دواړه د پير صيب پښو ته پرېوتلې. د مريضې د جوړولو غوښتنه يې کوله. ابليس ښځې ته تعويذ ونيو:
– هه بچۍ! جوړول د الله لاس کې دي. موږ خپل بندګي کوشش کوو. ځه، دا يې په مټې پسې وتړه!
ښځې او لور تعويذ په سترګو او شونډو ولګوه. په سينې پسې يې کلک ونيو، ووتلې. ابليس ماته نژدې راغی. ويې ويل:
– ورشه دغه ښځې پوه که چې پير السبي دروغ وايي!
مريدان پاڅېدل. عينکې يې لېرې کړې. د ټولو سترګې يو شان وې. تر موږ راتاو شول. زه نه وېرېدلم. ابليس ته مې کړ:
– ته خو دروغ وايې نو. چې بنيادمان يې نه مني بېله خبره ده.
–آپام پام پام! پير صيب ته دروغجن مه وايه! غرقه به شې. خدای دې غرقه که!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو هررر وخندل. ابلیس مخامخ ولاړ و. مریدان لکه په اتڼ کې، تر موږ ګرد تاوېدل. ما سر وخوځوه:
– خیر! بالاخره به افغانان هم هوښیار شي.
– هههههه ګوره ګوره وایه خوله به دې خوږه وي.
– ښه څه! زه پوهېږم. هارون تاسره دی.
– وه لعنت په بنیادم! دی کنه نو. ما کله ویلي چې ندی؟ اختطاف کړی مې دی. ویم زندی کړی مې دی.
– اخ مه کوه! مه یې ځوروه! تاته یې څه ویلي؟ خوشې یې که!
– په سترګو قوماندان صیب! مګر د میزان په اتلسمه. په یو ولس نیمو بجو.
مریدانو بیا په زوره وخندل. زما وینه په جوش راغله. سا اخېستل مې تېز شول. خپل موبایل مې وښود:
– ای ای لعینه! پوهېږې په دې کې څه دي؟
– ستا بدرنګه تصویرونه. هههههههه
بیا د خندا شور جیګ شو. ما ابلیس ته د هغه خپل غږ چالان که. ومې ویل:
– دا مې اوس ثبت که. پولیسو ته یې ښییم.
– وی ادې! اله اله پټ مې کئ! وډار شومه. ټرت! هههههههه...
زه د پولیسو حوزې ته لاړم. زاړه او ځوانان پراوږدو چوکیو ناست وو. غلي غلي پسېدل. زه مخامخ د حوزې د خېټور امر دفتر ته ننوتلم. هغه چوکۍ ته کږه تکیه کړې وه. پر مړاوو سپینږیرو یې سترګې برګې وې. یو تن ته یې ګوته ونیوله:
– ای هوښیاره! اسلمی خو ستا زوی دی کنه. اغه په کریکټ کې ټولې کوشې ته کنځلې کړې. تربیه دسې وي؟ ...
زه یې ولیدم. سترګې یې تنګې کړې:
– ته دلته چا پرېښودې؟ وځه! زه مصروف یم.
– امر صیب! یوه دقیقه! ما هارون پیدا که.
– ښه؟ کومه دی؟
– پیر السبي اختطاف کړی دی.
له امر سره خلکو هم وخندل. خو ما ورته په موبایل کې تصویرونه وښودل. ومې ویل:
– دا ګوره! سخت ظالمانه یې ځوروي. دا یې خپل غږ دی.
ټولو د ابلیس خبرې واورېدلې. سپینږیرو یو بل ته وکتل. امر ماته موسکی شو:
– ته دونه عقل نه لرې؟ موجرم کله ام په جرم اقرار نه کوي. ټوکه یې کړې ده. بل چا به اختطاف کړی وي.
– جنتي شې! ټوکه پکې چېرته ده؟ هغه نه ډارېږي. برالا وایي.
– داه! بیا وایي پولیس ظالمان دي. ښه دې سره څه کی؟ ای جلی! عقل لرې؟ اختطاف د یو مقصد دپاره کېږي. پیر صیب څه ضرورت لري؟ الله پاک دونیا او اخېرت دواړه ورکړي. د غریبو سره، د پولیسو سره، د محکمې سره، د هرچا سره کومکونه کوي.
– امر صیب! فکر وکه! هغه دونه پیسې د کومه کړې چې ټولې دونیا سره کومکونه کوي؟
– د هر ځایه چې یې کړې، کومک موهم دی.
– خدای ته وګوره! داسې مه وایه! نو که غل هم د خپل مطلب لپاره له چا سره کومک وکي شریف سړی شو؟
یودم سپینږیري پاڅېدل. امر ېېرته کېنول چې په حوزه کې د چا د وهلو اجازه نه شته. سترګې یې په ما برګې کړې:
– ای ای احمقې! ثبوت لرې چې پیرصیب پیسې غلا کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! غلا خو وړه ګناه ده. ما د اختطاف ثبوت راوړی دی.

– ته لېونی یې لېونی! څه ورکېږه! نور په پیرصیب پسې مه غړېږه! ځان ام ګوناکاره کوې، موږ ام!

– نه نو، هاغه ثبوت چې شته نه یې منې، هاغه چې نشته غواړې یې. دا څنګه چل دی؟ مجبوره یم وزیرصیب ته لاړه شم.

– څه څه! ولسمشر ته خو لاړه شه! ورکېږه!

زه ووتلم. پوهېدم چې وزیر به هم همداسې جواب راکې. ژړا راغلې وه. د زرګل څنګ ته لاړم. هغه د دفتر ځینې سامان آلات په کڅوړه کې اچول. د جامو د تنهی په شان ګردې وړې سترګې یې راواړولې. ویې ویل:

– بس وبه منو چې تقدیر نه بدلېږي.

– وروره خدای ته وګوره غلی شه! زما کمزوری ته دلایل مه لټوه! زه دلته راغلم چې لږه آرامه شم.

– ښه نو ځان واچوه! زه دروازه بندومه. زر بېرته راځمه.

– نه کېنه بیا به لاړ شې! چې آسمانونو کې وم یوازې مې زړه نه تنګېده. دلته تنګېږي.

– دقه سې! چې بېرته لاړه شې چیشی به کې؟

هغه زما پر ناکامی باور درلود. ما ترې مخ واړوه. دې کې مې د هغه تش دفتر ته پام شو. ما ویل:

– ستا مامورین ولې کم دي؟ سامان ولې کورته وړې؟

زرګل اسویلی وکه:

– پولیس شک لري چې د مولانا د پوډرو آوازه ما اچولې وه. تحقیق یې پیل کړی.

– ښه؟ څه یې ویل چې راډیو ترې؟

– راډیو خو پرېده! ماته تاوېږي، چې بندي مې کې.

– وی تا د بچیانو لپاره څومره احتیاط کوه؟ ته په راډیو کې په ما پسې بدورد ووایه. زه نه خفه کېږم. مقصد ځان بچ که!

زرګل وخندل. زما مړوند یې ونیو. ویې ویل:

– خپله خوله به ماته کمه! بس ده! په وېره کې جوند نه کېږي. زه درسره یمه. اقه به کوو چې راته ښه ښکاري.

د هغه په سترګو کې کلک عظم معلومېده. پخوانی زرګل نه و. ما خپل مړوند ته وکتل. سور نه و. ومې ویل:

– جنتي شې وروره! الله دې په هېڅ میدان کې مه ماتوه! ښه دی چې تا لرم. که نه نو...

– که زما منې! یو وار پیرصیب ته په نرمه ووایه! ازمایښتي. نرمې اوبه هرې سوړې ته لار باسي.

– ته اوس هم ابلیس ته پیرصیب وایې؟

– عادت.

دواړو وخندل. ما ته هسې هم بله لاره پاتې نه وه. سبا بیا ورغلم. ابلیس په لوی سکرین کې د لوی تالار د ترمیم لاربښوونې کولې. ما یې تخت اول ځل ولید. جاه و جلال ته مې خوله وازه شوه. ابلیس مخ راوګرځوه:

– لعنت په بنیادم! د پولیسو لښکر دې څه که؟

ما د زرګل د لاربښوونو مطابق سترګې ښکته واچولې. ومې ویل:

– هیله کوم. هارون پرېده!

– اها، دادی اوس دې سمه لاره ونیوله.

ما د هغه سترګو ته ژور وکتل. عجیبه وه. نرمې خبرې آن په شیطان اغېزه وکړه. ابلیس ګوته ځمکې ته ونیوله:

– دلته د موقع پېژندل ډېر موهم کمال دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سر وخوځوه. غوښتل مې له دغې موقع ښه ګټه واخلم. ومې ویل:
– زه وعده کوم. نه به تا سره کار لرم، نه ستا شیطانانو سره.
ابلیس د منني لپاره په سینه لاس کېښود. خو یو دم یې په سترګو کې لمبه وځلېدله. جدي شو. غږ یې جیګ که:
– نا وخته دی. موقع دې له لاسه ورکړه.
زما امیدونه بېرته تالاترغې شول. سینه مې له درده وپړسېدله. مخ مې سور شو لکه لمبو ته چې دې نیولی وي. ومې ویل:
– اوس څه وکم چې ته هارون پرېدې؟
– لڅه ګډه شه!
زما ماغزه سرچپه شول. د ځان د کنټرول لپاره مې سترګې پټې کړې. ژوره سا مې واخېستله. ابلیس په سکرین کې کارګر احتیاط ته وبلل. ما ډکې سترګې پرانېستلې. هغه سر وخوځوه چې وایه! زما شونډې ورږېدېدلې:
– اول هارون پرېږده!
ابلیس په خندا کې خپلو مریدانو ته مخ که:
– اوهوهوهووو! دا خو هر کار ته تیاره دهای. مینه ام بد شی ده ولا. نه یې شروکوو؟
ټولو بیا هررر وهل. زه په ګونډو شوم. ما ویل:
– زاری کوم. هارون پرېږده!
ابلیس لا په زوره وخندل:
– ویش ویش بېچاره! اول چې مې درته ویل نه دې منله. اوس د جزا نه بغیر لاره نشته.
– زما قبوله ده.
– څه شی؟ لڅه ګډا؟ کېنه بابا! دا خو سات تېري ده. زموږ ښځې پکې ښه خوشاله دي.
– هرې جزا ته تیاره یم. مړه مې که!
– ګوره ګوره! چالاکي ته ګوره! ستا سا د هارون په سا پورې تړلې ده. زه خبریم، ښه؟
– ښه بله جزا راکه!
ابلیس مخ مړاوی که:
– څه خیر. تاته مې لور ویلي. زړه مې نه کېږي. ته قراره کېنه! یوازې د هارون د غوښو شکول ګوره!
زما وینه وخوټېدله. زغم مې ختم شو. په منډه کې مې غږ که «لاس ورنه وړې خبیثه!» یو دم له چټه او سپنیز قفس راپرېوت. له ابلیس سره ټولو شیطانانو وخندل. ما د قفس په دروازه زور ووهه. خلاصه نه شوه. د کلا د لویې دروازې ساتونکي تل بنیادمان وو. ابلیس څلور تنه را وغوښتل. په آرامه یې وویل:
– بچیانو! دا بېچاره لړه لېونۍ ده. دم مې کړه. انشاالله جوړېږي. په احتیاط یې وباسئ چې ژوبل مو نکي!
ما چیغې وهلې چې دروغ وایي. دا ابلیس دی. تاسې د شیطانانو نوکران یئ. خو ساتونکو په احتیاط له قفسه وباسلم. د کلا له لویې دروازې بهر یې خوشې کړم. غمجن یې راپسې کتل. زما د زړه زور بېخي اوبه شوی و. سلګۍ مې ووهلې. په پښو کشولو مې د کور لار ونیوله.
د میزان ۱۴مه شوه. د بي بي مهرو د غونډۍ په لمنه کې خلک کم ګرځېدل. له وروستیو تودو ورځو یې خوند اخېست. ما شومان پر پخو زینو کوزاو برکېدل. په دې غم کې نه وو چې دنیا څو لوېشتې ده. ما د مرسل د ګلانو څنګ ته تیخور ما شوم په غېږ کې ونیو. هغه خندل. له ما یې ټول غمونه هېر کړل. موریې د بوتل په اوبو لستونۍ مینځه. کیسې یې هم کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اسې مېړه مې بد ندی. خویندې یې شیطانې دي. الخ، ویمه په ژبو یې سرطان شین شه!

نورو ښځو وخندل. ما ویل:

– جنتي شې! د شیطانانو سره ګوزاره نه کېږي. تې ووځه! ځان ته کور جوړ که!

– اوح اوح، اسې ښه وایې. غوښې خو مې په نوکارو وشکوي. اسې شیشکې دي چپ چپ چپ...

– وه! دا نو ولې؟ هم یې بد ایسې، هم دې وتلو ته نه پرېږدي؟

– دغه ده نو. اسې تا لکه چې واده ندی کړی؟

– جنتي شې! واده خو د دوو مینو یو ځای کېدل دي. د غمونو ورکېدل دي. د خوشالیو زیاتېدل دي.

ښځو هررر وهل. ما شوم وډار شو. زه پوه نه شوم چې زما په خبرو کې د خندا ځای چېرته و؟ زرګل را ورسېد. ماشوم مې مور ته ورکه. له زرګل سره په پولو ګرځېدم. ښځو لا هم زما خبرې ته خندل. زرګل وپوښتل:

– څه خبره ده؟ دلته څه کې؟

– دا ځای ښه دی. وروره ته ودرې! له وېښتانو دې زرک وغور ځوم.

– ښه ښا. بېګا مې د خپلوانو واده و. ایوانان مې اوس ام امقلته دي. نن یې را ولمه.

– واده و؟ بېچاره نجلی. په خوشالۍ یې راولي، په غم یې کېنوي.

– چیشی؟ ښه ښا! ناوې. امدقه سې شیطاني قانون ده. که الک او ښیار وي نو ښه. که نه خدای دې مل شي!

زموږ څنګ ته د ماشومانو تیږې په لاسو کې وې. لړم لړم نارې یې وهلې. ما زرګل ته کړ:

– ای وروره! تا ویل د ابلیس نزدې کسان پېژنم.

– هو، قاضیان وو. ستړې مشې ورسره لرمه. ههههه، د شیطانانو سره ستړې مشې لرمه.

– خیر دی. دلته یې را غوښتی شې؟

– چیشې ته؟

– دلته د پټېدو ځای نشته. نیسو یې. د هارون پټه تې اخلو.

زرګل سر وخوځوه. د اوږې بیک یې په پوله کېښود. موبایل یې ووېست. زه یې په غوږ کې وپسېدم:

– پوه نشي چې مادرته ویلي!

ټلیفون رخ شو. زرګل قاضي صاحب ته په ژوندی خپرونه کې د مېلمه کېدو بلنه ورکړه. ویل پر خلکو د تعلیمي خپرونو اغېز څېړو. له هغې خوا جواب منفي و. ځکه یې بل ته زنګ ووهه. په پای کې یې بیک بیا اوږې ته واچوه. ویې ویل:

– د شیطان زامن دي. ته د خبرې سر واخله دوئ اخېر ته رسي. دواړو ویلې د میزان تراتلسمې وخت نه لرو. اخ اخ اخ!

د زرګل بیک لاندې پټې ته ولوېد. د ثبت وسایل تیت شول. موږ تېز کېوتلو. ما چارجر جیګ که:

– هه! دا جوړ دی. ښه نو، شیطانان زموږ مرګ ته منتظر دي. هی وروره! ما کله ناکامي لیدلې نه وه. سخت درد لري.

– خورې! اقه د بوټې لاندې بېټرۍ راکه! خیر ویسې! مالې دلته چې ثوک ناکامي ونه ویني کامیابېدی نشي.

– پوېږم. فرق لري. ستاسې په ژوند کې کامیابي موهمه ده. زموږ، کار.

– مه یې برابروه! ستاسې بې غمه جوند ده.

– نه نه، کامیابي ښه ده. ژوند ورسره پرمختګ کوي. او موهمه داده چې خوشالي راوړي.

– اغه خوشالي په توپ وله چې په زړه چاودون راځي.

– نه وروره! یوازې د خوشالۍ د راتلو امید په ډېر څه ارزي. دا ماته مالومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو بیا ولې خفه یې؟
– جنتي شې! غم دادی کنه، چې د هارون د موندلو امید نشته.
زړه مې وپړسېد. نور مې خبرې کولی نه شوې. زرګل بیک اوریې ته که. وبنګېد «بلا وه برکت یې نه و» هلته نزدې د ښځو غږ شو.
هغوئ بچیان شړل چې لړم یې ټک نه وهي. خو ما شوما نو چیغې کړې چې راووت. یو دم د تیږو باران شو. ما ته په شش درک کې د
ابلیس کلا د لړمانو سوړه وبرېښېده. چوسته روانه شوم. ما ویل:
– ځم که کوم غټ شیطان ګیر کم.
– دقه سې! تا خو ویلې اغوئ نه وځي کنه. ودرې ودرې! زه درسره یم.
– نه پرېږده! که وو بیا درته وایم.
زه په شش درک کې د برق پایې ته پناه ولاړه وم. د کلا دروازې ته مې کتل. هلته غریبان له غټو او شتمن له وړو تحفو سره په قطار
کې ولاړ وو. د شړېدلي واسکټ والا غوایه راوستی و. دلته مخامخ په دریم منزل کې چاغې ښځې جامې غړولې. غږ یې که:
– ای جینۍ! څه! دلته مه درېږه!
ما سترګې جیګې کړې. ښځې تېره تېره کتل. پوه شوم چې د بد فعلې نجلۍ ګمان یې کړی دی. ومې ویل:
– جنتي شې ترورې! یو چا ته منتظره یم.
– هاو هاو، ریښتیا وایې. څه دا کارونه بل چېرته کوه!
ما ویل «بنیادمان دي نو. د یو کس په ګناه بل نیسي» حرکت مې وکه. له لېرې راتاوه شوم. د ښځې د کور لاندې ودرېدلم، چې
ښکاره نه شم. شېبه پس یو څښور ځوان څنګ ته راغی. وبنګېد «ماته ولاړه یې؟» ما تروه وکتل. ځوان پخ وهل. حیرانه وم چې د
ښځو په ځورولو کې ددوئ ګټه څه ده؟ ومې ویل:
– وروره مه کوه! خلک بلدېږي. بیا ستاسې ښځو ته همدا سې وایي.
ځوان خوله کږه کړه:
– سل مرمۍ خو یې وولم.
– څه شی؟ بل سل مرمۍ ولې او خپله؟
د ځوان سترګې له هوسه ډکې وې. موسکی موسکی کېده. ما شا کړه. خو هغه نه غلی کېده «ای ښایستې! سات به دې تېر شي»
دې کې موټرسایکل راغی. له درز سره چیغه شوه. ما مخ وګرځوه. موټرسایکل والا وتښتېد. څښور ځوان پروت و. له شکېدلې
څنګلې او زنګانه یې وینه تلله. خلکو جیګ که. ما په منډه له درملتونه ډېټول او پلستر راوړ. د ځوان په زخمونو مې ولګول. هغه
زګېروي کول. له شرمه یې نه راکتل. ګوډ ګوډ روان شو. ما بیا مخ د ابلیس کلا ته که. غلې ولاړه وم. چې یوه پښه به مې سترې
شوه په بله به مې زور واچوه. سپینږیری بابا له کتاب فروشي څخه مخامخ راغی. ما ویل خیر! هغه په کمزوري غږ وپوښتل:
– تاسې تمامه ورځ دلته ولاړه یئ! څوک لټوئ؟
ما لنډ جواب ورکه:
– ژوند.
بابا یوه شېبه غلی و. سر یې وخوځوه:
– د ژوند په لټون کې ام جلا خوند دی.
هغه بېرته وګرځېد. په خبره کې یې څه وو. ما ته یې قوت راکه. په پښو مضبوطه ودرېدلم. مګر تر مازیګره هېڅ پېښ نه شول.
بالاخره لکه د ښتو او میرو ستومانه د کور په لور وخوځېدم. د سېرېنا هوټل د تلاشۍ پخې ښځې ته مې کاغذي کڅوړه ورکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې! تازه مرخانۍ مې پیدا کړې. تاسې چې یې عُناب بولئ.
ښځې راته غاړې، واچوله:
– وی، اله قوربان دې شمه! زه څونه وریسې ګرځېدمه. ډېره زیاته مننه.
– جنتي شې!
ما غوښتل تېره شم. ښځې له متې ونیولم. ویې ویل:
– ای لورې! ستا دا «جنتي شې» په ما دونه ښه لګېږي. هرکله درته دوعا کوم. خدای دې ښه مېړه او خوشاله ژوند درکې!
زه د زړه په زور موسکۍ شوم. سبا مې بیا د ابلیس کلا څارله. له ځان سره مې ویل چې پاتې درې ورځې به هم دغه سې تېرې شي.
اخېر هرڅه ختم. د هارون بې روحه څېره مې سترګو ته ودرېدله. زړه مې ډوب شو. د دریم منزل چاغه ښځه لاندې راغله. ماته
وتورېدله. درملتون والا هم رابرګ شو. حوصله مې نه وه. روانه شوم. د سرې کمزورې غږ مې واورېد:
– لورې! دا ستا دپاره وایي. چې په بده پېښه وانه وړې. راځه دوکان کې کېنه! هغه ځای خوندي دی.
دا هاغه پرونی بابا و. چاغې ښځې او درملتون والا په غټو غټو کتل. موږ دکان ته ننوتلو. بابا راته چای راوړ. ویې ویل:
– چورت مه خرابوه! کرکه د ځینو یوازینی کمال دی. که یې بدلولی نه شو، د ضرر مخه خو یې نیولی شو.
ما مخ له کلا راوګرځوه. موسکۍ شوم. بابا زما څېرې ته ځیر و. په ګوته یې په ښنبه کړم:
– ته ماته خفه ښکارې. د کوم لوی مشکل سره دې خپرې دي. ګوره! همت او حوصله د لاسه ورنکې!
– جنتي شې بابا! نه کېږي.
– کېږي. په کامیابۍ باور ولره!
– که د کامیابۍ امکان نه وي؟
– نه نه نه. په یاد لره! د ناکامۍ تر رسېدو پورې هره شېبه د کامیابۍ امکان شته.
یو ځوان دکان ته ننوت. کتاب یې وغوښت. بابا په الماري کې لټول پیل کړل. زما خیال ته هارون راغی. په دفتر کې به یې بې
کاره وخت په مطالعه تېروه. دې کې مې د کلا مخ ته جیګپورې شیطان ولید. یو دم روانه شوم. پښه مې له وړې الماري سره
ولګېدله. کتابونه په ښویه غولي تیت شول. ما زر زر ټولول. خو سترګې مې په کړکۍ کې وې. بابا غږ که:
– لورې! زه یې کوم. ځه ځه! خدای دې کامیابه که!
زه تېزه ووتلم. شیطان په سپین پټکي کې پوخ مولوي ښکارېده. ما غوښتل په داسې ځای کې یې ګیر کم چې له سترګو د پټېدو
امکان نه وي. شیطان موټر ته وخوت. زه په ټکسي کې وریسې وم. هغه په وزیراکبرخان کې رستورانت ته ننوت. لېږې کونج یې
ونیو. څو د ضرورت په وخت کې د غټې ستنې پناه په پېرې بدل شي. ما ټول رستوارنت له نظره تېر که. اکثره خارجیان وو. د لارې
د سر مېز ته کېناستم. له شیطان څخه دوو غټو چینایانو پناه کړې وم. ما ویل چې هغه کله بېرته وځي وبه یې نیسم. ناڅاپه یو
رېبرور کس زه له متې کلکه کړم. ویې ویل:
– پاڅې! راځه!
– جنتي شې! څه خبره ده؟
– شور مه جوړه! بیا درته وایم.
ما ویل زه درسره نه ځم. د خلکو سترګې راواوښتلې. رېبرور یو دم په غېږ کې جیګه کړم. روان شو. ما ځان ترې خلاص که. په زوره
مې ټېل وهه. سرې وار شو. په مېز ولګېد. په ځمکه ولوغړېد. تشې یې نیولی و. له درده یې چیغې وهلې. خارجیان په بیړه ووتل.
دې کې پینځه رېبرور پرما راوګرځېدل. شیطان اوس په پېرې بدل شوی و. لکه روانه سکروټه راغی. په ما یې وخندل. یو رېبرور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کې مولانا ته زما د نیولو خبر ورکه. دلته پوه شوم چې شیطان ماته دام ایښی و. ټوله ډله یوځای د رستورانت په دروازه وتلی نه شوه. زه یې منځ ته کړم. ما اول شاتني کسان په زوره ټېل وهل. وروسته مې مخکینیو ته ډیکه ورکړه. هغوئ یو پر بل ولوېدل. زه په منډه د ټکسي شترنګ ته کېناستم. ټکسیوان له یو کس سره خبرې کولې. ما په تېښته کې ورغږ که چې زه بیا درته ټلیفون کوم. هغه راپسې منډه واخیستله. ما په اکسلرېټر پښه ټینګه کړې وه. د هوایي میدان پر سرک تېزه روانه وم. شاته د مولانا کسان نه ښکارېدل. زه مکرویانو ته ننوتلم. موټر مې په یو پارکینګ کې ودروه. ځوان چوکیدار ته مې کیلي او پیسې ورکړې. هغه کله ما، کله پیسو ته کتل. له خولې یې غږ نه خوت. ټکسیوان ته مې غریز پیغام ولېږه:

– جنتي شې تره! موټر مې د څلورم مکرویان د دریم بلاک چوکیدار ته سپارلی. خدای بردي نومېږي. وایې خله!

چوکیدار موسکی شو. زه ترې لاړم. شینوزاده روغتون ته ننوتلم. د شاه توت تر نیالګي لاندې پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. څنګلې مې ورنونو ته تکیه کړې. مخ مې د ورغوو په کاسه کې کېښود. په فکر کې مې پوښتنې ګرځېدلې «شیطان څنګه پوه شو چې زه کلا ځارم؟ بنستهپال د کومې لارې خبر شول؟ هغوئ دا پلان په ګډه سنجولی و، که بنسټپال یې استعمال کړل؟» دې کې چا له لاسه ونیولم. ما شېټ وهل. ما شومانو کټ کټ وخندل. دا د هارون خوریان اتل او زلما وو. زه هم په خندا شوم:

– وی قربان! تاسې شوخان دلته څه کوئ؟

اتل د دریم منزل په لور سر واچوه. په تندي پروت پیکی یې وښورېد:

– ابۍ مې ډاکټر له راوستې ده.

زلما ککره وښنډله. چوټې یې یوې او بلې اوږې ته شړک ورکه:

– دروغ، دروغ، دروغ. ما راوستې ده.

د دوئ دعوا شوه. هریو ځان د ابۍ غمخور باله. په یوبل یې وارونه وکړل. ما دواړه په غېږ کې ونیول:

– جنتي شئ! که داسې کوئ ابۍ خفه کېږي. په هغې دواړه ګران یئ. اوس ووایئ، چا راوستې ده؟

– مونږ دواړو.

نجلۍ هم زړه نا زړه ومنله. ما دواړه ښکل کړل:

– وینئ! تاسې هم خوشاله، ابۍ هم. په هغې څه شوي؟

زلما وویل:

– هارون ماما پسې خپه ده. ډېره، ډېره، ډېره خپه ده.

– په کومه کوټه کې ده؟

ما شومانو پاس د ښځو برخې ته بوتلم. خوبانه ترور په کټ کې پرته وه. زما په لیدو یې مخ لا ګونجې شو. عایشې ته یې کړ:

– دا ماله مه پرېده، دا غویمه!

زه بېرته ووتلم. پر کانکریټي چوکۍ کېناستم. ما ویل «هارون تر ما په هغې ډېر ګران دی. زه روغه ګرځم. هغه ورپسې مري. کاش چې ما هم مور او پلار لرل» زلما په نازک لاس زما مخ ځان ته تاو که:

– ای تروره! غویمه ښه جینۍ ده که بده؟

د اتل سترګې بوټې راووتلې. په خپله وازه خوله یې لاس ونیو. زه موسکۍ شوم. ومې ویل:

– جنتي شې! دا بدې جینۍ ته وایي.

زلما زما په مخ دواړه لاسونه کېښودل:

– ته خو بده جینۍ نه یې، کنه؟ کنه؟ کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شونډې ویټې او اوږې جیګې کړې. زلما پښې وترپولې:

– نه یې. نه یې. نه یې.

د اتل زړه تنګ شو:

– هاو. نده. پرې یې ده! اغه نه ګورې؟ غومبرې یې تک سره دي. مریضه ده بېچاره ګۍ.

هغه ما ته راتاو شو:

– تروري! د پیچکارۍ نه یرېږې؟

له لاسه یې کشه کړم:

– راځه! زه ډاکټر ماما له ویمه چې شربت درکي. د سې مزه دار دی، لکه فانتا.

– جنتي شې! مریضه نه یم.

زلما وویل:

– ښه ښا، تا ام خپله ابۍ راوستې ده.

– نه، زما ابۍ نشته. زما هېڅوک نشته.

– خیر دی. مه خپه کېږه! زه دې ابۍ. اتل دې بابا. هیهیهیهي

اتل هم په خندا تائید کړه. غاړې یې واچوله. زما تټر ګرم شو. سترګو مې نم وکه.

پولیسو د سېرېنا هوټل شاوخوا ونیوله. برېتور قوماندان د مولانا له غوټ رېبرور کس سره ننوت. د هرکلي په ځای کې خارجیان سره وښورېدل. د هوټل غومبرور منېجر د لاس په اشاره وښودله چې مشکل نه شته. پولیسو ټول هوټل تلاشي که. زه یې ونه موندلم. له دې ځایه مټک راډیو ته لاړل. زرګل ورسره کوټه په کوټه وګرځېد. ویې پوښتل:

– قوماندان صیب! پربنتې څه کړي؟

– هغې سرې وهلی. شاید مړشي.

– دقه سې! تاسې اشتبا کړې. اغه د سې جلۍ نده.

– هه، ېبخي. اسماني پربښته ده.

– کمه ام نده.

د مولانا رېبرور کس هغه ټېل وهه. سټډیو ته ننوت. زرګل سور شو:

– ای ای! تاسو د چا د ځورولو حق نلرئ!

رېبرور کس یې خبرې ته ارزښت ور نه که. د لوېې ښیښې تر څنګ یې پر میز د غږونو میکسر ولید. له لسګونو تڼیو څخه یې یوه تاوه کړه. زنګس شو. د لوېې ښیښې له لارې یې د ننه پر ګرد میز باندې مایکروفون ته وکتل. د میکسر تڼۍ یې بېرته وڅرخوله. د مایکروفون زنګس ورک شو. له سټډیو څخه ووت. برېتور قوماندان ته یې د وتلو اشاره وکړه. هغه زرګل ته وویل:

– راځه!

– دقه سې! ما چیشی کړي؟

– تا ډېر څه کړي. خو اوس دې کور تلاشي کوو.

د زرګل په کور کې یې هم پیدا نه کړم. د مولانا کس په سپکو سپورو له دروازې ووت.

مازیګر د هارون سور چرګ د نرۍ کړکۍ له لارې لاندې تاکاوۍ ته کتل. غاړه یې اوږده اوږده کوله. هلته اتل وچه ډوډۍ او د اوبو بوتل شاته نیولي وو. د مېلمنو د کوټې تر څنګ پسخانې ته ننوت. ما ته یې لاس اوږد که:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې دا واله! مه يرېږه! مور د کارتوني نه چل ياد کړی. څوک نه خبرېږي چې ته دلته يې.
ورسره سم زلما راغله. د بېنډيو قاب يې غلی راکه. ما خوراک ته ضرورت نه درلود. خو هغوئ خفه کېدل. دواړه مې په مخ ښکل کړل. ورته ومې ويل چې د ابی خيال وساتي. ماشومانو په ګډه سرونه وخوځول. هغوئ په موسکا تاوېدل راتاوېدل. زما پټ ساتل ورته لويه قهرماني ښکارېدله. بېرته پاس وختل. مور يې په پخلنځي کې لوښي مينځل. ابی يې په توشکه پرته وه. زګېروي يې ختل. زلما يې څنګ ته کېناستله. په ګونجې مخ يې لاس ور کېښود. خوبانې ترور خواړه وکتل. ويې ويل:
– تاسې نه وګرځمه! ما پرېدئ! ځئ مستي وکئ! شپه راځي.
اتل سر وخوځوه:
– مستي کوو کنه. هاو. خوندوره مستي ده.
زلما په ټيټ سر هيهيهي کړ. له ابی څخه يې وپوښتل:
– تاله ام‌دودی راوړمه؟
– نه، نه يې شمه خوړی. دا زړه مې دسې بند دی بند. غټه تيږه پې ايښې ده.
زلما يې ګرېوان ته وکتل. لاس يې که. خوبانې ترور ونيوله:
– دا څه کې؟
– تيږه لرې کومه.
اتل کټ کټ وخندل. خوبانه ترور هم په هماغه تکليف کې موسکۍ شوه:
– نا، ويمه لکه تيږه چې پې ايښې وي. دوعا کوه چې هارون ماما دې راشي!
– ابی! ته مه خپه کېږه! ماما مې زمونږ پلار غوندې نه دی. راځي. ښا؟
د خوبانې ترور سترګې ډکې شوې. دا وخت د پښو ترپی راغی. هغې سر جيګ که. غفور ماما و. ويې پوښتل:
– وه سړيه! څه وشو؟ د زويکي مې پته ولګېدله؟
– هاو، پوليس وايي زر به يې کورله راولي.
– دروغ مه وايه!
– دروغ ولې وويمه؟
– ولې نېغ راله نه ګورې؟ نه نه. هاروني مې لاړو. بيا به يې ونه وينمه.
هغې ژړا شروع کړه. مېږه، لور او لمسيان يې په غلي کولو سترې شول. بالاخره يې سر کېښود. د پيشو مياو مياو راغی. د ماشومانو غوږونه څک شول. دواړه پاڅېدل. عايشې غږ که:
– جنګ ونکئ!
هلک په دهلېز کې د تاکاوی زينې ته ودرېد. نجلی لاندې راکېوتله. ما ويل:
– جنتي شې! تشو متيازو نيولې يم. څه وکم؟
زلما په منډه د مېلمنو د کوټې تشناب وکوت. هغه قلف و. مخ يې ما ته کړ:
– ته صبر! پرتوګ کې يې ونکې! ښا؟ ښا؟ ښا؟
ما ويل نه يې کوم. هغه په منډه پاس وختله. شېبه پس خور د ورور په اوږه د انګورو چېلې ته جيګه شوه. ژړا يې پيل کړه. مور او نيکه يې راووتل. وروځې يې بره لاړې چې څنګه ختلې ده؟ زه غلې د هلېز ته جيګه شوم. تشناب ته لاړم. هلته غفور ماما زينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودله. لمسۍ یې کېناسله. ټول یوځای کورته ننوتل. غفور ماماته لکه شیطان چې ویلي وي، د تشناب د دروازې لاستی یې تاو که. دننه زما زړه وډېږد. ماشومانو په غټو غټو یو بل ته وکتل. غفور ماما له لور څخه وپوښتل:

– دلته څوک دی؟ ادې دې ده؟

عایشې خوله ویته او سر کوږ که. دې کې له کوټې څخه د خوبانې ترور زګېروی راغی. عایشې اشاره وکړه چې مور مې په کوټې کې ده. اتل او زلما لا زیات وارخطا شول. غفور ماما په لاستي زور ووهه. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. لور ته یې وویل:

– دا د غم دړه دننه بنده ده. ته پیچتاو راوړه چې قولف خلاص کم.

عایشه روانه شوه. اتل یودم په ژړا کوټې ته ننوت. هلته په توشکو وکولېده. ناري یې وهلې:

– اله ویې خوړمه. ویې خوړمه...

زلما حیران حیران وکتل. مور او نیکه یې منډه کړه. عایشې خپل د تور خال والا غومبری په سپېړه ووهه:

– وی، خدایه په زوی مې څه وشوه؟ اله صدقه دې شمه! چرته چرته؟ څه شي وخوړلې، څه شي؟

زلما له دروازې څخه جواب ورکه:

– پړانګ وخوړ.

مور یې تروه وکتل. اتل هم خور ته برګ شو چې څومره کم عقله یې. ژړا او کولېدو ته یې دوام ورکه:

– اله غومبسه ده. کمیس له مې ننوتله. اله زر کوځ!

هغوځ یې کمیس وباسه. هېڅ شی نه و. زه تاکاوۍ ته کېوتلم. زلما ولیدلم. له خندا شنه شوه. سمدلاسه کوټې ته ننوتله. د ورور کمیس یې له مور څخه کش که. ویې ویل:

– غومبسه لاړه. ما ولیدله.

عایشه سسته کېناستله. غفور ماما له پیچتاو سره تشناب ته راغی. دروازه خلاصه وه. تندی یې ګونجې شو. زلما وویل:

– ته څنګه سړی یې؟ خلاصه او بنده دروازه نه پیجنې.

غفور ماما چورتي شو. عایشې خپلو اولادونو ته په شک وکتل.

د میزان په ۱۶مه غفور ماما د جمعې لمانځه ته روان و. سپینه ټوپۍ یې په سر کړه. خوبانې ترور ته ځیر شو. د هغې سترګې پټې وې. ستوني یې له زګېرویو سره غږس کوه. لور ته یې اشاره وکړه چې څنګه ده؟ د هغې سترګې ډنډ شوې. سر یې وښنده چې ښه نه ده. غفور ماما اسویلی وکه. لور یې دهلېز ته ووېستله. ویې ویل:

– بچې! چاره نیشته. څه چې د خدای رضا وي.

د لور مخ یې له ژړا سره ګونجې شو. له سترګو یې اوښکې وڅڅېدلې. سلګۍ یې ووهلې. خو غږ یې نه باسه چې ادې یې وا نه وري. غفور ماما له ډکو سترګو سره د لور پر اوږه لاس کش که. ویې ویل:

– مونږ باید هر حالت له تیار اوسو!

د عایشې سلګیو زور واخیست. سړي په غېږ کې ونیوله:

– بس بس! ته دسې مه کوه نو! ادې له زړه ورکه! زه به مونځ وکم. که خدای د دغې جومې له برکته ورحمېږي.

ما د خوبانې ترور زګېروي اورېدل. د شینوزاده روغتون ډاکتره رایاده شوه. هغې ویل داسې ناروغ یې اول ځل لیدلی دی. معاینات یې سم دي. خو فشار یې په یوه دقیقه کې ټیټ وي، بله کې جیګ. که نن سبا کې یې زوی پیدا نه شي مري.

ماښام په تاکاوۍ کې ګرځېدم. له ځانه مې کرکه کېدله. هېڅ لاره مې پیدا نه کړه چې بنیادمان ابلیس وپېژني. که نه، هارون به تر اوسه بندي نه و. دلته وچې د الماری په ښیښه کې مې ځان ولید. رڼا یې کوله. ما ویل بس پیدا مې کړه. تر اوسه مې بنیادمانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ویل چې هغه ابلیس دی، دا ځل په عمل کې ثابتوم. که ضرورت شو وبه ښییم چې زه هم آسماني پرښته یم. هو، د پرښتو قوتونه به مې لاړ شي. عادي بنیادم به شم. خو په عوض کې به غورځنګو نه سوله وکي. د ابلیس پا چاهي به ختمه شي. هارون به را خلاص کم. تقدیر به یې بدل شي. د خپلې مینې په زور به د هغه په زړه کې هم مینه پیدا کم. اخېر به دواړه یوځای شو. دا پلان را ته بالکل کامیابه ښکارېده. سمدلاسه مې ټلیفون وکه. د سپرېنا هوټل منېجر وروستی ماډل آیفون له جېبه وویست. وروستي ماډل لنډ کروزر ته ننوت. دروازه یې پورې کړه. د ښار شور ورک شو. له خندا سره یې غومبري لا وپړسېدل. ویې ویل:

– وه په خیر! په خیر! پرښته جانې څنګه یې؟

ما په ټیټ غږ جواب ورکه:

– جنتي شې تره! ښه یم. ته څنګه یې؟ لورکۍ دې ښه ده؟

– شوکر شوکر. ستا مشورې کار وکه. لانجې یې پرېښودې. اوس د مېړه سره خوشاله ده. ټول درته دوعا کوو.

ما په زړه کې ویل «کاش چې هارون زما مشوره منلې وه» د منېجر غږ راغی:

– ته چېرته یې؟ زموږ سودا ده. پولیس راغلي وو. ستا کوټه یې وکتله.

هغه ټول جریان ووایه. ما اسویلی وکه:

– څه ووایمه تره؟ ناحقه په لانجه واوښتم.

– زه ام پوه شومه. اوس خبره حل شوه که نه؟

– کوشش کوم. ما ویلې نه کېږي چې د غورځنګو نو مشران او پیرصیب مېلمانه کئ؟

منېجر په چورت کې د غټو غومبرو مخ کوږ ونیو. زه یې په چوپتیا پوه شوم. ومې ویل:

– نه نه، مصرف یې په ما. خو هغوئ باید فکر وکي چې تاسې د لور د واده ډوډۍ ورکوئ.

– د واده نه خو ډېر وخت تېر دی. ښه خیر، کوم زېری دی که څنګه؟

– همدا اسې یې وبولئ.

– هههههه ماته یې ام نه وایې؟ ښه څه وخت یې راوغواړم؟ څو کسه؟

– سباته. د غورځنګو نو د اجرایوي شورا غړي او پیرالسبي. ټول به شل پینځه ویشت کسه شي.

– په سترګو. اسې ام پیرصیب سبا راځي.

– جنتي شئ! په تالار کې یې کېنوئ، ښه؟ کمرې باید چالانې وي. بیا یې تلویزون ته ورکوو.

هغه د موټر کیلي تاوه کړه. د اینجن د چالانېدو غږ شو. منېجر وویل:

– بې غمه شه! زموږ کمرې کله ام نه بندېږي.

سهار مې ترکړکۍ ولیدل چې غفور ماما ووت. د پیشو په غږ مې ماشومان وبلل. قرآن شریف مې ترې وغوښت. اتل یو ټوک له الماری څخه واخیست. تاکاوۍ ته کېوت. عایشه ورپسې غلې غلې روانه وه. زما په لیدو یې جیټکه وخوړه. شاته لاړه. ماشومان پاس دهلېز ته وختل. عایشې په پخلنځي کې ځان مصروف وښود. زلما ماته اشاره وکړه. زه غلې له کوره ووتلم. کله چې غفور ماما راغی، عایشې ورته کیسه وکړه. اتل غوږ نیولی و. نیکه یې مورته برګ شو:

– تا به راله ټلیفون کړی و. بلا وهلې وې؟ ښه ځا، بچې مه پویوه! اغه مرداره بیا راځي.

– نه، چې بیا دسې ونکې.

– ودې کې! مونږ به اغه بې حیا ونیسو. ښه وال به ورکو.

غرمه په سپرېنا هوټل کې د غورځنګونو کسان بېلابېلو مېزونو ته ناست وو. یو بل ته یې نه کتل. د تود سوپ قاشقې یې له غاښونو سره کړپېدلې. لکه دښمنان چې هره شېبه د بدې پېښې امکان ویني. ابلیس وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بچیانو! سیاست بهر کوئ! دلته د خوښې خبره ده.
ټولو غېږې ورکړې. خنداګانې شوې. زه د دروازې شاته غلې وم. د ډوډې په پای کې ډاکټر دقیق د مېلمنو مخ ته ودرېد. نوی ماډل آیفون یې منېجر ته ډالۍ که. مولانا لپټاپ راوړی و. ماویل لباسي دونیا ته ګوره! غریب چې ورته ضرورت لري ولاکه یې په سترګو ووینې. مګر شتمن ته د لسم دپاسه یوولسم ورکوي. د ابلیس وار شو. هغه مخ ته ووت. د سرو برابر سیټ یې ورکه. زه دغه وخت ته منتظره وم. تېزه ننوتلم. د ټولو سترګې را واوښتلې. ډاکټر دقیق او مولانا خو داسې کتل لکه د پېریو ورکه چې یې موندلې وي. ابلیس موسکی و. زه سیخ د هغه څنګ ته لاړم. له متې مې کلک ونیو. مخ مې نورو ته واړوه:
– جنتي شئ! ما تاسې ته ډېر وویل چې دا ابلیس دی. تاسې نه منله. اوس به در ته ثابته کم.
د غوږځنګونو د کسانو خولې وازې وې. د پیریانو په بڼه شیطانانو لمبې وکړې. هاغه چې د انسان په بڼه وو په عینکو کې یې اور وځلېد. د هوټل منېجر له ډاره لېرې ودرېد. ما د ابلیس عینکې کش کړې:
– وګورئ! د سترګو ګاټې یې منځنی تور خال نلر...
ابلیس ته په کتو مې خبره په خوله کې وچه شوه. د هغه سترګې سمې دمې وې. ډاکټر دقیق وپوښتل:
– ښه نو څه خبره ده؟
د ټولو شورجیګ شو. د تورو عینکو شیطان غږ که:
– توبه وباسه! په پیر صیب تومت مه وایه! په دوزخ کې به وریته شې!
زما وار پار خطا شو. ما ویل:
– نه نه، لینزونه یې اچولي. صبر صبر! د شیطان جامې په ځان پسې نښتې وي.
کله چې مې چپنه کشه کړه. هغه هم په لاس راغله. هکه حیرانه شوم. ابلیس موسکی و. نورو ته یې مخ که:
– بچیانو! دا وایي چې جامې په چا پسې نښتې وي اغه ابلیس دی.
هغه زما ټیکری کش که. په اوږو پسې مې کلک و. ویې ویل:
– وینئ؟ ابلیس څوک شو؟
ټولو ویل همدا ده. ما غږ که:
– نه نه، زه آسماني پرښته یم. زموږ هم جامې نښتې وي. بدن مو رڼا کوي. اوس یې درښییم.
ما څراغونه مړه کړل. مګر بدن مې رڼا نه کوله. اول ځل مې ولږه او تنده احساس کړه. پام مې شو چې د پیریانو په بڼه شیطانان هم نه وینم. د مولانا سترګې رډې رډې راوتې وې. له ګنجي سر څخه یې جالۍ خولۍ کش کړه. وبنګېد «جزاک الله! خوسې خو دونه نازکه نه ده. ای د بختور په نصیب به آسماني پرښته وي» ډاکټر دقیق وپسېد «اغه زه یم» مولانا وخندل. ډاکټر دقیق بیا وپسېد «وبه ګورې بچو» ما ویل «وه خدایه! دوئ خو منلې ده چې آسماني پرښته یم. نو ولې را سره نه درېږي؟» څراغونه مې بېرته ولګول. له دستکول څخه مې قرآن راوویست. ومې ویل:
– صبر صبر! زه دا درغجن پیر ته قسم ورکم، بیا مالومېږي.
د انسان په بڼه شیطانان لېرې شول. ابلیس هم شاته لاړ. زه خوشحاله شوم چې اوس مې راګیر که. ابلیس وویل:
– بچیانو! ویې نیسئ! دا موږ ټول ګوناکاره کوي. په قرآن شریف ناحقه قسم ورکول څونه عذاب لري؟
بنیادمانو زه کلکه کړم. ما زور ووهه. پخوانی قوت نه و. وارخطا وم. د هارون د بچولو اخیري چانس له لاسه وته. عذر مې وکه. ما ویل په دې کې ستاسو هم ګټه ده. مګر نه، خوشې یې نه کړم. نور نو مې زړه بېخي اوبه و. ضعف راته. ابلیس مولانا ته کړ:
– الکه دا جینۍ در وله. د الله بنده ګان له دې عذابه خلاص که!
ډاکټر دقیق لکه ما شوم برۍس شو. مګر مولانا په منډه د ابلیس لاسونه په سترګو ومښل. کسانو یې زه موټر ته وخېږولم. زما پښې سستې وې. ما ویل اوس به وولېږم. سترګو ته مې خوبانه ترور ودرېدله. ما ویل هغه به تر هارون مخکې مړه شي. د نورو به یې څه حال وي؟ تر څو د مولانا کسان موټر ته ختل ما د هوټل د تلاشۍ ښځې ته مسېج وکه. اول د ابلیس د موټرو کاروان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټله ووت. ورپسې ډاکټر دقیق و. کله چې د مولانا وار شو، د هوټل د امنیت قوماندان ودرول. د مولانا ټول ساتونکي د هوټل په قوماندان ورغلل. مګر هغه صبر ته بلل. دروازه یې نه خلاصوله. بالاخره مولانا خپله کېوت. قوماندان ته برګ شو:
– وه الکه ای! خوسې که لاره خوسې که! اجل دې راغلی ده؟
قوماندان د دروازې له ورې دریڅې بهر وکتل. بېرته یې مخ راوګرځوه:
– وبښئ مولانا صیب! بهر مشکوک موټر و. اوس اغه لاړ. ځئ! ځئ! په خیر لاړ شئ!
کله چې هغوئ موټرو ته وختل زه نه وم. هرې خواته راپسې تیت شول. د تلاشۍ ښځې زه د هوټل له جنوبي دروازې وباسلم. په فروشګاه کې د خلکو په ګڼې ګوڼې ورګډه شوم.
زما له تېښتې ابلیس خبر شو. د سرو زرو او قیمتي تیږو په شانداره تخت کې وښورېد. وغورېد. پاڅېد. وګرځېد. د ایشېدونکو جوسو بوتل یې په سر واړوه. له ښکرونو او تاج څخه یې لمبې ختلې. ویې ویل:
– لعنت په بنیادم! ځان ته د میلیونونو خلکو رهبران وایي. یوه ښځه سمبالولی نه شي. شوده ګان!
چاغ وزیر خپله ځوړنده خېټه په دواړو لاسونو وسولوله. سر یې په تعظیم ټیټ که:
– زما ګرانه پاچا! بنیادمانو ته همداسې رهبران ښه دي.
– دا خو ده. ښه نو، تاسې ورته د پرښتې ځای وښیئ چې بېرته یې ونیسي!
– سخته ده. د اغې د بدن ځلا ورکه شوه. زموږ کسان یې پیدا کولی نشي.
ابلیس وپشېد. وګرځېد. د سکروټو په شاهانه کوچ کې کېناست. ویې ویل:
– دا ستا وظیفه ده. ته خو پوهېږې، د اور عالي ذات ته صادق کسان چې وظیفه نشي کولی په خپله استعفا کوي.
– باید یې وکي! مهربانه پاچا! د هوټل ویډیو مو په تلوېزونو کې خپره کړه. اول خو خلک پرښته وژني. که نه و، زموږ د نېټ پاڼه ټول افغانان ګوري. هلته مو هم ولیکل چې د هارون پل موندل شوی. پرښته خامخا خبرېږي. تماس نیسي.
– ډېر ښه! یره کندو! په خېټه کې دې غول دي، په سر کې ګُل.
دواړو په زوره وخندل. په بازار کې هم ټول شیطانان له خندا شنه شول.
ماسپښین زه ځوړنده پړنده د غفور ماما کور ته ننوتلم. زلما د تاک تر چېلې لاندې له نانځکې سره غږېدله. اتل په تار پسې موټرګی کشوه. وارخطا راغلل. دننه د عایشې غوږونه څک شول. د کړکۍ له شنې پردې یې وکتل. ما غوښتل د هارون په ورکېدو کې خپله ملامتیا ومنم. بیا ورته پرېوځم، چې غفور ماما او خوبانه ترور په وهلو وهلو راباندې زړه یخ کې. دا یوازینۍ نیکي وه چې ما کولی شوه. خو ماشومانو تاکاوۍ ته کشولم. د څو شېبو لپاره ورسره کېوتلم، چې خفه نه شي. هلته په دهلېز کې اوږده وغځېدم. ستوماني مې پلمه کړه. دې کې پاس غفور ماما سودا راوړه. عایشې سمدلاسه وویل:
– اغه شرمېدلې راغله. لاندې د ماشومانو سره ده.
– وه لېونۍ! تا نو بچیان ولې پرېښاودل. خلکو تلوېزون کې لیدلې ده. وایي ابلیس دی. اله زرکوه راځه! چې څه پې ونکي.
ماشومانو هم واورېدل. زه یې پټه کړم. غفور ماما په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه وکتله. بېرته ووت. زلما وپوښتل:
– بابا! پیشو لټوې؟
– هاو، غټه پیشو.
– دلته نیشته. ځه! بره لاړ شه!
هغې د غفور ماما غټ لاس ونیو. د زینې خواته یې کشوه. نیکه یې سترګې برګې کړې:
– خوشې که جینۍ! وال درکوم.
زلما وویرېدله. غفور ماما تشناب خلاص که. وروسته پسخانې ته ننوت. زه یې د بسترو تر څنګ ولیدلم. سسته ناسته وم. هغه غاښونه وچیچل. له لاسه یې کشه کړم. په څټ کې یې سپېړه راکړه:
– هی د شیطان ذاته! ما ویلې چې ته ولې دونه رذیله یې؟ اوس پوه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه زانګېدلم. خو غږ مې نه کوه. د غفور ماما ستر ګې تکې سرې وې. ټول لړزېده. بيا يې وارونه وکړل:
– اح، اح، وخوره ابليسه! زوی خو دې راله ورک کو . اوس مې مسيان نه پرېدې؟
عايشې غږ که:
– هی مرداريې! هی خدای دې مړه که!
هغې مې مخ ته سپېړې ونيولې. لاسونه يې د پلار غوندې درانده وو. په ستر ګو مې تياره شوه. ماشومانو په ژړا مور او نيکه کشول «مه کوئ! مه يې وهئ!» ما د زړه په زور وويل:
– جنتي شئ! ما وبښئ! زه تاسې ته ملامته يم.
غفور ماما او عايشې پرله پسې وارونه کول. سا يې سوزېدله. د زينې په لور يې ټېل وهلم. غفور ماما کړ:
– ځه چې حوزې ته يې وسپارو! چې نور وراني ونکې.
اتل يو دم په زينه بره منډه کړه. ويل که خو شې يې نه کئ ما به هم ونه وينئ. زلما هم ورسره ملګرې شوه. عايشه وو پرېدله. پلار ته يې غذر وکه چې ما پرېږدي. زه کوڅې ته ووتلم. کږه وږه روانه وم. ټيکرى راپسې کشېده. نه پوهېدم چې چېرته ځم. ماشومانو راپورې خندل. اتل او زلما هريو ته ډيکه ورکوله. مګر هغوئ نه تلل. زه دېوال ته تکيه کېناستم. موبايل ته مې زنګ راغی. ما له چا سره غږېدل نه غوښتل. اتل مې موبايل له جيبه وباسه. زرګل و. د هوټل ويډيو يې په تلوېزون کې ليدلې وه. اتل ورسره وغږېد. د کوڅې خلک ورو ورو راټولېدل. بد بد يې راته کتل. چا ويل وژنو يې. چا ويل دولت ته يې سپارو. دې کې زرګل ورسېد. ما ته يې په شا سپېړې راکړې. ويل موټر ته وخېږه چې حوزې ته دې بوځم! خلکو آفرين وو ايه. هغه په خوشحال مينه کې خپل کور ته بوتللم. زما په ليدو يې دواړه بچيان مور ته وتښتېدل. زرګل په دويم منزل کې سرو تو شکو ته اشاره وکړه:
– ته کېنه زه راځمه!
له دېوال څخه يې د پلار د ځوانی تصوير برند برند کتل. په اول منزل کې يې ښځه سره او شنه کېدله:
– ما تا ته ويلي نه وو؟ دا غم دې چېشته راوستی ده، آ؟ ما خو د اوله پېجندله.
د ماشومانو په ستر ګو کې اندېښنه وه. ګوتې يې مروړلې. زرګل برګ شو:
– غلې جلې! دا خبرې پرېده! لږه د مستو اوګره وکه چې ځان يې درد کئ! اله زر کوه!
– اوح اوح اوح! پير يې راغلی ده. دسې منډې وهې. خاورې به ورکمه.
– لاحولو ولا! نه کنه، دا د خدای نازولې مېلمه ده. ما او تا غوندې خلک يې د پښو خاورو ته نه رسېږي.
– ښا! ما غوندې ښځه يې د پښو خاورو ته نه رسېږي آ؟ زه به اوس ددې ابليسې خو ښه شمه.
هغې زينې ته حرکت وکه. ماشومان وسونګېدل. زرګل ښځه کلکه ونيوله. ټېل يې وهله:
– ته په خبره نه يې؟ دا ټول دروغ دي. چې اوګره نکې مه يې کوه! لانجې ام مه جوړوه ګوره!
د ښځې سور مخ په ژړا ګونجې شو. زرګل ما ته يو ګيلاس ايشېدلې اوبه راوړې. ما په ګنګسوالي کې وويل:
– جنتي شې! ځان ته مشکل مه جوړوه! زه وځمه.
– دقه سې! څوک دې پرېدي؟ هه دا وسکه! پسته د مستو اوګره راوړمه چې ځان دې ټکور شي.
زما ايله اوس اوښکې راغلې. د هوټل کيسه مې پيل کړه. لاندې د زرګل ښځه په موبايل کې وپسېدله:
– د پوليسو حوزه ده؟...مالې اغه ابليسه چې تاسې يې لټوئ زمونږه کره پټه ده... نه نه، پرښته.
پاس زما په لاس کې د ګيلاس اوبه تو مړې شوې. زړه مې له هرڅه موړ و. زرګل ته مې وويل:
– جنتي شې! سبا اتلسمه د ميزان ده. هرڅه ختم دي. هسې مې تاسې په تکليف کړئ. وبښئ!
ما ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود. ما ويل چې مرګ زر راشي، چې له دغو غمونو خلاصه شم. زرګل سر وښنډه:
– ايچيشی ختم ندي. ته دا خبرې پرېده! د محمد سمير په نوم يو چا د هارون جای ليدلی ده. پسې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په موبایل کې مسیج را وښود. زما سترګې رڼې او سا اخېستل تېز شول. او به مې وسکلې. بدن ته مې د قوت راتګ احساس که. ما ټیلیفون وکه. اول مې ژوره سا واخېستله، بیا مې وپوښتل:

– جنتي شئ! تاسې سمیر خان یئ؟

– بلې بلې! امر وکئ!

– تاسې لیکلي چې د هارون ځای مو لیدلی. دا رښتیا ده؟

سمیر چا ته وپسېد «صیب! پیدا شوه. څه ورته ووایم؟» هغه سړي هم په ټیټ آواز وویل «سبا لس بجې. غازي سټېډیوم» ما واورېدل. خو د سړي غږ مې ونه پېژند. سمیر له ما وپوښتل:

– تاسې څوک یئ؟

– زه؟ زه یې خپلوانه. څنګه رښتیا ده که نه؟

– بلې هو.

– هارون چېرته دی؟

– امدلته نږدې.

– بندي دی؟

– نه.

– نو ولې کور ته نه راځي؟

– خپله نه غواړي.

– دا څه وایې؟

– نه پوهېږم. اوس مازیګر دی. زه لرې یم. سبا سهار لس بجې غازي سټېډیوم ته راشئ! هرڅه به خپله وګورئ.

ټیلیفون بند شو. نور زنګ نه تېرېده. زه په کوټې کې وګرځېدم. سا اخېستل مې سخت وو، لکه سالنډي چې لرم. سبا به وروستۍ ورځ وي. یا به دواړه مرو، یا به بچېږو. خدایي مې زړه وشو چې زرګل ته د هارون تصویرونه وښییم. هغه په سلګو سلګو وژړل. د پولیسو د موټرو غږ شو. دروازه وټکېدله. د زرګل ګردې ورې سترګې بې واره وڅرخېدلې. زما هم زړه وښوېید. ومې ویل:

– جنتي شې! زه باید سبا حتمن سمیر ووینم.

زرګل سر وخوځوه. تېز د بلې خوا کړکۍ ته لاړ. ما ته یې لاندې دېوال وښود:

– په دقه جای اقه بام ته تلی شې؟

ما وکتل. دېوال ټیټ او نری و. دروازه پرله پسې ټکېدله. در به هار شو. پولیس په دېوالو واوښتل. دروازه وازه شوه. زرګل تېز حویلۍ ته کیوت. له خېټور قوماندان څخه یې د تلاشۍ لیکلي اجازه غوښتله. هغه د سپېږو وارونه وکړل. ښځه یې په منډه ورغله. په عذر یې وویل چې مېړه مې مه وهئ! قوماندان شاته شو. لاس یې کوټو ته ونیو:

– راوباسه! پرښته راوباسه!

– دقه سې! پرښته چېرته ده؟

– لرې ورک شه! رېند رېند مه کېږه! موږ خبر یو چې دلته ده. زر کوه!

قوماندان یې ښځې ته وکتل. زرګل پوه شو چې هغې خبر ورکړی. ویې ویل:

– ښه ښا. اقه پرښته؟ یوې دیقې ته راغلې وه. بېرته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې يې دويم منزل ته نظر واچوه. قوماندان پاس وخوت. د زرګل رنګ زېړ شو. مګر زه د کړکۍ له لارې تښتېدلې وم. هغه د هوسايۍ سا واخېستله. قوماندان په مخابره کې د کابل ښار له حوزو وغوښتل چې زما د نيولو کوشش وکي. د حويلۍ په دروازه کې يې زرګل او ښځې ته وويل چې سبا هرومرو حوزې ته ورشي. ټول پوليس ووتل. زرګل د څراغ په رڼا کې ښځې ته کړ:

– ښه ځا! دا ما پرښتې ته جای ورکړی. ته مې پوليسو ته سپارې؟

– نه، ما اغه شيطانه بندي کوله.

زرګل سر وځنډه. ويې ويل:

– چې په ما باور نلرې نو بيا ولې راسره جوند کوې؟

زرګل طلاق ته اشاره کوله. د ښځې رنګ پک والوت. له ډک ستوني يې غږ ووت:

– ما چې اغه وليدله په سترګو مې شپه شوه. په ځان نه يمه پوه شوې چې چيشی کومه.

– دقه سې! پوهېږې؟ اول وار دې په خپل واده پښېمانه کړمه.

ټکسي د غازي سټډيم د دېوال څنګ ته ولاړ و. ما له نيمکښې ډالې کتل. د غټ انار په اندازه لوډسپيکر مې په لاس کې و. ټکسيوان د ډالې څنګ ته ورو ورو غږېده «ای اروې؟ په ما پيرصيب بې ايسابه ګران ده. اتې که بل څوک و خبره مې ورختموله. مګر ستا د برکته خو مې زوی پوهېدر پرېښودل. غم مکوه! سبا هم په سرو لمبو کې کومک ته درځم. اتې نو زموږ لارې بېلېږي! ای نه ځو؟ چې پوليس رانسي» يو ساعت پس همدا ټکسي د غفور ماما د کور له دېوال سره جوخت ولاړ و. کوڅه ځای ځای څراغونو روښانه کړې وه. زه چټک د موټر سر ته وختلم. په دېوال واوښتلم. غلې تاکاوۍ ته کېوتلم. مياو مې که. اتل او زلما يو په بل پسې راغلل. زما ليدو ته خوشحاله شول. ما د ابۍ پوښتنه وکړه. د دواړو سترګې ډکې شوې. اتل وويل:

– مړه کېږي.

– خدای دې نکي! تاسې پاس لاړ شئ! زه به د غفور ماما نمبرې ته زنګ ووهمه. تاسې به موبايل ابۍ ته ورکئ!

هغوئ سرونه وخوځول. اتل په تګ کې وپوښتل:

– ته ورېږې يې؟

– جنتي شئ! زما غم مه کوئ! ځئ نو چې څوک پوه نشي!

هغوئ وختل. مور يې لمونځ کوه. نيکه يې خبرونه اورېدل. زلما يې ټلېفون غلی له جېبه وباسه. هغه کلک ونيو. زلما وويل:

– لږ ګېم کومه ورېيه!

– غلې شه جينۍ!

– زه تا باندې ګرانه نه يمه.

– هاو، نه يې. ځه!

– ځه، تا بابا نه کومه!

نېکه يې متوجه شو. له تلوېزونه يې مخ وګرځوه. اورېده پزه يې په ګوتو کشه کړه. ويې پوښتل:

– څه خبره ده؟

زلما موبايل بيا کش که:

– ګېم کومه ګېم. په خبره نه پوېږې؟

نېکه يې موسکی شو. موبايل يې خوشې که. زلما تر لږ ګېم وهلو وروسته دهلېز ته ووتله. په زوره يې وټوخل. دا وخت ټلېفون وترنګېد. هغې لوډسپيکر ووهه. ويې ويل «ښه ښا ابۍ ته يې ورکومه» موبايل يې ور وړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه خبرې وکه!

خوبانې ترور په سختۍ سترګې خلاصې او مخ تاو که. له زګېروي سره يې وپوښتل:

– څوووک دی؟

زلما يې ټليفون په غوږ پسې ونيو. ما په ټيټ غږ وويل:

– ترورې! سترګې دې روښانه! هارون جان مې پيدا که.

د هغې د مخ ګونجې ارتې شوې:

– وی هارونی مې! چرته دی؟ چرته دی؟ ته يې څوک؟

عايشه په منډه د مور څنګ ته راغله. د غفور ماما هم پام شو. تلويزون يې بند که. ما ويل:

– پرښته بدبخته يم.

زما د نوم په اورېدو غفور ماما په سږمو کې وپشېد. د خوبانې ترور بدن سست شو، پرېوتله. ويې ويل:

– دروغ وايې. تا کنچنۍ پېجنمه.

– جنتي شئ! زه رښتيا وايمه...

غفور ماما نارې کړې:

– تاله ما ندي ويلي چې مونږ نه لرې ګرځه! قسم چې دا وار دې وجنمه!

هغه د زلما په لاس کې ټلېفون بند که. يو ه شېبه چوپه چوپتيا وه. زلما وبنګېدله:

– خپله يې پيدا کولی نشي. بل څوک پرېدي نه.

– چوپ!

د غفور ماما په چيغه ټولو شپ وهل. عايشې په احتياط وويل کاش چې د هارون ځای يې ښودلی و. غفور ماما برګ شو «عقل لرئ؟ تاسې اوس ام په شيطان باور کوئ؟» خوبانې ترور غږ که:

– دا زړه مې د سپې سولېږي راسولېږي. څه شی نيشته چې ويې خورمه؟

پس له څو ورځو د هغې اشتها پيدا شوه. پلار او لور بيا يو بل ته وکتل. عايشې منډه واخېستله چې ډوډۍ راوړي.

ما له ملا اذانه عبادت کوه. اته نيمې بجې په تشناب کې وم. ماشومانو راته سوبارۍ او قرآن راوړ. ما يې په مخ قصداً اوبه وشيندلې. هغوئ غلي وو. د پخوا په شان يې ټوکې او شوخي نه کوله. د زلما سترګې ډکې وې. ويې ويل:

– پلارجان او ماما جان مې خوب ته راغلي وو. کله پلارجان په غېږ کې اخېستلمه، کله ماما جان.

زما هم زړه ډک شو. ما ويل:

– بې غمه شئ! ستاسې ماما به روغ جوړ کور ته راځي.

اتل راته په هنداره کې کتل. ويې ويل:

– ته ام راشه!

– جنتي شې! زما مالومه نده. څه چې د خدای رضا وي.

زلما غږ که:

– خدای زما خبره مني؟

زه موسکۍ شوم. هغه مې په مخ ښکل کړه:

– ته څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې ته او ماما جان مې واده وکړې.

زما سترګې غټې غټې وختلې. له تشنابه ووتلم. سوباړي مې په لستوڼي ننوېست. زلما غبرګه کړه:

– زه پوهېږم. فلم کې يې ويلې، جينۍ چې الک بچوي پې مينه وي.

اتل وربانديږ سترګې برګې کړې. زلما سر ښکته واچوه. ما ته د هغې په سپينو خبرو خندا راغله. درېواړه پاس وختلو. عايشې دسترخان صافي کوه. د ټولو ځېرې له غصې وپړسېدلې. ما وويل:

– جنتي شئ! زه يوازې خداى پامانى ته راغلم. کېدى شي دا زموږ اخيري ديدن وي.

خوبانه ترور نېغه شوه:

– هله سرېه پوليسو له ټليفون وکه!

غفور ماما تېز په د سپاک لاس وچ که. پسخانې ته يې منډه کړه. د بېلچې له لاستې سره راووت. ما ويل:

– زه نن د هارون جان د بچولو جنګ ته ځم. هيله کوم! دعا راته وکړې!

ماشومانو په يو غږ وويل:

– خداى پاک دې کاميابه که!

غفور ماما غاښونه وچيچل. په بېلچه يې کلکه ووهلم. ما ويل د ملا هډوکي مې دانه دانه شول. ماشومانو وژړل. دواړه د هغه مخ ته ودرېدل. زه تېزه روانه شوم. غفور ماما هله هله کوځې ته راغى. زما د ټکسي نمبره يې واخېستله. بېرته تېز کور ته ننوت.

لس کم لس بجې وې. زه غازي سټېډيوم ته ننوتلم. زموږ مرګ ته يو ساعت او ځلوېښت دقيقې پاتې وې. د فوټبال په ميدان کې لکه په شين فرش روانه وم. د وريجو بوى و. زرګل په وړو ګردو سترګو له دريځې کتل. دا سټېډيوم ته د اوبو رسونې کوټه وه. زه د ميدان په منځ کې ودرېدلم. ابليس مې د مهمو اشخاصو په ځاى کې وليد. د پخوانيو پاچاهانو په شان له تاج سره پر تخت ناست و. شاته يې په تورو عينکو کې وزيران ښکارېدل. بنيادمانو تخت اوږو ته جيګ که. ډاکټر دقيق او مولانا د ميدان په پاى کې د وريجو د غټو ديګونو او کبابو د پخلي سيل کوه. زما په ليدو جوړه جوړه راغلل. مخامخ ودرېدل. ما وپوښتل:

– دا پخلى د څه لپاره دى؟

ډاکټر دقيق وخندل:

– په ښښې! نن د يوې معشوقې او عاشق ارواح يوځاى کېږي. د خوشالۍ جشن دى.

دواړو کټ کټ وخندل. ما پاس وکتل. د ابليس تخت يې ورو ورو په زينو کوزوه. ومې ويل:

– تاسې دواړه دا دې ښه سره جوړيئ. خو خلک په خپلو کې جنګوئ. شرمېږئ نه؟

مولانا اعجازالحق جواب راکه:

– او ښياران خو الحمدلله جنګ نه کوي. او کمقلان پرېده چې ختم سي!

دواړو هررر وخندل. ما ويل:

– په ځان خاندئ؟ که کم عقلان هم دي، ستاسې خو ورونه دي. ستاسې وجدان، ستاسې انسانيت چېرته دى؟

ډاکټر دقيق سر وځنډه:

– دا زاړه اصطلاحات دي. نوي ياد که! وايه ستاسې قدرت، ستاسې دولت چېرته دى؟ چې په يو غږ درته يو ميلون کسه حاضر کم. چې په يو چک درته بانک تش کم.

– ښه داسې؟ الله تعالى ته به څه جواب وايئ؟

مولانا وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ غور ځنګ خو جزاک الله د اسلام قایمېدو ته کار کوي. نو الله تعالی باید راضي وي.

د ډاکټر دقیق وار شو:

– او مونږ ویاړو چې د مسلمانانو د پرمختګ دپاره مبارزه کوو.

– ښه څه داسې یې وبولئ چې ما ومنله. نو د خپلو هدفونو لپاره هرې ناروا ته لاس اچوئ؟

مولانا موسکی شو:

– دین ته د خدمت دپاره هرکار جواز لري. که اغه د شیطان سره دوستي هم وي. په دې کې حکمت ده.

زه حیرانه وم چې د دولت او قدرت شوق دوئ څومره له عقله وېستلي دي. ابلیس یې راورسوه. ما ورڅخه وپوښتل:

– هارون چېرته دی؟

ابلیس مخ د مهمو اشخاصو ځای ته تاو که. اوس هلته هارون ولاړ و. جامې یې لکه د ملنګانو شکېدلې شکېدلې وې. په پړسېدلي مخ کې یې شنه ټپونه ښکارېدل. سترګې یې بېخي تنګې وې. ما ته یې تېره تېره کتل. زما زړه پښو ته وښوېید. د ستړیوم غټې ساعت ته مې وکتل. لس بجې او لس دقیقې وې. مخ مې ابلیس ته که:

– مه کوه! بنیادمان خپل ژوند ته پرېده!

هغه د ملنډو خندا وکړه. له تخته نرم کېوت. په سوزېدلي غږ یې جواب راکه:

– ستا مشکل امدا دی کنه. یوه خوا وینې. په هر بنیادم کې هم شیطان شته هم پرښته. په خپله یې انتخابوي چې څوک شي. موږ ورته د شیطان کېدو ګټې وایو. تاسې ورته د پرښته کېدو. نو اغوئ چې شیطان انتخابوي د چا څه کار دی؟

– منم. مګر که پرښته شي، نه به یې دلته وجدان ځوروي، نه هلته دوزخ.

– هه، کلیمه ګوی خامخا جنت ته ځي. څه اول، څه اخېر، فرق نه کوي. خو ته غواړې بنیادمان د ځان په شان بې خونده کې. او اغوئ موږ غوندې مستي غواړي، لانجې غواړي. چې سات یې تېر شي.

ما کتل. د غور ځنګونو مشرانو هېڅ عکس العمل ونه ښود. حیرانه وم چې دا ولې؟ ما ابلیس ته کړ:

– په ناپوهی کې به شیطان شي، هو. خو بنیادم ته خدای ماغزه ورکړي. چې ځان او جهان وپېژني. بیا هاغه وخت فکر نه کوم.

ابلیس کټ کټ وخندل:

– بیا به هم شیطان شي. تر شیطان بل هوښیار شته؟

– چې داسې ده نو هارون جان دې ولې بندي کړی؟ خپل اختیار ته یې پرېده کنه!

– داح. ما خو درته وویل چې په کابل کې زما پایتخت دی. څوک چې زما له قانونه سرغړوي مجرم دی.

ما قصداً د ابلیس خوله لټوله. څو په دې ډول وخت له یوولس نیمو بجو واړوم. ومې پوښتل:

– د هارون ګونا څه ده؟

– ای بدرنګې! ډېرې پوښتنې نه کوې؟

زه وارخطا شوم چې بحث بند نه شي. ډاکټر دقیق ابلیس ته غږ که:

– زموږ مهربانه پاچا!

– قربان!

د ابلیس وزیرانو د ډاکټر دقیق له خوا د مهربانه پاچا ویلو ته چکچکې وکړې. ډاکټر له خندا شین شو:

– مننه مننه. ما ویل پرې چې پرښته زړه تش کې! د مړي په ژوندي دونه حق وي.

ابلیس سر وخوځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده بچی. ګوره بدرنګې! د هارون ګونا داده چې د وجدان له قیده وتلی نشي.
– هو نو. د بنیادمانو وجدان خو ستا مخه نیسي. ښه څه، زما سره دې ولې راخښتې ده؟
– څه مې کړي وو؟ ته د بنیادم په شکل زما پایتخت ته راغلې. د مختلفو نظرونو ترمنځ سولې ته دې لاس واچوه. زما د پاچایي د ختمولو کوشش دې وکه. دا لوی جرم دی. او مجرم باید جزا وویني. امدا نصاف دی. ندی؟
ما د غورځنګونو د اجرایه شورا غړو ته وکتل. هغوئ هم له ابلیس سره مخالفت نه کوه. ما وویل:
– هو نو، ستا په قانون کې هر ښه کار جرم دی. ستا انصاف د بنیادمانو ځورول دي. خو زما انصاف د هغوئ بچول.
ابلیس بیا کټ کټ وخندل:
– اغه دی هارون. بچ یې که!
ما ناري کړې:
– هارون جانه! غفور ماما او خوبانه ترور درته منتظر دي.
هارون راکوز شو. تنګې سترګې یې سرې وې. ګاټې یې غبرګ ښکاریدل. زه پوه شوم چې شیطان پکې دی. هغه یو دم چاړه په لاس حمله وکړه. ما د ځان بچولو لپاره له هرې حملې سره شاته ټوپ وهه. د غورځنګونو مشرانو خندل. ابلیس غږ که:
– واخله واخله! خپل بویین میین بوځه!
په شاته شاته تګ کې زما پښه بنده شوه. ولوېدلم. هارون له چړې سره راغی چې په ټټر کې مې ووهي. ما زر وړوکی قران مخ ته ونیو. د هارون لاس په هوا کې ودرېد. وربېږدېد. ما ترې چاړه واخېستله. واړه لرګي مې د ګوتو ترمنځ ننوېستل. لنډ سورت مې ووایه. کې مې کاړلې. هغه له چیغې سره جیټکه وخوړه. سست په ځمکه کېناست. اوس یې د بدن درد حس که. زګېروي یې وختل. پوه شوم چې شیطان ترې ووت. خو ما نه لیده. د ابلیس څېره لکه سکروټه تکه سره شوه. اول ځل مې د هغه په تورو عینکو کې لمبې ولیدلې. لکه لېوه وغورېد. د غورځنګونو په مشرانو یې امر وکه:
– زما بچیانو! دا احمقه ښه وډبوئ! بیا دواړه بهر د مظاهره چیانو جنګ ته وباسئ چې مردار شي!
مولانا سلامکي ووهله:
– په سر سترګو مهربانه پاچا. الکانو! وهئ یې!
ډله خلک په ما راغلل. زرګل د اوبو رسونې په کوټې کې لوی وال وڅرخوه. کړکۍ ته یې منډه کړه. خو اوبه په چمن کې ونه پاشل شوې. وال یې بیا تاوراتاو که. د دروازې ګړز شو. زرګل وربېږدېد. ساجده ننوتله. په وازه خوله یې وویل:
– وی الا! دا خو رشیتا آسماني پرشته ده. او پیرصاب ابلیس دئ.
زرګل د هغې په لاس کې غټې چړې ته حیران حیران کتل. ویې پوښتل:
– ته دلته چیشی کی؟
– زه ستا کورته پټه درغلې وم. هارون مې لټوئ. بالا ستا او د پرشتې ټلیفوني خبرې مې واورېدلې. تاسې غوشتل پر پیرصاب نلونه ایله کئ چې بدن یې وسوزیژي. ما ول دا ستاسې بله دسیسه ده. راغلم د واټرپمپ برق مې شاټ کئ.
زرګل چیغه کړه:
– دقه سې! لېونی یې؟ دا دې چیشی وکړه؟ اغوئ پرښته او هارون وجني.
– زه کمقله نه پوېیدم. بد مې کړي.
دلته ما بنیادمانو ته هم قران ونیو. هغوئ یې خیال ونه ساته. د سوټیو ګوزارونه یې کول. ما په زړه کې وویل «شیطان بنیادم تر خپله شیطانه بدتر وي. هېڅ ډول مقدسات نه پېژني» ما له لستوڼي سوباړی وباسه. هم مې پې وار کوه، هم دفاع. ناري مې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرګله وروره! او به خوشې که!

د زرګل جواب مې وانه ورېد. بیا بیا مې غږونه وکړل. بې ګټې وو. ما د ټولو د ګوزارونو مخه نیولی نه شوه. هغوئ ډېر وو. زخمي زخمي شوم. مګر په پښو ولاړه وم. قرآن مې په موټي کې کلک نیولی و. ګورم چې زرګل او ساجده را ورسېدل. زما په پلوي یې جنګ شروع که. ما ویل:

– جنتي شئ! جنګ ګټه نلري. او به خوشې کئ!

زرګل د ساجدې له خوا د سیستم د خرابولو وویل. هغې مړې مړې کتل. سخت قهر راغی. زما یې ټول پلان خراب که. دلته و چې هارون مې ولید. هغه هم زما څنګ ته ودرېد. اخ په ما د مینې څپې را وڅرخېدلې. قهر او دردونه مې هېر شول. په ځان کې مې بیا قوت احساس که. د غورځنګونو مشرانو په هارون ور ودانګل. ما نو هغه ژوبلېدو ته پرېښوده؟ مخ ته شوم. په کلکه مې مقابله کوله. خو زور مې ونه رسېد. زه ولوېدم. اوس نو د ښمن ګوزارونه په هارون لګېدل. ما له ډېرې بې وسې وژړل. او ښکې مې له وینو سره چمن ته وڅڅېدلې. دې کې مې غوږ ته د زرګونو خلکو چیغه راغله. تاسې غازي سټډیوم ته ننوتلئ. د غورځنګونو مشران در ته خوشحاله شول. ابلیس ساعت ته وکتل. زما او د هارون مرګ ته پینځه دقیقې وې. پر تاسو یې غږ که:

– زما ایماندارو بچیانو! ستاسې د دین او وطن د ښمنان په ځمکه پراته دي. هرڅه چې ورباندې کوئ ویې کئ!

تاسې په قهر وړاندې راغلئ. ما ویل ځه، هرڅه ختم شول. خو یو دم خبره سرچپه شوه. تاسې زه په احتیاط له ځمکې جیګه کړم. خوبانه ترور مې ولید له. هغې تر هارون مخکې ماته غاړې واچوله. په مخ یې ښکل کړم. زما له سترګو د خوشحالۍ او ښکې وبهېدلې. خلکو زما نور پلویان هم پورته کړل. غفور ماما په جیګ غږ وویل:

– ابلیسه لعینه! خلاصېدی نشې!

د ابلیس سترګې ټېغې وختلې. له وزیرانو سره په شا لاړ. د غورځنګونو مشران هم په تېښته شول. تاسې پسې منډه واخېستله. ابلیس ناري کړې چې زه پیریم. که زما خبره ونه منئ خدای تعالی به جزا درکي. خو چا نه اورېدلې. هغوئ د نغریو سکروټې واري کړې. ستاسو مخ ته یې سره دیګونه چپه کړل. مګر تاسې په سرو سکروټو وختلئ. د ابلیس وزیران او د غورځنګونو مشران مو ونیول. آفرین! خو هغه خپله د سټډیوم سر ته جیګېده چې ځان شاته واچوي او وتښتي. زه کږه ولاړه وم. مخ او سر مې په وینو وو. خو په ځان کې مې بیا د پرښتو د طاقت احساس وکه. ما ساعت ته وکتل. تریو ولسنیمو او ښتې وې. زرګل وپوښتل:

– ای خورې! کار وشو؟

– ما ویل بالکل وشو. زه په ګوډه پښه په ابلیس پسې خوشې شوم. هغه مې پاس د ټوپ وهلو په وخت کې کلک ونیو. تاسو ته مې غږ که چې شیطانان مه وهئ! یوازې پښې او لاسونه یې وتړئ! چې ونه تښتي. کور مو ودان! تاسې همداسې وکړل. نو زما قدرمنو وطنوالو! دا وه ټوله کیسه. اوس نو راځئ چې د پای ټکی ورته کېدو!

پرښتې ابلیس د خلکو مخ ته ودروه. زرګل په دسمال د شونډو او تندي وینه پاکه کړه. غږ یې کړ:

– صبر صبر خورې! یوه خبره معلومه نه شوه. دا مظاهرو ته راغلي خلک څنګه سرچپه شول؟

– هغه خو ما بیګا د سټډیوم په دېوال لوډسپیکرونه ولګول.

پرښتې په خپلې غاړې کې امیل ته اشاره وکړه:

– ددغه مایکروفون څخه یې زمونږ ټولې خبرې اورېدلې.

ابلیس له قهره وپشېد. پرښتې وویل:

– جنتي شئ! یو څوک خو او به راوړئ!

خلک سره ښورېدل. یو تن غټ بوتل راوړ. پرښتې یې سرپټی خلاص کړ. د ابلیس پر سر یې ونیو. ویې ویل:

– فرمان صادر که چې ستا ټول شیطانان د بنیادمانو سیمې پرېږدي! او ستا تخت او بازارونه بنیادمانو ته وسپاري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابلیس بوتل ته په ټیغو سترګو کتل. سر یې وخنډه:
– زه دا سې نه کوم. دا ظلم دی. موږ هم خدای پیدا کړي یو.
پرښتې یې په سر او به توپې کړې. له ځغه هار سره ټپونه جیګ شول. د ابلیس له خولې زګېروي ووتل. هغې بیا بوتل کوږ کړ. او به توپې شوې. د ابلیس رمباړې آسمان ته وختلې. خو تر دریم ځل مخکې زرګونه شیطانان په سټېډیوم کې رابښکاره شول. یوتن د نورو په استازولۍ وویل:
– زموږ ګران پاچا خوشې کئ! موږ وعده کوو چې بیا دې وطن ته نه راځو.
پرښتې وخندل:
– تاسې اوس هم د غولولو کوشش کوئ؟ د افغانانو متل دی، ړوند یو ځل امسا ورک کوي.
مخ یې ابلیس ته کړ:
– صادر که فرمان! که نه، بنیادمانو ته وایم چې ستا ټول شیطانان په اوبو کې ولمبوي.
ابلیس وربړېدېد. سترګو یې بیا لمبې وکړې. په لړزنده لاس یې له جېبه د سکروټو قلم او کاغذ وویست. فرمان یې ولیکه. امضا یې کړ. قلم او کاغذ لکه سپرغۍ هوا ته والوتل. ټول شیطانان بېرته ورک شول. ورسره ځمکه ولړزېدله. خلک وارخطا شول. له پرښتې یې پوښتنه وکړه چې دا څه وو؟ ابلیس زهرجنه خندا وکړه. ویې ویل:
– دا زما تخت او بازارونه ویجاړ شول. تاسې څه فکر کوه؟ زه یې مفت درسپارم؟ ای زما شیطانان خو لاړل. مګر زما مریدان شته. هغوئ به زموږ کارونه مخته وړي. پوه شوئ؟ خوشحالي مه کوئ! خلاصېږئ نه!
پرښتې د هغه لاس په قرآن کېښود. قسم یې ورکړ. ابلیس په چیغه ورک شو. خلکو چکچکې وکړې. پرښتې په لوډسپیکر کې وویل:
– جنتي شئ! تاسې پوه شوئ چې مشکل موڅه و؟ مشکل دا و چې د شیطان په ظاهر غولیدلي وئ. ګورئ شیطان څه ښکر نه لري. څوک چې مو د نظر د اختلاف په سر جنګوي هماغه شیطان دی. زما و منئ! د نظر اختلاف ښه دی. د یوې موضوع ټولې خواوې پکې روښانه کېږي. سمه نتیجه تې وځي. په تاسې کې ښه هاغه دی چې د بل سم نظر په ورین تندي ومني. له مخالف نظر سره دښمني نه، سوله وکئ! هر چاته وخت ورکئ چې د خپل نظر ښه والی ثابت کي. اصلي او دایمي سوله امدا ده. بیا دې ابلیس راشي کنه! نه هغه څه کولی شي، نه یې مریدان. بل، خپل سیاسي مشران وڅارئ! چې بیا مو د ابلیس مریدان رهبران نه شي. ګورئ! هغوئ ستاسې په زور مشران دي. که په غلطه روان وو لارې ته یې راولئ! که نه کېدله، لېرې یې کئ! سم خلک مشران کئ! مینه ناک خلک مشران کئ! چې هم مو دا دنیا ښه شي هم هغه.
د خلکو شور شو. هرچا ویل همدا سې کوو. د غورځنګونو مشرانو زارۍ کولې. خوشې کېدل یې غوښتل. زرګل غږ کړ:
– درنو هېوادوالو! اوس نو مهرباني وکئ! دا د ابلیس مریدان عدالت ته وسپارئ!
خلک له ځایه ونه خوځېدل. د پرښتې سیل ته ولاړ وو. په مخ زخمي ساجده راغله. هغې ته یې غاړې واچوله. ویې ویل:
– ماوبخشه! تاسره مې ډېر بد کړي. بېخي درڅه شرمېږم.
– وی جنتي شې! تا چې هرڅه کړي ښه دې کړي. په خپلې مینې ولاړه وې. هر څوک دې تا غوندې شي.
پرښتې سترګې زرګل ته واړولې:
– ته په ربښتیا خوږ بنیادم یې. زه به ستا خاطرې لکه قیمتي غمی ساتم.
– دقه سې! مه کوه چې جړا راځي!
له پرښتې سره ټول سټېډیوم پخ وهل. ساجده هارون ته نژدې ورغله. د هغه پړسېدلی مخ ځوړند و. ساجده وپسېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هارون جانه! ستا ژوند پرشتې وژغورئ. ترما اغه ستا ډېره حقداره ده. زه نه خپه کېږم! ورسه!
هارون د ساجدې ډکو سترګو ته ځير و. خپلې يې نمجنې شوې. ګوډ ګوډ پرښتې ته مخامخ ودرېد. هغې وپوښتل:
– جنتي شې! ته څنګه يې؟ مخ او ځان به دې درد کوي.
– نه، ښه يم.
– شکر چې ښه يې.
هارون ژوره سا واخېستله. ويې ويل:
– ما کمقل نه منله چې ته پرښته يې.
– يوه زه نه يم. دلته ډېرې پرښتې دي. څوک يې نه پېژني.
– خو ته زما سره د جوند دپاره له اسمانه راکېوتې يې.
پرښتې سر وخوځوه:
– هو. مګر موږ او تاسې ډېر فرق لرو. ستاسې خويونه بدلېږي رابدلېږي. کله کله ستاسې په قهر کې مينه وي او په خندا کې غصه. په دروغو کې مو ثواب وي، او په رښتيا کې عذاب. موږ داسې نه يو. موږ په يو شي پوېږو، چې ښه ښه دي او بد بد.
– خو تا زما دپاره دونه سختۍ وګاللې.
– جنتي شې! ما د خپلې مينې لپاره ګاللې.
– خو هدف له ونه رسېدلې.
– بالکل ورسېدم. نن مې د ميين د مرګ ورځ وه. خو ژوندی پاتې شو. د يوې معشوقې لپاره تر دې لويه خوښي څه وي؟
له هارون سره په ستهډيوم کې د ټولو سترګې ډکې شوې. پرښتې لاس او سر وخوځول:
– مه مه مه! که تا دلته ژړل زه به هلته ژاړم. که تا خندل زه به هم خاندم. هيله کوم! ما مه ژړوه! وخانده نو!
هارون له اوښکو سره پخ وهل. ټول ستهډيوم موسکی شو. پرښتې د هغه لاس ونيو. زړه يې پکې ډوب شو. ويې ويل:
– کله چې مې ستا عملپانه ليکله ما ليدل. تا هېڅکله ښځو ته په هوس نه کتل. مګر بيا دې هم له داسې ښځې سره ګډ ژوند غوښت چې درسره د زړه مينه ولري، چې په غم او ښادۍ کې درسره ولاړه وي. ما ويل دا خو زه هم کولی شم. مګر غولېدلې وم.
– نه يې غولېدلې. څه چې واده وکو!
– جنتي شې! زه اوس پوه شوم. ستا زړه پاک و. ښځو ته دې ځکه په هوس نه کتل چې هغوئ ستا په نکاح نه وې. که نه، هسې خو دې خوښېدلې. موږ پرښتې بيا جنسيت نلرو. ما خپله څېره او خويونه ستا لپاره ښځينه کړل. زما له تا سره يوازې د زړه مينه ده. چې کافي نده. خو ساجده او ته يو بل ته مکمله مينه ورکولی شئ.
هغه موسکۍ شوه. د دواړو په اوږو يې لاسونه کېښودل. وپسېد له «نېکمرغه ژوند ولرئ!» دې کې يې بدن لکه څراغ وځلېد. د ټولو سترګې وبرېښېدې. کله چې رڼا ورکه شوه پرښته هم نه وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library